

Giới thiệu Bé Cưng, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!

Mang nhiều nét tương đồng với Tớ Thích Cậu, Thật Đây!, tựa truyện tình tuổi teen của Uyên Uyên nói về một cô nàng bánh bèo vụng về, dụi dụi đôi mắt đã thấy khuôn mặt của thằng quý xừ ngồi cạnh mình. Không chỉ có thế, Dương Trí còn cảm đồng tập của Bánh bèo xem xét, ra vẻ suýt xoa lắm. con bé cảm thấy ngửa mặt vô cùng:

“tên kia, ai cho đụng vào sách vở của tôi thế hở?”

Dương Trí không trả lời vội, lắc lắc cái đầu: “Học tẻ quá”

Câu nói của Dương Trí làm Bánh bèo càng thêm bức mình, con bé hét toáng lên: “Trả đây!”

“suy! im nào, lát anh cho kẹo”_con bé im bất, ngạc nhiên, tay của Dương Trí đặt lên môi của Bánh bèo ra dấu im lặng, bờ môi có thể cảm nhận rằng da tay của Dương Trí rất mịn, lúc này Bánh Bèo mới để ý đến khuôn mặt của Dương Trí. .cũng tạm được! Con bé quay ngất sang chỗ khác, miệng lầm bầm “đồ khó ưa”

Bấy giờ, Dương Trí mới quay lại, phán một câu xanh rờn: "Tôi sẽ làm gia sư cho em"

Đoàng...đoàng...!!!_sao bay trên đầu

Chỉ 7 chữ! Đúng! Chỉ có 7 chữ nhưng lại là gong xieng nặng trĩu. Dương Trí không biết rằng 7 chữ này có sức công phá rất lớn đối với Bánh Bèo.

Là tựa truyện đầy thú vị và hài hước, các bạn đừng bỏ qua truyện Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan! nhé.

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Vị Trí Đại Ca Bị Cướp

"Ê Ê, chuyện cho tao! chuyện cho tao nè!" _ Mít sẩy hô to, gương mặt mở hôi nhễ nhại vì mệt, hai cái má như hai cái bánh bao hồng hồng trông yêu phết!

" Bánh Bèo, bắt lấy, yah!" _ mứt sẩy chuyền trái bóng lăn long lóc dưới chân mình sang cho Bánh bèo. Cú chuyền rất tốt, Bánh bèo đang dẫn bóng về khung thành của đối phương. Đang thời khắc gay cấn, đột nhiên bánh bèo dừng lại, đồng hồ chỉ điểm có 5 giây đếm ngược.

"ê, không phải chứ? Đừng nói con bánh bèo định sút từ đây nha. cả nửa sân chứ không có ít đâu." _thằng Nhẫn than phiền với Thằng Mít. Mít lắc đầu không biết nói gì hơn, xóm đồ ăn này không ai không nể Bánh Bèo là tài năng, cái gì cũng có thể làm được. Lúc này, anh em đội Bánh Bèo không biết nói gì ngoài câu cửa miệng của bánh bèo: "Chưa đến cuối cùng chưa có kết quả."

Như dự đoán của Nhãn, Bánh Bèo đưa chân lên, dùng hết năng lượng bình sinh để sút vào trái bóng. lúc trái bóng vừa rời khỏi chân, da thịt dê mê, Bánh bèo cũng như anh em toàn đội Bánh Bèo chỉ biết càn trời khuấy đất, Thăng Mạn bê dê cổ động viên lấy hai cái lá đu đủ to quơ lên quơ xuống : "đội bánh bèo cổ lên, đội bánh bèo cổ lên!" _ cái chất giọng ngọt ngọt , ngọt còn hơn mía lùi làm da thịt bọn trẻ con trong xóm đồ ăn rộn hết cả lên. Thăng Xoài ú, căng thẳng cho quả này của Bánh Bèo , gấp thêm cái sự tê tê da thịt mà Thăng Mạn ban cho làm nổi giận. Nó sùng sấn tiến tới : " mày im cho bố!"

"Ơ nhưng mà..."

"Bố bảo cầm ngay!" _thằng Xoài hét ú lên. Thằng Mân con con sợ quá, mím môi im bất không dám ho he tiếng nào.

3

2

1 Vào! Yeahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh!

quả sút của Bánh bèo đã lọt vào khung thành, đám trẻ con đội Bánh Bèo hết toáng lên vì vui sướng, bọn nó nhất bồng cả Bánh Bèo, :'' bánh bèo muôn năm, bánh bèo muôn năm''

Lần này là cuộc thi thứ của xóm nhà lá và xóm đồ ăn, kết quả xóm đồ ăn thắng 3-2. Xóm nhà lá theo thỏa thuận sẽ không dám đến xóm đồ ăn gây sự nữa, ngược lại xóm đồ ăn có quyền đến xóm nhà lá vui chơi thoải mái, thời hạn là ba tháng, sau ba tháng tổ chức lại thi đấu hiệp hai.

Lần này. xóm nhà lá mất mặt một phen, thua thì đã đành, lần này lại thua đội của một đứa con gái chỉ huy-Bánh Bèo. Ấy da....đừng nghe tên mà đánh giá con người ta, Bánh Bèo vậy thôi chứ hồ báo lắm đấy. dữ như sư tử hà đông, đám trẻ con xóm đồ ăn chẳng dám hó hé gì với Bánh Bèo đâu.

Bánh Bèo tiến tới chỗ của thủ lĩnh của xóm nhà lá, chìa tay ra trước con mắt ngạc nhiên của 21 đứa trẻ khác, " Mong chúng ta có thể là bạn."

một câu nói tưởng chừng đơn giản nhưng làm cho thủ lĩnh xóm nhà lá tức giận. Nó nghĩ Bánh Bèo đây chính là sự sỉ nhục cho xóm nhà lá, "Là Bạn"- hai từ này nghe chẳng lọt tai chút nào. Bực mình, La Hùng gạt phắt bàn tay bé nhỏ của bánh Bèo, khuôn mặt tức giận quay ngắt lại, ra lệnh cho anh em xóm nhà lá rút quân. Vừa đi miệng còn lẩm bẩm :'' cứ đợi đấy, ngộ sẽ báo thù!!!!''

bánh bèo quay ngắt sang đám đàn em của mình, nhìn thẳng nào thẳng nấy một lượt rồi hô to : " xóm đồ ăn điếm danh!!!!"

chỉ nghe có thế, lập tức mười đứa trẻ của xóm đồ ăn xếp thẳng hàng ngũ ngay thẳng, chẳng đứa nào dám cãi lời bánh Bèo cả, tụi nó sợ Bánh bèo như hổ con sợ mẹ vậy. Còn lí do vì sao thì thẳng nào thẳng nấy nhìn nhau lắc đầu, chắc vì Bánh bèo có năng lực hơn những đứa khác.

" Dưa Hấu" _có

"Mít sậy" _có

"Nhân" _có

" dưa leo" _có

"Mận " _có

"Xoài ú" _có

"bé Na" _có

"Măng cụt" _có

"Bánh Bông LAn" _có

" Trà Anh"," Trà Xanh".....3s sau. " dạ có em"

Bánh bèo đứng hắng, nhìn một lượt qua các anh em của mình, rồi nhắm nhắm đếm lại:

Vì trẻ con xếp thẳng hai hàng thẳng đều, mỗi hàng năm đứa nên mới làm cho Bánh Bèo bề mặt như sau:

Tính từ Dưa Hấu đến Mận, Bánh bèo đếm đủ cả năm đứa 1 2 3 4 5

xuống hàng tiếp theo, Bánh Bèo đếm từ Trà Xanh lên Xoài ú là 10 9 8 7 6

"6+5=11,ủa 11 thêm mình là 12, thẳng nào gia nhập đội lên tiếng cho đại ca xem nào"_ bánh bèo cất tiếng, thẳng nào thẳng nấy nhìn nhau nom nóp lo sợ.

Nhìn anh em khắp một lượt, bánh bèo tức giận " đại ca nhắc lại ai không ra đại ca cho đánh phạt "

lúc này thẳng Xoài mới ton ten lại gần, " đại ca ơi, đâu có ai, mình về đi rồi, em nghe nói mẹ đại ca đang tìm đại ca đấy"

Nghe thấy thế, bánh bèo hốt hoảng xách mông chạy trước, miệng còn oang oang. : "Úi mẹ ơi, con xin lỗi, lần sau con không dám đi chơi về trễ nữa đâu "

cả đám xóm đồ ăn được mẻ cười vỡ bụng, đại ca của tụi nó thứ gì cũng giỏi, duy chỉ có môn toán là ngu không thể tả, và đặc biệt rất sợ mẹ nha. vì thế mà hết lần này đến lần khác bị trẻ con xóm đồ ăn dụ hoài. Thương Ghê!

sau đó, các anh em xóm đồ ăn cũng tản dần, tụi nó chia nhau ra, ai về nhà nấy. đâu ai biết rằng tất cả những hình ảnh đó đã lọt vào đôi mắt thơ ngây của một cậu bé. cậu nhếch môi mỉm cười, cô bé đó thật dễ thương, tuy đại ca là thế nhưng nhắc tới mẹ là nhát như con thỏ, đúng là cô bé thú vị." Mong chúng ta sớm gặp nhau nhé! Bé hàng xóm!"

“ cậu chủ, chúng ta vào nhà thôi”_chất giọng khàn khàn của người lớn tuổi lên tiếng nhắc nhở cho người nào đấy vào nhà. Người con trai ấy tuy còn nhỏ nhưng hứa hẹn tương lai là một thiếu niên anh tuấn nha. Đôi mắt bồ câu hớp hồn các chị em nữ, mũi thẳng mà cao, đôi môi mỏng hình trái tim lúc nào cũng đỏ đỏ hồng hồng làm cho cả đám con gái phải ghen tỵ. Một cậu nhóc 6 tuổi sao có thể chứ? có thể đấy!

Trước khi bước vào nhà, cậu ta dừng ngay đôi mắt sang nhà bên cạnh, không biết nghĩ gì nhưng cậu ta quay lại.

“bác vào nhà trước đi, cháu ra đây tí”_vội ném lại câu nói cho bác quản gia, cậu thẳng thừng xông ngay ra cửa, dáng vẻ hấp tấp khác thường ngày. Bác quản gia không nói gì, lẳng lặng quay đầu vào nhà, bác nghĩ bụng” chắc thiếu gia không thích phụ nhân mới”

Dương Trí chạy sang nhà kế bên, nhón gót chân lên phá chuông cửa nhà Bánh Bèo:

“Ting...toong...ting...toong...”

Từ trong nhà, đáng vẻ cô nàng thấp thoáng, tiếng chuông lại càng lúc càng nhanh hơn, con bé tức giận, chạy thẳng đến cửa sổ cho cái thằng nào đấy một trận.

“bố thằng nào phá chuông cửa nhà tao, muốn chết à thằng kia?”_bánh bèo bực mình hét toán lên nhưng âm lượng chỉ vừa đủ hai đứa nghe.

Trong lòng Dương Trí cười thầm, cá cắn câu. Lúc nhìn thấy Bánh Bèo chơi banh và lúc chạy về nhà sợ mẹ đánh thì Trí Dương đã vạch ngay trong đầu một kế hoạch cho Bánh Bèo bị đánh đòn rồi. Cậu cũng xác định luôn, đây chính là bao cát cho cậu mỗi khi cậu buồn. Lí do gì khiến cậu hứng thú với con bé này thì cậu cũng không rõ. Chỉ biết mình thích thế!

“Mày là con nào mà láo thế! Bố kêu tao biểu quà nhà hàng xóm, cho vô không thì báo?”_Dương Trí đằng hắng giọng.

“Xi, nhìn bản mặt thấy ghét. Vô thì vô. Vô lẹ cho người ta đóng cửa.”_Bánh bèo cằn nhằn như bà già mà không biết rằng Dương Trí cười tủm tỉm.

Vào đến nhà, thằng bé chạy ngay đến chỗ Kiều Oanh-mẹ Bánh Bèo. Cái miệng nhanh nhẩu, ngọt sớt:

“cháu chào cô ạ, cháu là hàng xóm mới chuyển đến, bố cháu có chút quà bảo đem sang biếu cho cô chú”

Mẹ Bánh Bèo đưa tay xoa đầu thằng nhóc, cười hiền, mặc cho đứa con gái mặt bí xị ngồi kế bên xem phim” tình cảm gia đình” Hàn Quốc:

“cháu ngoan thế, cháu tên gì? Ở lại ăn cơm với cô chú luôn nhé”

“Cháu tên Dương Trí, để cháu phụ cô chú. Bát đĩa để đâu vậy cô?”_Dương Trí nhanh nhẩu xung phong việc lấy bát đĩa.

“Thôi ông tướng, cháu ngồi đó đi, để chú lấy cho”_cả ba người nói cười vui vẻ, không ai mần đến bánh bèo ngồi buồn một góc. [“híc...họ có xem mình là con không thế? Rõ mình là con nuôi mà...híc”]

“bánh bèo nhà mình xem ra phải học tập con nhà người ta giữ lăm.”_mẹ Bánh bèo liếc xéo bánh bèo, ý muốn con mình đến phụ một tay, con bé lờ đi. Nó ghét. Nó ghét cái thằng đang ngồi chễm chệ trên ghế của nó, nó ghét cái thằng đang nhìn nó cười, bực mình với ánh nhìn của Dương Trí:

“Nhìn gì mà nhìn, chọc lủng mắt bây giờ, tin không?”

Cô Kiều Oanh tức giận, nhắc khéo:”Ồ, con này, sao con nói bạn thế?”

“Mẹ ơi, bạn nhìn con làm con sợ”_Bánh bèo giả bộ ngây thơ, mắt ươn ướt.

“Thôi đi cô nương, lại muốn gì nữa đây, có gì nói bố bố nghe xem nào”-bố Bánh bèo lật tẩy kế hoạch của cô nàng, con bé khóc không ra nước mắt, dỗi!.

Lúc ăn cơm, cứ hễ Bánh Bèo gấp thứ gì là Dương Trí dành nhau thứ đấy. Đến một lúc, trong đĩa chỉ còn lại một miếng thịt, Dương Trí nhanh tay gấp được, bánh bèo khóc không ra nước mắt, nó mếu: “Thịt của tôi. Thịt ơi về với chị nào..thịt!thịt!”

Bố mẹ Bánh bèo không biết chui vào đâu để hết ngượng nữa, cũng may Dương Trí chỉ là một đứa bé thôi.

“kêu anh đi nào, rồi tớ cho”_Dương Trí dụ gạt.

“Bao nhiêu tuổi mà đòi...?”_con bé nhìn mẹ, biết mình nói hớ, con bé vừa nói trống không còn gì. Vội đánh nhanh chủ đề khác.

“A...Anh”_Nó khỏ sở nói ra từ đáy, thằng bé đưa miếng thịt lại miệng, con bé tưởng được ăn, mở miệng ra “A” một tiếng. Thằng bé lập tức thu miếng thịt ngay lại vào miệng mình, con bé tức hộc máu. Đã vậy Dương Trí còn thốt ra một câu nhỉnh bợ:

“cô Kiều Oanh ơi, thịt cô nấu ngoan quá đi, cháu ăn no rồi vẫn muốn ăn nữa”

Bánh Bèo tức giận: “ai cho ăn nữa mà ăn!”. Lại nói hớ, con bé cúi gầm mặt.

Mẹ bánh bèo nhắc khéo con mình, con bé biết lát nữa sẽ bị đòn hai roi vô mông nên đánh lảng:.”mẹ ơi con có hẹn với Thằng Dưa Hấu chơi cò cá ngựa, con đi lát về mẹ yêu nhé”

“Ừ...Dẫn Dương Trí đi luôn nhé”_sét đánh ngang tai. Cái gì chứ? dẫn cái thằng âm binh đầu đình này à?

“mẹ ơi, chắc nó...à bạn ấy không đi đâu”

“sao lại không? Anh rất thích ấy chứ?”_Dương Trí nhanh nhay nói vào. Con bé mếu trong lòng, con bé lườm, nói giọng đủ để hai đứa nghe:

“cướp ba mẹ còn chưa đủ sao hay còn muốn cướp bạn bè của tao nữa, anh anh con khỉ”

“cô ơi bạn Bánh Bèo xưng mày tao mà còn nói “Anh anh con khỉ?”” nửa đấy”_ Dương Trí nhại giọng Bánh bèo, con bé tái mặt, tức anh ách. Kiều Oanh chống hai tay ở hông, Bánh Bèo vội chấp tay, vẻ mặt hết sức thành khẩn:

“úi mẹ ơi con biết lỗi rồi, con hứa con không mày tao, văng tục nữa. Mẹ... mẹ ơi con xin lỗi.”

Kiều Oanh dần nét mặt:”Được rồi, đi nhanh về mẹ có chuyện cần giải quyết với con”

Thế là xong, con bé biết đời mình khôn khổ rồi, lát về bị đòn cho coi. [“Tên Dương Trí đáng ghét”]. Mặc cho Bánh Bèo đang khổ hết sức sở, Dương Trí vừa đi vừa cười khi nghĩ về vẻ mặt con bé vừa nãy. Con bé khổ sở:”vâng” một tiếng nào nê. Thế rồi nhanh chân qua nhà Dừa hấu trước cho ai kia lạc đường chơi. Thế là đôi trẻ kẻ đi nhanh, người đi chậm, nhưng vận tốc thì gần bằng nhau. Lát sau, con bé mệt, nó nói không ra hơi, đi bộ mà gần như là chạy, đường đến Nhà Dừa hấu cũng xa hơn.

“này, sao tao..à tôi đi nhanh thế mà cậu vẫn đuổi kịp?”_ rút kinh nghiệm lần một xưng mày tao

“vì chân tôi dài hơn”_ một câu trả lời hết sức nhẹ nhõm nhưng sao nghe cứ như đeo lên người cả một quả tạ.

“mệt rồi...tôi không đi nổi nữa đâu”-bánh bèo ngồi phịch bên vệ đường, cái nắng làm cho con bé khát và mệt rồi. Bỗng Dương Trí xoay lưng lại, hơi khụy xuống vì Bánh Bèo thấp hơn cậu một cái đầu rưỡi: “ lên đi”

Con bé không khách sáo cũng không ngạc nhiên leo tọt lên lưng Dương Trí rồi ngủ lúc nào không hay. Con bé cho rằng Dương Trí đền ơn vì cướp ba mẹ của nó thôi, việc phải làm nên không mấy ngạc nhiên. Thế là trên đường có thằng bé đang cõng con heo nào đấy, đi thì không biết đường, sói đánh cõng heo về nhà heo vì không biết đường. Tại sao con sói không đưa con heo về nhà sói? Vì đợi cho heo lớn sói mới ăn, khả khả!

Bánh bèo tỉnh dậy, dụi dụi đôi mắt đã thấy khuôn mặt của thằng quỷ xứ ngồi cạnh mình. Không chỉ có thế, Dương Trí còn cầm đồng tập của Bánh bèo xem xét, ra vẻ suýt xoa lắm, con bé cảm thấy ngứa mắt vô cùng:

“ tên kia, ai cho đụng vào sách vở của tôi thế hở?”

Dương Trí không trả lời vội, lắc lắc cái đầu : “ Học tệ quá”

Câu nói của Dương Trí làm Bánh bèo càng thêm bực mình, con bé hét toáng lên: “ Trả đây!”

“suyt! im nào, lát anh cho kẹo”_con bé im bật, ngạc nhiên, tay của Dương Trí đặt lên môi của Bánh bèo ra dấu im lặng, bờ môi có thể cảm nhận rằng da tay của Dương Trí rất mịn, lúc này Bánh Bèo mới để ý đến khuôn mặt của Dương Trí...cũng tạm được! Con bé quay ngoắt sang chỗ khác, miệng lầm bầm: “ đồ khó ưa”

Bấy giờ, Dương Trí mới quay lại, phán một câu xanh rờn:” Tôi sẽ làm gia sư cho em”

Đoàng...đoàng...!!!_sao bay trên đầu

Chỉ 7 chữ! Đúng! Chỉ có 7 chữ nhưng lại là gông xiềng nặng trĩu. Dương Trí không biết rằng 7 chữ này có sức công phá rất lớn đối với Bánh Bèo.

“Không”_con bé ra chiều phản đối

“ là lệnh của cô Kiều Oanh...tôi không làm trái được”

“Ồ tô kê! Ô tô kê!”_bánh bèo ôm đầu, lắc đầu nguầy nguậy, rồi lại giơ hai tay lên bắt bắt: “ chữ ơi..về với chị”

Dương Trí bật cười, con bé nổi cáu:

“cười gì mà cười, cười xấu quắc mà cũng cười”

“tôi cười đẹp hơn tên của em”

“đoàng đoàng...!!!” Bánh Bèo đơ lần hai. Ý này nhạo báng tên của Bánh Bèo xấu hết chỗ chê, con bé “ cảm động” nói không nên lời.

“Xuân...Xuân Quả! Từ giờ gọi tôi là Xuân Quả”_con bé quả quyết nhìn.

“được thôi. Dẫn tôi đi gặp đàn em nào?”

“đàn em gì?”_con bé ngây thơ nhìn.

“à từ giờ tôi là gia sư của em thì kiêm luôn là đại ca của xóm này nhé, lát nữa gặp dẫn tôi đi gặp chúng nó, nhà tôi kể bên.”_Dương Trí cười gian xảo.

“Không!!!”_con bé chạy một mạch ra khỏi phòng, “ mẹ, mẹ ơi! Bạn ấy bắt nạt con...híc híc..”_ Xuân Quả giả bộ mếu máo.

“sao nào con gái!”_ Kiều Oanh ôm nhu đưa con gái của mình.

“bạn ấy bảo sẽ làm gia sư cho con, con không chịu đâu. Mẹ à, Tiểu Khuê hứa từ nay sẽ chăm ngoan mà..híc..híc” _ Kiều Oanh đã rõ ý của con gái mình. Cô là ai chứ? Là mẹ của Tiểu Khuê thì khỏi nói, chỉ gọi là giả bộ.

“Con nói con ngoan!”

gật

“con hứa con chăm”

gật gật

“mẹ nhớ câu này con đã nói lần này là lần thứ 54 rồi đấy, học thì lúc nào cũng hạng bét, chỉ biết chơi, con nhìn Dương Trí mà học tập đi kia, người ta mới tý tuổi đầu mà đã du học về nước rồi đấy, tiếng anh tiếng tàu đều thông thạo, ăn nói lại lễ phép, người xưa có câu “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng” mẹ nhất định phải để cho hai đứa học chung, có thể con mới giỏi được” _ Kiều Oanh tuân một tràng, mặt mày Xuân Quà mếu máo.

“mẹ à....con..con”

“con con gì nữa, lên phòng đóng cửa kiểm điểm lại cho mẹ”

“con biết rồi con là con nuôi chứ gì, hức hức!” _con bé tức quá, xông ngay ra đường, Kiều Oanh và chồng hốt hoảng đuổi theo con bé, đúng là Kiều Oanh có nặng lời, nhưng như thế chỉ muốn tốt cho con gái thôi mà, không có ý so sánh như thế đâu.

“Tiểu Khuê!!! Con!!!”_ *bíp bíp, đoàng!*

Con bé nằm giữa đường. ...máu lênh láng chảy...!!!

Kiều Oanh ngất ngay giữa đường, bố Xuân Quà đau đớn nhìn hai mẹ con nằm bất động, Dương Trí chạy đến, đau lòng thay cho Minh Thái-bố Xuân Quà. Nhìn Xuân Quà, Dương Trí thấy áy náy. Ngay khi hai mẹ con được chuyển vào bệnh viện, cả Dương Trí và Minh Thái đứng ngồi không yên, mẹ thì nằm phòng dưỡng sức, con thì đang cấp cứu chưa biết sống chết thế nào. Hận bản thân đã không kịp thời can ngăn đúng lúc, nếu Xuân Quà có bị gì chắc Minh Thái sẽ hận bản thân lắm. Cả Dương Trí cũng không thua gì, tâm can nóng như lửa đốt.

*cạch*_cánh cửa bật mở, vị bác sĩ già mờ hời nhể nhại, nở một nụ cười với hai người.

“cháu gái đã không sao nữa rồi, tuy nhiên...cháu bé sẽ bị tích tụ máu bầm ở não, có thể sẽ mất trí nhớ và kém thông minh hơn các bạn cùng trang lứa.”

Minh Thái nghe tin thì bàng hoàng, đau lòng nhìn đứa con gái nhỏ nhắn của mình. Dương Trí cũng lều đẹo đi theo để thăm bạn. Lòng dấy lên cảm xúc áy náy, Dương Trí tự nhủ với lòng:”nhất định mình sẽ bù đắp cho Xuân Quà”

Người con trai lớn nhìn con trai nhỏ, ảo não nặng nề. Minh Thái thì lo chăm sóc cho Kiều Oanh, còn Dương Trí thì ngồi nhìn Xuân Quà.

Một mảng kí ức bị lãng quên, liệu sẽ mở lên một hành trang mới, một cuộc đời mới cho một cô bé, hay sẽ là vòng xoáy định mệnh khốc liệt cho những đứa trẻ. Chỉ có thời gian mới có thể trả lời!

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Đại Tẩu Là Vợ Của Đại Ca

đôi mắt con bé lơ lơ mờ mờ, nó ngấm nhìn mọi vật xung quanh mình, xa lạ quá. Cả những con người trước mặt nó giờ đây cũng không mấy thân thuộc. Con bé sợ, nó thu chân lại, nằm co ro một chỗ. Mẹ nó ân cần hỏi han, chăm lo cho nó. Cô vô cùng vui vì con bé đã tỉnh dậy, niềm vui của một người mẹ có con. Dương Trí cũng sốt sắng không thua gì. Cậu hỏi con bé đủ điều nhưng đáp lại chỉ là cái lắc đầu không biết. Dương Trí không buồn, ngược lại cậu bé lúc nào cũng kể chuyện cho Xuân Quà nghe. Cứ độ hai ngày là cậu đến thăm Xuân Quà một lần. Một hôm, cậu đến còn đem theo cả 10 đứa trẻ khác của xóm đồ ăn. Tụi nó khóc bù lu bù loa

"đại tẩu, huhu em thương đại tẩu quá"_thằng mít sậy mắt ngắn mắt dài, khóc la om sòm chạy đến ôm chặt Xuân Quà. Dương Trí nóng mặt.

"đại tẩu, đại tẩu. em nhớ đại tẩu chết được"_thằng Xoài ú cũng không thua gì, nó cũng chạy đến ôm Xuân Quà thật chặt. Lần này Dương Trí không nhịn được nữa.

“Buông Đại tẩu ra, ai cho tụi bây vô ý vô phép ôm đại tẩu như thế, đại tẩu là của đại ca, chỉ mình đại ca được ôm thôi biết chưa?” _ Dương Trí sở một tràng. Về mặt Dương Trí tức giận, hại Thằng Mít Sậy và Xoài Ú hoảng sợ, vội buông Xuân Quà ra. Xuân Quà thấy lạ, lên tiếng hỏi:

“Đại ca là gì? Đại tẩu là gì? Ai là đại ca? ai là đại tẩu thế?”

Trà Xanh nhanh miệng: “Đại ca là thủ lĩnh của một nhóm người, Đại tẩu là vợ của đại ca, Đại ca là Dương Trí, còn đại tẩu chính là đại tẩu đó” _ Trà Xanh chỉ vào người Xuân Quả.

“Nói vậy tớ là vợ của Dương Trí, đúng không?”

“đúng! Đúng rồi ạ” _ cả xóm đồ ăn đồng thanh, Xuân Quả nhìn Dương Trí, cậu chàng ngại. Sợ bọn đàn em khai hết, cậu lên tiếng:

“Hơ hơ, mọi người... mọi người về cho đại tẩu nghỉ ngơi” _ Dương Trí đỏ mặt, cậu chàng đuổi tất cả anh xem xóm đồ ăn ra khỏi phòng.

“Đại tẩu nhanh khỏe nhé, đại tẩu mà có mệnh hệ gì đại ca gà trống nuôi đàn em khổ lắm. đại tẩu còn phải sinh cho đại ca một thằng tiểu nhóc từ để thương nữa chứ. Đại tẩu không biết đâu, những ngày đại tẩu vắng đại ca bị con nhỏ xóm nhà lá làm phiền ghê lắm.” _ mạn vô duyên khai hết khi chưa bị Dương Trí đá mông ra khỏi phòng. Cậu chàng tắc lưỡi:[“nhất định lần sau không nên dẫn tụi nó đến, mắc công khai hết thì ngại phải biết”]

Sau đó cậu quay vô phòng, ga-lăng đúc cháo cho Xuân Quả ăn. Xuân Quả ngô nghê hỏi một câu:

“Công việc của một người vợ là như thế nào vậy Dương Trí?”

“là... là nghe lời chồng” _ Dương Trí mặt nóng bừng bừng như lửa đốt.

“thế là mình phải nghe lời cậu đúng không?” _ Dương Trí gật đầu cái rụp. con bé làm ra vẻ ý hiểu. Dương Trí gian xảo, không biết thế nào lại bị dính cháo vào tay, dù đã lau sạch rồi nhưng vẫn còn rất lắm. Thấy thằng bé nhăn mày, Xuân quả hỏi:

“bị bỏng thì làm thế nào hết đau?”

Nhìn Xuân Quả Dương Trí cười cười: “Chỉ cần vợ hôn vào chỗ này một phát sẽ hết đau ngay.”

chụt _” cậu đã hết đau chưa?”

Dương Trí cười tươi như ánh nắng mùa xuân phán một câu: “hết đau rồi, nhưng bây giờ không đau ở tay nữa mà đau ở chỗ này này” _ Dương Trí chỉ vào má phải.

chụt _ cái hôn lần hai không chần chừ , không e ngại. tóm lại là Xuân Quả ngây thơ bị Dương Trí dụ gạt.

“hết đau chưa?” _ lần này thì Dương Trí gật đầu. Xuân Quả lại nói tiếp:

“thế sau này có ai đau gì thì tớ chỉ cần hôn vào chỗ đó một phát là người đó sẽ hết đau đúng chứ?” _ Dương Trí đen mặt

“không chỉ có vợ hôn chồng hoặc chồng hôn vợ mới có hiệu nghiệm , còn người khác thì không được, cả bố mẹ cũng không luôn” _ con bé gật đầu ý hiểu.

“vợ nghe chồng bảo này”

“cậu nói đi, mình nghe nè” _ Xuân Quả ngây thơ nhìn.

“vợ phải gọi chồng là chồng như chồng gọi vợ là vợ vậy đó. Lúc không có người lớn mới được gọi nhé. Chỉ được xem chồng là nhất. thứ gì cũng nhất như đẹp trai, ga-lăng, tài giỏi nè. Cẩm nhìn thằng khác mà nghĩ đến chồng. không được đi gần thằng nào quá 1m, ở với chồng không được tơ tưởng đến thằng khác. Chồng gọi phải thưa, chồng bảo phải dạ, có thể mới là vợ ngoan vợ hiền, biết chưa?” _ Dương Trí sờ một trảng.

Con bé gật đầu. thì ra công việc của một người vợ là như thế. Cũng không có khó.

“giờ thì gọi chồng thử nào?” _ Dương Trí cười gian xảo.

“chồng!” _ Xuân Quả gọi không cảm xúc.

“vợ gọi sai rồi phải gọi chồng ời như thế này này!” _ Dương Trí gọi ngọt sớt. Xuân Quả cũng bắt chước y như vậy.

“chồng ời”

“vợ nghỉ đi, mai chồng lại đến thăm.” _ hôn chụt vào má, cậu chàng chạy biến.

“trời trời, em em! Em có thấy con mình lỗ quá không?” _ Minh Thái ôm đầu nói.

“suyt! im nào! Đang xem phim HD trộm mà cứ nói to tiếng. lỗ gì mà lỗ, anh nên học hỏi con nó thế kia : vợ gọi phải dạ, vợ bảo phải thưa, thế mới là chồng ngoan, chồng hiền.” _ Kiều Oanh nhại lại giọng Dương Trí.

“cái gì? Làm gì có chuyện ngược đời thế”_ Minh Thái phản ứng quyết liệt.

“thế thôi! Tối nay, một là anh ngủ sô-pha tôi ngủ trên giường, hai là anh ngủ trên giường tôi ngủ sô-pha, anh chọn đi.”

“vợ à! Ngủ sô-pha lạnh lắm, em không sợ mấy con muỗi mang dòng máu của anh hay sao?”_ Minh Thái nịnh.

“Giết không tha”_kiều Oanh lạnh nhạt.

“Em à! Anh mới lãnh lương, anh chuyển hết vào tài khoản của em rồi đó”

Kiều Oanh vòng tay qua cổ Minh Thái: “sao lại thế? Anh đề mà sai, em có gì đâu chuyển cho em làm gì?”

“chúng mình cùng con đi du lịch nhé em”

“không được, shop thời trang em mới mở, không thể đi được”

“Tôi ngủ sô-pha, cô ngủ trên giường đi”_

“chồng ơi! Ngủ một mình lạnh lắm

“chăn đấy! đắp vô”_đến lượt Minh Thái lạnh nhạt.

“ôi thế anh ngủ sô-pha nhé! Hiến máu nhân đạo cho mấy con muỗi nhé!”

“vợ à! Anh nghĩ lại rồi, chúng mình ngủ trên giường nhé”

Thế là hai vợ chồng hết cãi vã. Còn Xuân Quà đã chìm vào giấc ngủ an lành. Bầu trời thanh cao, gió mát, trăng tròn mà sáng vành vạnh, cỏ cây hòa cùng đất trời làm một. đêm nay thật thanh bình.

ở một Phương trời xa xôi, có một cậu người mắt ngủ

“Xuân Quà! Chờ nhé! Tớ sắp được gặp lại cậu rồi!”_ nét mặt thẳng bẻ dần ra, hạnh phúc hiện rõ hơn khi cậu nghĩ về con bé.

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nhân Vật Mới Và Đại Thiếu Gia Lạnh Lùng Đã Trở Lại

Sau 3 tuần liền nằm viện, cuối cùng Xuân Quà cũng được về nhà. Dĩ nhiên có cả đám đàn em và “ông chồng” Dương Trí đến đón. Ngồi trên xe, con bé cứ hỏi hết cái này đến cái khác. Xe của họ không về nhà ngay mà lại ghé vào sân bay Tân Sơn Nhất. dự là thế này, Minh Thái có một người bạn định cư ở Mỹ. Lúc trước con trai nhà đấy với Tiểu Khuê chơi thân nhau lắm. lần này con trai của họ về Việt Nam nên họ gửi con tại nhà của Minh Thái. Đã là chỗ thân thiết nên Minh Thái cũng không nề hà gì.

Từ trong sân bay, dáng vẻ phong trần của thằng nhóc hiện ra. Dáng người cao ráo, khỏe khoắn, đôi môi đỏ như anh đào, mũi thẳng mà cao, đôi mắt to tròn đen láy trông rất ma mị. Chỉ có điều, trên người của như tỏ ra thứ gì đấy khiến người khác muốn lại gần cũng phải e ngại, ngập ngừng. Vừa thấy Xuân Quà, đôi chân thẳng bẻ như rảo nhanh hơn, tay dang rộng và rồi ôm chầm lấy Xuân Quà.

“Xuân Quà, tớ nhớ cậu lắm”

Con bé ngây thơ nhìn: “cậu là ai?”

Dù đã được Kiều Oanh và Minh Thái báo trước về tình hình của Xuân Quà, nhưng khi đối diện lại có chút cảm giác hồ hững đầu đây.

“Mình là Thiên Kỳ, chúng ta từng là bạn rất thân của nhau.”_thằng nhóc buông con bé ra, tươi cười nói.

“thế sao? Hay quá!”_ con bé vui mừng nắm lấy tay Thiên Kỳ. Dương Trí nóng mình, hết ôm rồi lại nắm tay, hai cái con người này tính làm gì nữa đây. Đã nói là cảm thân thiết với thằng nào trước mặt chồng mà lại...hừ! “ngoại tình”! đây đích thị là ngoại tình! Xuân Quà, em được lắm!

Dương Trí tiến tới, hăng học gỡ tay Xuân Quà ra: “hự hự, xin giới thiệu tôi là Dương Trí. Là con rể của cô Kiều Oanh và chú Minh Thái, chồng của Xuân

Quả. Xuân Quả là gái đã có chồng, cậu không được quyến rũ vợ tôi.”

Thiên Kỳ cười cười, nắm lấy tay kia của Xuân Quả: “nhưng mà Xuân Quả cũng là người mà tôi yêu, tôi không thể không quyến rũ được. nhất định Xuân Quả phải ngoại tình.”

“cậu dám!”

“sao tôi không dám”_hai đứa chúng nó nhìn nhau tóe lửa điện. Trên đầu chúng nó tưởng chừng có thể nướng chín được khoai luôn ấy chứ. Con bé Xuân Quả không thích như thế này chút nào cả, con bé buông tay hai thằng ra. Tiến thẳng vào xe, con bé dõng dạc.

Thấy thế, những đứa trẻ khác cũng thay nhau lần lượt lên xe. Kiều Oanh cùng Minh Thái tặc lưỡi [“con nhà mình lớn lên khỏi sợ ế”]

Trên xe, thằng nhóc Thiên Kỳ quay sang hôn chụt vào má Xuân Quả một phát: “Xuân Quả đừng giận nữa nhé”_rồi thằng bé cười. nụ cười làm Xuân Quả hơi ngơ ngơ. Dương Trí tức mình, phàn ứng quyết liệt:

“Thằng kia! Mày tránh xa vợ của tao ra”_Dương Trí giờ nắm đấm lên dọa.

“vợ của mày là người yêu của tao mà”_thằng bé nhui mày. Dương Trí thêm nổi đóa. Tự dưng thằng nhóc lạnh lùng với Xuân Quả. Ngồi nhìn xa xăm, bỏ mặt Xuân Quả bơ vơ.

“Dương Trí giận Xuân Quả à? ”_Dương Trí có mùi lòng thiệt, tuy nhiên. Cậu chàng dặn lòng [“dám để cho kẻ khác hôn, đừng hồng hồng tha lỗi dễ vậy”]

“Xuân Quả không có lỗi đâu, cứ kệ cậu ấy đi. Con người đó lát lại hết giận cho coi”_Thiên Kỳ thêm vào. Dương trí tức anh ách trong lòng. Mà thiệt, lỡ giận rồi giờ có muốn quay đầu lại bờ cũng khó, người ta nói con gái rắc rối, câu này cho con trai mới đúng.

“Thiệt hông!”_ * gật*_con bé an tâm phần nào. Ngồi trên xe, nhìn vợ mình nói chuyện cùng thằng “gian tình” thử hỏi có ai chịu được không. Có mấy lần Dương Trí chỉ muốn xông tới bóp cổ Thằng thiên Kỳ đáng ghét đó thôi. Hai người này đúng là kẻ 49 người 50 không thể so sánh được. Nếu Thiên Kỳ mà đúng nhất thì Dương Trí cũng không thể đứng nhì được. Đúng là những nữ nam anh tuấn mà.

Rồi đến một lúc nào đó, con tức trong lòng đã dâng trào đến đỉnh điểm. [“thằng quỷ Thiên Kỳ dám lừa vợ mình mà nắm tay! Ôi tức, tức quá đi mất! hoa tay cái con khi. Mày được lắm, nhất định nó sẽ báo thù, nubakachi”]

“đâu, để mình coi Xuân Quả có mấy hoa tay nhỉ? 1 2 3, Xuân Quả có ba cái hoa tay thôi”_Thiên Kỳ cầm bàn tay con bé về xem xét kĩ lưỡng lắm.

“ơ, Xuân Quả có 3 cái. Dương Trí ơi, Xuân Quả có ba cái hoa tay nè.”_con bé chìa tay trước mặt Dương Trí, cậu chàng dù muốn lắm, nhưng mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng

“biết rồi! tôi có cả 10 cái hoa tay, không cần khoe”_Dương Trí đảo mắt sang chỗ khác, điều đó làm con bé buồn, nó thu tay về.

“Xuân Quả sao thế?”_Thiên Kỳ lo lắng hỏi han, con bé chỉ lắc đầu nguây nguậy.

Về đến nơi, Dương Trí không nói không rằng bỏ mặt về nhà, không thèm chào người lớn luôn. Cậu đi thẳng một mạch lên phòng, đóng cửa lại mà ngồi ở trong. Kì thực Dương Trí nhà ta rất lạnh lùng, từ khi chọc Xuân Quả đến giờ mới tạm dừng sự lạnh lùng của mình lại. Hứa với lòng là sẽ bù đắp cho Xuân Quả, thế nhưng giờ không cần nữa rồi. Trong lòng Dương Trí tự dưng đóng băng lại, cậu chàng lại khó ưa như trước ban đầu. Bây giờ đã có người thay Dương Trí chăm lo cho Xuân Quả rồi, Dương Trí cũng quá mệt mỏi để phải tỏ ra quan tâm cho một ai đó rồi. Chắc đã nên dừng lại và làm Một đại thiếu gia lạnh lùng!

Xuân Quả buồn lắm, con bé cúi gằm mặt mà đi. Muốn làm hòa với Dương Trí nhưng sao khó quá. Không lúc nào con bé bắt chuyện mà Dương Trí mở lời nói quá 2 câu. Điều này làm con bé buồn, tuy nhiên, có Thiên Kỳ bên cạnh luôn an ủi, động viên nó nên cũng đỡ được phần nào. Về đến phòng, mở cửa sổ ra, con bé mới phát hiện phòng Dương Trí đối diện phòng mình. Nhưng nhìn Dương Trí lúc này xa vời quá, chỉ cách nhau có 1 cái ban công nhưng tưởng xa nghìn dặm. con bé bướng bỉnh, dùng hết sức lực leo sang ban công nhà kẻ bên, rồi đập cửa thùm thụp vào phòng của Dương Trí. Thằng nhóc khó chịu, nhùng nhằng. Nó mở cửa phòng, và rồi nó ngạc nhiên.

“sao lại sang đây? Sang bằng gì?”_lãnh đạm, thằng nhóc hỏi.

“vợ trèo sang. Chồng đừng giận vợ nữa nhé.”_con bé cúi mặt, nói lí nhí trong miệng như mắc lỗi.

“đừng chơi với Thiên kỳ Nữa, cậu ta là người xấu”_Dương Trí định đưa tay lên xoa đầu Xuân Quả nhưng ngừng hẳn.

“không! Vợ thấy Thiên kỳ tốt lắm cơ.”_Xuân Quả không biết rằng câu này tác động rất lớn đến Dương Trí. Thằng bé đen mặt, quăng lại đúng một câu cho Xuân Quả rồi đóng cửa cái rầm.

“về đi”

Mặt con bé tiu ngiu, nó buồn, thế rồi nó cũng trèo về phòng mình. Có vẻ nó nghĩ thằng bé còn giận nó lắm, và nó thật sự có lỗi. Thiên Kỳ và Dương Trí, ai nó cũng mền, nó không muốn mất ai cả. Nó nhận định chồng chính là một tên gọi khác của bạn nên không mấy bận tâm. Trẻ con ngây thơ lắm. Thật khó cho con bé lựa chọn. nó muốn chơi cùng hai người cơ.

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chồng Ơi ! Mình Hòa Nhé.

Sáng hôm sau, con bé vẫn còn buồn lắm. Nó đã tìm mọi cách để làm hòa với Dương Trí nhưng vô ích. Dương Trí lạnh nhạt lắm! và con bé thì không thích như vậy. Nó buồn! phải, cô bé gốc đang buồn. nhưng biết làm thế nào cho phải đây? Sự thật thì Thiên Kỳ rất tốt, Dương Trí cũng tốt hết chỗ nói luôn. Con bé nghĩ: “Thiên Kỳ tốt lắm cơ, nhưng mà Dương Trí còn tốt hơn thế nữa...Không! Tệ lắm! Trí tệ lắm! Trí giận Xuân Quả, Trí không thương Xuân Quả nữa. Nhưng mà Xuân Quả buồn Dương Trí lắm.”

Nghĩ lại những lúc ở bệnh viện, lòng con bé lại run run xúc động. Trí tốt với Xuân Quả thế mà...Còn Thiên Kỳ cũng tốt lắm. Con bé đau đầu phải suy nghĩ, đã đặt hai người lên bàn cân và kết quả đã rành rành thế kia, nhưng mà con bé cũng không nỡ bỏ 1 trong 2. Mặt con bé lại tiu nghỉu, lại buồn nữa rồi!

Con bé nhìn sang phòng đối diện, cánh cửa nằm im lìm trên bờ tường, căn phòng ấy vẫn im phăng phắc, lòng con bé tự thấy trống trải. Nó cúi gằm mặt...và rồi có một ý nghĩ lóe lên trong đầu nó, nó ngước mặt lên, tươi tỉnh hẳn. nó mở toanh cửa phòng và trèo sang nhà bên cạnh.

“cốc cốc”_không có tiếng trả lời, con bé kiên nhẫn gõ thêm lần nữa : “ cốc cốc”_vẫn không có tiếng trả lời.

Con bé ngồi thụp xuống, nó khóc, nó thút thít ngoài ban công nhà Dương Trí. Cậu chàng đã biết con bé sang từ lúc nãy, sốt ruột lắm. nhớ lắm cái khuôn mặt ngây ngô của con bé, hai cái má phúng phính và đôi môi chúm chím trông yêu phết. khiến Dương Trí chỉ muốn cắn cho một phát. Cậu muốn làm hòa với con bé, nhưng cậu ghét Thiên Kỳ. Ai đó giận cá chém thớt, ích kỉ thật đấy nhưng cậu vẫn muốn làm ra vẻ giận, giận chỉ để cho ai đó sợ thôi mà. Khi nghe tiếng thút thít ngoài cửa, lòng cậu sốt sáng hẳn lên, cậu mở toanh cửa. Ồ...nhưng mà cậu lại thốt ra một câu mà chính cậu cũng ghét bản thân cậu như thế. Cậu ghét cậu không thể lạnh nhạt khi Xuân Quả khóc, cứ đà này tiếp tục sao cậu nỡ đi du học đây.

“sao thế? Sao lại sang đây? Sao lại khóc?”

Con bé mếu: “chồng ơi...vợ biết lỗi rồi, vợ sai rồi! vợ không thích chồng như thế này, hức hức”

Nghe thế, Dương Trí dịu giọng lại, ánh mắt có phần âu yếm hơn, cậu ngồi cạnh Xuân Quả, lau nước mắt cho con bé.

“vợ có muốn làm vợ ngoan, vợ hiền không nào?”

gật

“thế là phải nghe lời chồng đúng không?”

gật gật

“tốt lắm! thế chồng bảo nín có nín không?”

“nín”_quả thực chiều mềm rắn này của Dương Trí làm con bé nín hẳn. Dương Trí cười, nụ cười ấm áp mà giờ Xuân Quả mới nhìn thấy. Nụ cười còn tươi hơn cả ánh nắng ban mai mà đối với Xuân Quả là đẹp nhất.

“chồng ơi...mình hòa nhé!”_con bé vẫn còn sụt sịt. cậu sợ con bé lại khóc nên gật đầu “Ừ!” một tiếng.

Con bé vẫn sợ: “chồng hứa đi?”. Nó giơ tay ra để móc ngoéo. Thằng bé cười, ngón út của hai chúng nó vòng qua nhau và điểm chỉ bằng ngón cái

“hứa rồi chồng không được giận vợ nữa nhé”

“Ừ! Không giận nữa”_không kìm nổi sự vui sướng, thằng bé hôn chụt vào má Xuân Quả một cái, mặt đỏ lựng cậu chàng quay ngoắt sang chỗ khác. Con bé ngơ nghe. Nó có bị đau ở má đâu nhì?

“chồng ơi! Nhảm rồi vợ không có bị đau ở má, cũng không đau ở đâu hết”

Thằng nhóc đen mặt. phải rồi! cô gốc nhà ta thì hiểu hôn là gì cơ chứ. Kiểm một lí do khác, cậu nói:

“vợ nè, đây là cử chỉ yêu thương mà chồng dành cho vợ, không có người thứ hai đâu. Chỉ có những người yêu nhau mới hôn nhau thôi.”

“mẹ bảo trẻ em chưa được phép hôn nhau”

Thằng bé sặc nước bọt, nhìn vào đôi mắt to tròn của Xuân Quả lại lấy làm lung túng. Khổ nào, cậu lại cố vịn ra một lý do khác

“đó là cho các em 6 tuổi thôi. Chúng mình 11 tuổi, không trẻ con nữa nên được phép hôn”

“thế à? Thế vợ cũng hôn Thiên Kỳ được đúng không? Chồng biết không? Thiên Kỳ tốt với vợ lắm nha, hay hát cho vợ nghe nữa. vợ thích lắm”- một đứa ngồi kề, một đứa ngồi đen mặt. thiên Kỳ Thiên Kỳ, lúc nào cũng Thiên Kỳ. Thằng này có mà là Thiên Lý thì đúng hơn. Dám đầu độc tâm hồn vợ yêu bằng những câu hát không đầu. Lần này ngộ sẽ báo thù. Aaa! Đáng ghét!

“thích lắm à? Thế sao không ở bên với Thiên Kỳ luôn đi, sang tìm tôi làm gì? Tôi mệt. về đi” _ Dương Trí bỏ mặt con bé ngồi bơ vơ một góc. Con bé ngẩn lại, Dương Trí đã hứa không giận Xuân Quả những mà. Tức mình, con bé khóc to hơn.

“oa oa chồng không thương Xuân Quả, chồng ghét Xuân Quả, oaoa”

Thằng bé vừa định đổi, nghe thế lại vội chạy ra.

“ngoan ngoan, chồng đùa tỳ mà”

“chồng nói dối, chồng không thương Xuân Quả nữa”

“ai bảo thế! Chồng này yêu vợ nhất” _ con bé nín hắt

“thật không?”

“thật”

Con bé bết thút thít. Dương Trí nổi hứng, phán một câu: “hình như lâu rồi vợ chưa hôn chồng thì phải, thom vào đây tý mới đáng yêu này” _ Dương Trí chỉ tay vào má.

“thật không? Thật là hôn chồng sẽ đáng yêu không?”

“thật mà, còn đẹp hơn nè, xinh hơn nè, chỉ có vợ hôn chồng mới có hiệu nghiệm thôi, vợ mà hôn ai khác thì vợ sẽ xấu đi, lúc đấy thì không có ai thương vợ nữa đâu”

Con bé hoảng quá, nó chu mỏ ra, môi sắp chạm vào má thì....” Xuân Quả ơi! Cô Kiều Oanh gọi cậu xuống ăn sáng.” _ Thiên Kỳ hét từ ban công nhà Xuân Quả sang. Nụ hôn chưa kịp trao đã dừng hẳn lại. Hại nạn nhân kia tức anh ách, [“Thiên Kỳ, tao giết mày, tức quá đi”]

“chồng ơi, vợ về nhé, lát chồng sang chơi với vợ nhé” _ nói rồi đáng vẻ mồm mím kia leo sang ban công và khuất hẳn đằng sau cánh cửa với... thân ảnh của thằng “gian tình”

“chết! không được rồi! cứ đà này thằng gian tình kia sẽ quyến rũ Xuân Quả mất thôi. Không được! Mình phải lập một bản kế hoạch. Đúng! Lập bản kế hoạch.”

Nói rồi, cậu ta leo tọt lên ghế, lôi bút giấy ra ghi ghi chép chép

“điều 1: không được liếc nhìn bạn khác phái.

Điều 2: không được đi gần thằng nào quá 1m.

Điều 3: cho phép nói chuyện với thằng Thiên Kỳ, nhưng không được cho nó chạm vào người như ôm, hôn,...

Điều 4: trên giường ngủ nhất định phải đặt ảnh chồng.

Điều 5: phải luôn xem chồng là nhất.

Điều 6: ra đường mặc xấu thôi, về nhà có chồng tha hồ mặc đẹp.

Điều 7: chuyện chúng ta kết hôn là giữ bí mật, khi nào chồng lớn rồi hãy công khai, chỉ được gọi chồng khi chỉ hai chúng ta.

Điều 8: chồng có quyền bổ sung thêm

Kí vào là đồng ý, nếu không đồng ý, chồng sẽ bỏ vợ, vợ sẽ không thấy mặt chồng nữa.

Kí tên

rẹt rẹt

Thằng bé hí hửng vì những cái mà mình nghĩ ra, vui vẻ cắt giấy bút chờ sang nhà khoe với Xuân Quả. Nhất định kế hoạch tác chiến này, ngộ sẽ trả thù “

Thiên Lý”. hắc hắc!

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Giờ Đến Lướt Chồng, Kí Vào Luật Làm Vợ..à Nhầm Làm Chồng.

Vừa xong, thằng bé lên sang phòng con bé. Xuân Quả chắc còn đang ăn sáng, sẵn tiện đây cậu tranh thủ ngắm nhìn căn phòng này. Căn phòng với hai màu xanh và trắng làm chủ đạo. cách bài trí theo lối kiến trúc phương Tây nhưng ấm áp. Phòng Xuân Quả hơi nhỏ, tuy không bằng Phòng của Dương Trí nhưng nó mang vẻ ấm áp và hương hoa mẫu đơn không thể lẫn vào đâu được. Cái giường bé bé xinh xinh chỉ có một màu trắng tuốt. Có vẻ Xuân Quả rất thích màu trắng thì phải? từ những vật dụng bé xinh như nhân dân, sách vở, đồ dung của Xuân Quả cũng chỉ có hai màu xanh trắng. Bây giờ cậu mới để ý đến cuốn sổ tay ở trên bàn, bụi bám đầy. Có vẻ đã lâu rồi Xuân Quả không đụng đến, mùi ẩm mốc cất lên khiến sóng mũi Dương Trí hơi nháy, màu giấy đã ngả vàng. Làm sao có một cuốn sổ như thế mà Xuân Quả không vứt đi nhỉ?, tiện tay cậu lật ra xem.

“Dương Minh Trí, cậu đâu rồi về chơi với Tiểu Khuê đi mà. Khuê nhớ Trí lắm!”

Đà Nẵng, ngày 29/4/2013.

Hôm nay đã là ngày 27/1/2016 rồi, Dương Minh Trí là ai nhỉ? Cái tên nghe quen quen, khoan chính là Dương Trí. Họ và tên đầy đủ của Dương Trí chính là Dương Minh Trí. Nhưng khoảng thời gian đó Dương Trí đang ở Mỹ mà, làm sao mà quen Xuân Quả được .

“A! đau đầu quá.”_đầu Dương Trí tự dưng đau, cậu ngồi hụp xuống, tay ôm đầu. cậu tưởng như có nghìn mũi kim đang xuyên qua đầu cậu. đau! Đau cực kì!

“Vài ngày nữa sẽ rời khỏi đây. Lần cuối cùng gặp cậu, cậu thích gì?”

Tròn mắt nhìn và ngây thơ đáp:

_”cậu có thể cho sao?”

_”có thể!”

_“Tui thích khoai. Ăn khoai lang nướng hình như ngon lắm đó”

Hắn nhìn con bé, chìa tay ra cho con nhóc đó nắm lấy_ “đi”

_“ơ... đi đâu”

Thằng nhóc nhú mày tỏ ý ngạc nhiên: “mua”

_“ko tui muốn cậu nướng cho tui ăn cơ”

_“...”]

[“cậu thích màu gì?”

“Màu trắng”_con bé trả lời.

Nhú mày thằng nhóc hỏi: “tại sao?”

“tại vì cứ thấy nó trong sáng sao sao ý”_con bé cười]

Phần kí ức này ở đâu ra nhỉ? Rõ ràng con bé đó có nét gì đó rất giống Xuân Quả. Nhưng cả thời gian, địa điểm, tất cả đều không xác định được. phần kí ức đó là sao? Dương Minh Trí và Vũ Mạn Tiểu Khuê có quan hệ như thế nào? Quãng thời gian ở Mỹ cậu điều trị bệnh gì? Tại sao bố cậu lại bắt cậu về Việt Nam. ... Rất rất nhiều câu hỏi dấy lên trong lòng Dương Trí lúc này. Phần kí ức nhớ ra cứ như một ánh sáng yếu ớt len lỏi qua màn đêm u tối dày đặc. cậu không thể nhớ, cậu không thể lí giải, cậu không thể biết bản thân cậu đã làm việc gì. Cậu cũng không thể nhớ con bé đó là ai. 3 năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“lạch cạch...lạch cạch”_có tiếng bước chân, cậu cất vội mớ suy nghĩ và cuốn tập, lấy lại vẻ tươi tỉnh như thường ngày.

“cách”_cách cửa mở ra, Xuân Quả bước vào. Vừa thấy Dương Trí, con bé đã nở một nụ cười yêu.

“A! chồng, chồng đến chơi với Xuân Quả nhỉ?”

“ừ! Chồng có cái này cho vợ nè, tò mò không?”

“đâu đâu, cái gì thế hở chồng”_con bé tò mò, cậu đưa tờ giấy sang. Con bé ê a đọc. mặt nó co lại, rồi dần ra. Rõ ràng Luật làm vợ này thiệt cho Xuân Quả mà. Nhưng đến cuối, con bé sợ, sợ Dương Trí xa lia nó. Nó sợ, sợ gì thì nó cũng không rõ, chỉ biết rằng câu cuối “*Kí vào là đồng ý, nếu không đồng ý, chồng sẽ bỏ vợ, vợ sẽ không thấy mặt chồng nữa.*” có sự đe dọa rất lớn. con bé lấp liếm kí vào.

“Vợ kí vào, rồi chồng cũng kí vào luật làm chồng cho Xuân Quả, chồng nhé”

Thằng bé tròn mắt ngạc nhiên: “Luật là chồng”.

Con bé gật cái đầu. thôi rồi, tưởng bắt nạt Xuân Quả là dễ à. Xuân Quả nhà mình thông minh hơn rồi nhé. Nói rồi, con bé leo tót lên bàn học, bắt chước ghi chép y như Dương Trí. Đôi tay nhỏ nhắn lướt lướt từng dòng trên trang vở.

“LUẬT LÀM CHỒNG

Điều 1: cấm bỏ rơi vợ.

Điều 2: vợ khóc phải dỗ, vợ đói phải cho ăn.

Điều 3: không được chê vợ xấu, vợ béo. Vợ luôn đẹp nhất.

Điều 4: biết cách nào để xinh hơn không được giấu vợ.

Điều 5: vợ gọi phải có mặt.

Điều 6: chồng không được nhìn bạn nữ khác, không được có vợ 2 vợ 3.

Điều 7: vợ không thích chồng lạnh lùng đâu.

Điều 8: khi vợ ngủ phải hát và xoa đầu vợ mỗi tối.

Kí tên

rẹt rẹt

Chồng mà không kí vợ ngoại tình với Thiên Kỳ đấy, vợ sẽ hôn Thiên Kỳ và đi chơi với thiên Kỳ, nghỉ chơi với chồng.

*phụt*_đang uống nước, đọc đến câu cuối muốn phun hết ra luôn, mém tý nữa sặc chết. hơ hơ, Xuân Quả nhà ta cũng biết ngoại tình cơ đấy, biết hôn thằng khác và biết hăm dọa chồng nữa đấy. Nhíu mày,thằng bé cũng kí. Con bé tưởng mình thông minh hơn, mình dọa được Dương Trí thì toét hàm răng mà cười. Ô hơ, nhìn nụ cười Xuân Quả dễ mến thật đấy. Ô...miệng....miệng....Môi cậu giật giật. À há:

“vợ nàyyyy ...”_thằng bé gian gian, con bé hơi lo lo.

“sao chồng”_tròn mắt nhìn.

“ban nãy vợ chưa có hôn chồng thì phải”_cười gian gian.

Con bé đỏ mặt.. “vợ...vợ...”

“chỗ này!”_Dương Trí chỉ vào má.

“Không! Vợ không hôn đâu, mẹ bảo trẻ con không được phép hôn”_con bé lùi về sau một bước.

[“à há! Vợ ngại đây mà”] ai đó đã rõ ý cô ngốc, thế mà còn ra vẻ dờ dơi.

“thế thôi! Chồng gọi bé Hoa xóm nhà lá hôn! Môi cô ấy hôn sướng phải biết”_cậu vờ giả đi, con bé luống cuống.

“khoan đã”.._thằng bé cười gian, ho hụ hụ vài tiếng quay lại. “sao vợ”

“vợ...vợ hôn”_con bé đỏ mặt.

Thằng nhóc lại đổi ý : “không! Chồng không muốn hôn ở mà nữa, hôn ở chỗ này đi”_Dương Trí chỉ vào môi.

“hả”

“sao ? vợ không muốn thì thôi, chồng không ép đâu. Chồng sang nhà bé Hoa đây”_ Dương Trí giả vờ nói giọng buồn buồn cho Xuân Quả sợ. con bé tưởng Dương Trí buồn, hối lỗi lắm, cũng không thích chồng thân với bạn gái khác đâu, khó chịu lắm cơ. Thấy Dương Trí quay lưng đi, con bé nhắm tịt mắt lại,:

“Vợ hôn!”

“ngoan, hôn nào”_ Dương Trí nhắm mắt lại.

“Nhưng mẹ bảo hôn môi sẽ có em bé”

“hế”_ Dương Trí mở mắt ra, cậu sặc nước bọt lần 2.[“ cô Kiều Oanh ơi, cô đúng là chất hết chỗ nói. Vợ của cháu mà”]

“ơ thì thì cái đó chỉ dành cho trẻ hư thôi. Chúng ta là trẻ ngoan nên không cần lo. =”

Con bé gật gù. “vợ...vợ hôn”

“chụt”_ con bé nhón gót, đặt vào môi ai đó một nụ hôn. Cái vị ngọt ở bờ môi làm cậu bé thích mãi. Tiếc là bờ môi đó vừa chạm vào đã vội đứt ra. Môi Xuân Quả, nó ngọt ngọt mát mát như một viên kẹo bạc hà, mà bạc hà lại là món oái ảu của Dương Trí mới chết chứ. Không xong rồi, kiểu này Dương Trí sẽ nghiện bờ môi của Xuân Quả mất. Tội Nghiệp!

Con bé ngượng chín mặt, Dương Trí tính nói gì đấy để chọc Xuân Quả thì Thiên Kỳ bước vào.

“Xuân Quả ơi, tớ vào chơi với cậu nhé.”

“cậu cũng ở đây à?”_ thiên Kỳ mở to mắt nhìn.

“ừ, có ý kiến gì không?”_ Dương Trí khoanh tay nhìn.

“không”_ khế nhún vai Thiên Kỳ bước vào.

“Vợ với chồng ra xóm chơi với các bạn nhé”_ Dương Trí thì thầm vào tai Xuân Quả, Xuân Quả khế gật đầu. thằng bé nắm tay con bé lủi đi.

“đi đâu đấy?”_ Thiên Kỳ nắm tay kia của Xuân Quả lại, dung lực hơi mạnh nên...

“a đau!”_ con bé hơi co tay phía Thiên Kỳ lại, Thiên Kỳ buồn lòng. “Ừ! Tại Thiên Kỳ hơi mạnh tay, xin lỗi...Tiểu Khê”

“mình đi thôi vợ”_ Nói rồi, Dương Trí nắm tay Xuân Quả chạy đi. Con bé thoáng thấy nét buồn trong đôi mắt Thiên Kỳ, giọng cậu lạc hẳn. Lòng hơi có chút áy náy nhưng sau đó tan biến đi vì Dương Trí đang cười với Xuân Quả. Xuân Quả chơi cùng các bạn.. Vui lắm!

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Hai Đứa Giận Nhau

Hè chóng đến rồi chóng đi, thoát cái đã vào năm học mới. Mọi quan hệ giữa Thiên Kỳ, Xuân Quả và Dương Trí có vẻ không bao giờ bớt căng thẳng hơn được. Trừ khi, có kẻ thứ tư xuất hiện.

Lần đầu tiên đi học cùng Dương Trí, con bé cười tít cả mắt. Thế là năm nay Xuân Quả được lên lớp 6 rồi nhé, được học ở môi trường khác tốt hơn, đẹp hơn, nhiều bạn hơn. Con bé vui lắm, làm cho Dương Trí cũng vui lây, Thiên Kỳ cũng không khác gì mấy, miệng cười không ngớt được. Kì này cả ba đưa vào lớp 6B của trường THCS Quang Trung, học chung lớp, thích lắm nhé. Chỉ tội hại cho hai anh chàng, gái bu đây ngay. Xuân Quả cũng được các bạn nam mến lắm cơ, con bé vui lắm, lắm, lắm, luôn.

Đến giờ xếp chỗ ngồi, La Hùng ngồi cạnh Xuân Quả, Dương Trí ngồi trước với Hồng Hoa, Thiên Kỳ ngồi sau với...Diệp Hương. Phải nói là hai anh chị này kẻ tám lạng người nửa cân mà, cái gì mà như chó với mèo, gặp câu nào của nhau cũng xía xói được.

"Nè cậu kia, cậu không có mắt à sao đâm sầm vào tôi thế hở?"_ Diệp Hương nói như đâm vào mặt Thiên Kỳ.

"Chỉ tại cái lũ con gái phiền phức như cô thôi chứ tôi đâu có muốn đụng."_ Thiên Kỳ kiêu ngạo nói

"Nè, đừng phải người ta mà còn không biết xin lỗi à. Kiêu ngạo quá đó! Đã vậy còn đổ lỗi cho tôi, đồ mất na mất nết"

"Tôi mất na mất nết thì sao hả bà cô già lắm cảm"

Tùng...Tùng...Tùng

"Hớ, tha cho cậu/cô đó." _ hai đứa ngoảnh mặt về hai hướng thi nhau chạy về lớp 6B. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà, sáng thì đụng nhau, đến giờ thì ngồi cùng bàn, ghét thiết!

Còn Dương Trí với Xuân Quà thì sao, kẻ ngồi trên đũa ngồi dưới khó mà quay xuống được, cũng khó mà chồm lên trên. Ông trời ơi, sao ông nỡ chia cắt đôi uyên ương này vậy. Bỏ mặt lời than, ông đáp :hỏi trời trời bảo hỏi chim " Ba chấm đường chim bay"

Cái con bé Hồng Hoa nữa, nó bám lấy Dương Trí mãi, Xuân Quà buồn, khó chịu lắm cơ. Người ta gọi đây là gì nhỉ? A là ghen a. Xuân Quà ghét Hồng Hoa, ghét cái cách mà Hồng Hoa thân thiết với Dương Trí. Hừ, giận luôn Dương Trí, đi thân thiết với La Hùng. Thắng nhóc này lại không biết nể ai cả, nào là giả vờ cầm nhầm tay Xuân Quà, con bé ngại và khó chịu lắm. Nhưng mà hồng thêm nói chuyện với Dương Trí, chắc cô nàng đang chọc giận Dương Trí đây mà? Dương Trí thấy vậy nóng lắm cơ, cơ mà vợ dám vi phạm luật làm vợ, không thể tha được, im lặng quay mặt lên trên, bỏ Xuân Quà, bỏ cả Hồng Hoa. Đến lúc ra về cũng kẻ đi trước người đi sau, mỗi đứa quay sang một bên, không thêm nói chuyện với nhau. Xuân Quà tức, con bé tức Dương Trí, cũng không mít ướt nữa, lớp 6 là lớn rồi. Như một bản năng tự nhiên, vốn lúc cha sanh mẹ đẻ ra là Xuân Quà ta là nghịch ngợm, làm gì có chuyện hiền lành để Dương Trí ức hiếp lâu nay. Đến lúc về làm Xuân Quà chính hiệu rồi nhé.

"Nè đàn em, ngồi với gái vui chứ". _ Xuân Quà đội ngược mũ, khoanh tay nhìn thách thức, đeo ba lô lên phía trước ngực.

Dương Trí tròn mắt ngạc nhiên, thôi chết cha rồi, phải Xuân Quà lúc đầu trở lại rồi không? Cũng tại lúc tối cho Xuân Quà xem phim kiếm hiệp, nhầm rồi. Xuân Quà nhầm rồi.

"Vui chứ sao không! Gái của xóm nhà lá dễ thương phết, đâu như xóm đồ ăn, hung dữ lắm, tốt nhất nên có thể thiệp là gái xóm nhà lá.

"Trí...Hừ, đi mà cưới vợ bên đó đi. Đại Ca bên này để tao làm, Thiên Kỳ, vè!" _ Xuân Quà hăng học đậm chân xuống đất pằng pặc.

Còn Thiên Kỳ thì sao, cậu chàng đang mắc cài nhau với Diệp Hương. Quà là lúc ra về Diệp Hương mắc cạnh bàn vấp té bị Thiên Kỳ mĩa mai, đáng ghét cãi nhau đến giờ.

"Hừ, cút đi đồ sư tử"

"Đồ dog sủa bậy biến đi"

"Sư tử giống mèo, mèo thì liệu hồn cún đó"

"Yahhh, tức quá, biến đi đồ dog cắn bậy"

"Đồ mèo cái"

"Hừ/ Hớ" _ Đi Về!

Cả bốn đứa ba ngã chia đôi đi về nhà, ghét, hừ hớ!

Đến chiều, Xuân Quà chạy xuống nhà, con bé hẹn đám đàn em chơi trò chơi. Vừa mới chạy ra đã gặp mặt Dương Trí, ghét, đi luôn.

Cảm đám nhao nhao, chẳng biết chuyện gì. Gì mà giờ đến hai đại ca, chúng nó biết nghe ai đây. Xuân Quà đúng là tốt thiệt, nhưng Dương Trí lãnh đạo tụi nó còn tốt hơn. Vì thế mà hơn nửa dân số bầu chọn cho Dương Trí làm đại ca, Xuân Quà tức òng ọc.

"Mấy đứa chơi keng ba tiếng không nào" _ Dương Trí đề xuất.

"Ồ keng ba tiếng là chơi sao đại ca" _ Xoài ú thắc mắc.

"Xoài ngoan, để anh giải thích cho. Đó giống như một trò chơi rượt bắt, ví dụ anh bị, anh mà đụng em thì em sẽ thay thế chỗ của anh, nếu em nói đủ ba tiếng như... _ "Trí Xấu Tính" _ Xuân Quà chen vô, con bé cười tùm tùm. _ "Ừ, thì em đứng yên, anh sẽ đi bắt kẻ khác, em nói xả thì được chạy, nếu muốn dừng chơi thì xin tỳ, còn muốn chơi thì xả tỳ."

Cả đám nhao nhao chơi. Dương Trí hỏi Xuân Quà:

"Chơi không?"

"Gi, chỉ là một trò chơi thôi mà, chơi thì chơi, ai sợ ai."

"Mấy đứa ơi Chị Xuân Quà bị nhé". _ Dương Trí hét to lên.

"Mày..."

"Xuân Quả ơi cô Kiều Oanh bảo không được xưng mày tao"_ Mít sẩy vỗ vai Xuân Quả.

"Hừ, được lắm"

Thế là cả bọn nhập hội chơi, phải nói trẻ con xóm đồ ăn thông minh phải biết, thằng nào bí thì xin tỳ ngay, quay sang đứa khác thì tụi nó xả tỳ. Haizz, Xuân Quả tức lắm. Chơi một lúc, không biết sao Xuân Quả vấp té, trầy cả chân.

"Đau quá"_ Lúc té không sao lúc co lại mới biết là đau.

"Đau thì khóc đi nhịn làm gì"_ Dương Trí mở hôi nhễ nhại nói.

"Xì, không đau!"_con bé trề môi, mắt hơi rung rung.

"Đau mà còn làm bộ, nếu khóc mà bớt đau thì khóc đi"

"Đau, oaoaoa huhu"_ con bé khóc thiệt làm Dương Trí rối. Cậu giỡn thôi mà.

"Nín đi"_ có vẻ thằng bé còn giận nên không dỗ, con bé dỗi, nó khóc to hơn.

"Oa hu hu đau quá, oa huhu đau"

"Thôi thôi nín đi tụi sợ cô rồi"_ Dương Trí ôm Xuân Quả vào lòng. Được dịp, con bé khóc to hơn.

"Chị hai"_ một giọng nói trong trẻo cất lên.

Con bé phóng mắt về phía bên kia, mẹ, ba, em trai của nó đang đứng ở đấy. Được mẹ, khóc tiếp. "Hức hức".

"Chị hai, sao vậy?"_ Ba Đĩa hỏi.

"A Ba Đĩa, anh nhớ em quá."_ Mận nói, tiếp theo sau đó là hàng loạt câu.

"Em về rồi"

"Mày đi đâu tao nhớ quá"

"Tụi tao ngóng mày lâu rồi"

"Cuối cùng mày cũng về"

Và rồi thằng nhóc bị ôm chặt cứng bởi 10 đứa trẻ xóm đồ ăn.

"Chị hai sao vậy?"_ quay sang Dương Trí_ "Anh dám ức hiếp chị tôi?"

*lắc lắc*_ cô Kiều Oanh, đây là ai vậy?"_ Dương Trí tròn xoe mắt.

"A, đây là Ba Đĩa, con trai cô. Nó về nội chơi nên không gặp con được, giờ nó mới về"

"Chào em, anh là Dương Trí"

"Ai hỏi đâu mà trả lời, tránh ra coi"_ Ba Đĩa đẩy Dương Trí sang một bên, thằng bé lau nước mắt cho Xuân Quả:

"Nín đi"

Con bé lau nước mắt vào áo Ba Đĩa.

"Gớm, bản quá cô hai"

"Nói đi, là ai bắt nạt chị"_ Ba Đĩa day day chỗ áo bị Xuân Quả làm bẩn.

"Thằng đó"_ chỉ tay vào Dương Trí, Xuân Quả mếu.

"Anh bắt nạt chị tôi"

"Không? Tôi...Anh nào dám. Không tin thì nhóc hỏi mấy đứa kia đi"_ chỉ tay vào đám trẻ con xóm đồ ăn, tụi nó lắc lắc.

"Tạm tha cho anh"

"Nhóc con...anh thích em rồi nha"

"Xin lỗi, em hồng phải gay. Em thích con gái không thích con trai"_ mọi người đứng hình.

"Bà chị, có chịu về nhà không?"

"Mày..."

"Xuân Quả"_cô Kiều Oanh trừng mắt, Xuân Quả vội sửa lại.

"Em thấy chị đau không mà còn hỏi"

Bỏ mặt lời nói của Xuân Quả, Quay sang đám trẻ, thằng nhóc nói.

"Ai về nhà Ba Đĩa nhanh nhất thì có quà, về chậm nhất thì không có đâu mọi người ời"

"Thằng quý, chị ghét mày"

"Đáng đời"

Nghe thế, đám trẻ con vội nhao nhao đè nén lên nhau mà chạy. Còn Xuân Quả, cà nhắc cà nhắc đi. Thấy tội, Dương Trí quay lưng sang cho Xuân Quả.

"Lên đi"

"Không thèm"

"Còn giận chồng à?"_đến nước này, Dương Trí đành làm lành.

"Ai dám giận"

"Bảo không giận sao không lên"

"Không thích"_Xuân Quả ương ngạnh.

"Được thôi, tự mà về"

"Ồ, về tốt là đằng khác"

Dương Trí chạy đi, trong lòng bức bối. Con bé cũng ghét không kém, nén giận lên con đường về nhà. Nó dậm chân thùm thụp.

Về đến nhà, con bé nhăn mặt.

"Quà chị đâu?"

"Về chậm nhất nên hết rồi"_Ba Đĩa nhún vai nói.

"Thằng quý, mày biết tao đau chân nên chơi chiêu đó chứ gì. Ghét, đi luôn đi về làm gì"_Xuân Quả nói chị đủ hai đứa nghe.

"Bà cô ời, nói nhiều quá. Quà tôi để trên bàn đó"

"A, cảm ơn nhé bé cưng"_con bé ôm thằng nhóc.

"Tránh ra coi, đi tắm đi người bà chị hôi quá"

"Quý hà, biết rồi"

Con bé tung tăng lên nhà, đi ngang qua Thiên Kỳ, con bé có chào hỏi vài câu. Dương Trí bên kia nhà bức mình. Có phải Xuân Quả quá bướng bỉnh không? Lòng bức bối vì hai đứa giận nhau. Làm sao để làm hoà đây, đau cả đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bé Cưng, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Mãi Yêu Vợ

Hôm nay trời cao trong xanh, nắng vàng long lanh, chả biết hứng thú thế nào mà Minh Thái nổi hứng đi xem tuồng cải lương. Tình cờ là có đoàn hát tổ chức trên bãi đất trống cạnh nhà, ba mới rủ con gái đi chung cho vui. Đang buồn vụ Dương Trí chưa chịu làm hoà, con bé gật đầu với ba. Đêm nay đoàn hát diễn vở "Chuyện Tình Lan Và Diệp", điểm hay ở đây là có ông chú giả vai cô Lan rất là hài. Con bé xem mà cười mãi. Cười đến quên cả Dương Trí. Đến một lúc, con bé phóng mắt về phía căn phòng ấy. Nó tối đen như mực, chắc chủ nhân của nó ngủ rồi. Con bé buồn lắm. Đang tính đứng dậy đi về thì có cánh tay ai đó kéo lại.

"A" _Xuân Quả ngã nhào về hướng bị kéo.

"Vợ à, vợ không sao chứ?" _âm thanh quen quen, giọng nói ấm áp mà cả ngày nay Xuân Quả mong ngóng đợi chờ cuối cùng cũng cất lên.

"Xi, không sao. Không cần quan tâm" _con bé dối, nhưng trong lòng nó đang rất muốn bên ý níu kéo nó lại.

"Tốt" _nói rồi, Dương Trí lách qua người Xuân Quả tiến về phía trước. Con bé giận, Dương Trí lạnh nhạt chính là phạm Luật, vì thế mà con bé buống bình lâm tới.

"Nè, không có gì để nói với vợ sao?"

"Không" _buông một câu lạnh nhạt, môi Dương Trí hơi mím. Cậu biết trong chuyện này cậu sắp thắng rồi.

"Nè, thật là không có không?"

"Thật" _Dương Trí bước đi chậm lại. Sự lạnh nhạt này của Dương Trí làm Xuân Quả nổi điên.

"Thế chồng đi đi vợ không tiễn" _Xuân Quả khoanh tay đứng nhìn Dương Trí. Nghĩ sao vậy, Xuân Quả biết tổng ý định của Dương Trí rồi. Phải để Dương Trí làm hoà trước.

Nhưng mà...nhưng mà trái với ý của Xuân Quả thì Dương Trí đi không thèm ngoảnh mặt lại. Hai đứa đều tức, hai đứa đều cao ngạo và buống bình như nhau. Thế nên hết một ngày rồi mà chưa đứa nào chịu làm hoà trước. Nếu Xuân Quả buồn một thì Dương Trí lại buồn đến mười. Bởi vì hai hôm nữa thôi, Dương Trí phải bay lại sang Mỹ.

Ngày thứ hai cũng không khảm khá hơn gì, Xuân Quả và Dương Trí cũng không ai nói chuyện với ai.

Chắc hẳn Xuân Quả còn giận Dương Trí lắm. Nhưng không! Xuân Quả đang muốn Trí làm hoà trước, dù muốn dù không nhưng nhất thiết phải vậy. Thế là ngày thứ hai trôi qua vô nghĩa.

Ngày thứ ba, Dương Trí không đi học. Xuân Quả tự đứng thấy bồn chồn, lo lắng. Thăng nhóc Trà Xanh hót hả chạy đến, xông ngay vào lớp học của Xuân Quả.

"Đại tầu, chết rồi hôm nay đại ca bay sang Mỹ"

"Sang Mỹ là sao?"

"Nhanh đi đại tầu, nếu không nhanh sẽ không bao giờ gặp lại đại ca nữa"

Vừa nghe thấy thế, con bé vội chạy ào ra khỏi lớp. Ô nhưng mà con bé biết đi đâu đây, Trí ơi Trí ở đâu.

Một giọt...

Hai giọt...

Ba giọt...

Và rồi hàng loạt giọt nước mắt rơi xuống không kịp lại được. Trí của Xuân Quả ở đâu? Chồng ơi, vợ biết lỗi rồi chồng về với vợ đi? Nhưng đáp lại chỉ là cái im lặng của không gian xung quanh. Con bé khóc, con bé nẫu, nhưng đã quá muộn. Từ giờ con bé không còn thấy Dương Trí nữa, từ giờ không ai yêu thương Xuân Quả nữa. Nếu biết trước có ngày hôm nay, chắc chắn con bé sẽ không để cho Dương Trí đi.

Có khi nào Dương Trí sang đây lấy vợ khác không? Híc...con bé buồn, tự dưng nó thấy nhớ Dương Trí da diết. Nó ân hận vì tối hôm đó đã lạnh nhạt với Dương, nó buồn vì nó giận DưTrí. Nó ghét bản thân mình, tức tưởi, nó ngồi khóc bên vệ đường. Mọi người nhìn nó với ánh mắt ái ngại. Tội thân, nó khóc to hơn. Nếu giờ đây có Dương Trí bên cạnh, chắc hẳn đã có người ôm nó vào lòng, xoa đầu nó, dỗ nó nín. Thấy trông trái, con bé khóc, khóc thật to. Nhưng nước mắt có nhiều đến cũng không đưa Dương Trí trở về bên nó được. Con bé cứ khóc, chiều tà buông hoàng hôn. Khung cảnh thê lương như tâm hồn nó đang bị khuấy mắng, một mắng kí ức đẹp.

Giờ này Dương Trí đang ở sân bay, 3 phút nữa, đúng 3 phút nữa thì Dương Trí sẽ xa Xuân Quả. Sẽ không biết đến bao giờ được gặp lại. Trước lúc đi, Dương Trí có lên gửi cho Xuân Quả một bức thư, bức thư tượng trưng cho tình yêu của Xuân Quả với Dương Trí.

Tách tách...

Rào Rào...

"Có khi nào mưa rơi chính là nước mắt của em không Xuân Quà? Không có chồng lau nước mắt cho vợ đâu, nín đi." Dương Trí tự nhủ lòng, vẻ mặt thẳng bẻ buồn hẳn. Nhìn đau đớn thê lương, khiến người khác đau lòng. Dương Trí đi, mang theo tâm trạng đau đớn. Sẽ không ai để Dương Trí xoa đầu nữa, vợ bé bỏng của Dương Trí sẽ khóc nhe cho coi. Sẽ có ai lau nước mắt cho em đây, Xuân Quà.

"Tạm biệt em, cô gái anh xem là vợ, là người anh yêu nhất" _ Lấy lại vẻ lạnh lùng, Dương Trí bước qua cổng soát vé. Từ nay, sẽ không liên quan gì nhau cả. Xin lỗi đã để em một mình cô đơn, anh chỉ yêu mình em, Xuân Quà à.

Lách tách...

Lách tách...

Mưa rơi, mưa đang khóc cho Xuân Quà à. Nỗi nhớ Dương Trí càng cồn cào, con bé khóc nhiều hơn. Loạng choạng, con bé ngã trong mưa. Không một ai quan tâm, không một ai đoái hoài. Con bé nằm đấy, hơi lạnh len lõi vào da thịt, đau lắm, lạnh lắm, nhưng sẽ chẳng ai xoa dịu được đâu. Bởi vì Dương Trí đã mang trái tim bé bỏng của Xuân Quà đi rồi.

"Vợ yêu quý của chồng,

Khi đọc thư của chồng vợ đừng khóc nhé. Chồng không thích vợ khóc đâu. Nghe này, chồng về Mỹ điều trị bệnh. Chồng có một khối u ác tính trong não. Làn phẫu thuật này rất nguy hiểm, có lẽ...Chồng sẽ chết trước khi gặp lại vợ.

Không có chồng, vợ phải sống tốt. Đừng khóc, sẽ chẳng có chồng bên cạnh vỗ về nữa đâu. Nhớ ăn cho đúng bữa, nghe lời ba mẹ nghe chưa. Nếu vợ mà có mệnh hệ gì chồng đau lòng lắm đó.

Vợ hãy quên chồng đi, như cách mà vợ đã quên chồng của hai năm trước. Lúc trước, vợ với chồng là thanh mai trúc mã, nhưng chồng bị một khối u sang Mỹ điều trị. Trước khi chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật thần chết, chồng được về gặp lại vợ. Chồng yêu vợ, nhiều lắm.

Chồng của vợ,

Dương Minh Trí.

Mãi yêu vợ!

Nhìn những dòng chữ của Dương Trí, đôi mắt con bé nheo lại, ép cho nước mắt chảy ra. Nước mắt tràn ra không kìm được, nỗi đau thấm vào da vào thịt. Bảo Xuân Quà quên Dương Trí sao? Không thể, và không bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Câu Chuyện Giờ Mới Bắt Đầu

4 năm sau...Xuân Quà vẫn hay ngấm nhìn mưa mỗi lúc nhớ Dương Trí, vẫn tự hay dối lòng mình không yêu cậu ta nữa. Nhưng con tim vẫn thao thức vì ai đó, nó ghét bản thân mình vô cùng.

"Tùng...Tùng...Tùng..."

Ba tiếng trống trường báo hiệu giờ ra về, nó cặp sách bút vào cặp, lòng vẫn buồn miên man về Dương Trí. Bước từng bước trên đường sao nặng nề cay đắng. Không biết hẳn ta có còn nhớ mình không??? Hẳn, ngay cả cách gọi người mà mình từng yêu nay cũng thay đổi. Có lẽ nó đã hận Dương Trí rất nhiều, tuy nhiên cũng không thể loại bỏ Dương Trí ra khỏi tâm trí nó, hẳn ta cứ như keo con voi đấy, dính mãi vào lòng không buông ra được. Đi không nói,tốt nhất đừng về, nếu không nó sẽ xé xác hẳn ra, cấu rỉan cho đỡ tuổi thân.

"Chóc"

"Đau đau"

"Yên nào"

Ba đĩa xuất hiện,búng trán nó một cái. Nó biết chị mình đang nghĩ gì và nó thì không thích như vậy.

"Em làm gì vậy hả?" _ nó lãnh đạm đưa mắt nhìn, 4 năm qua đã biến nó thành một con bé trầm tính, ít nói, nó bị mắc chứng trầm cảm nặng khi hấn đi. Nhờ có gia đình và bạn bè, nó mới có thể vượt qua được. Đặc biệt Thiên Kỳ đã giúp đỡ nó rất nhiều trong quá trình trị liệu. Tuy nhiên, cũng chỉ có thể dừng ở mức bạn bè mà thôi.

"Xem nào, má đàn hồi tốt, chưa bị anh nào hôn, giỏi lắm!" _ Ba đĩa xoa xoa hai cái má của nó, đau! Nó quau:

"Bớt con nít đi, chị không có em dâu bây giờ!" _ nó nhăn mày.

"Yên tâm, chỉ sợ em không có anh rề thôi!" _ về lảng tử, Ba Đĩa vòng tay ra sau gáy, gãi gãi.

"Sẽ có..." _ đang nói, giọng nó lạc hẳn.

"Sẽ có cháu cho em xem!" _ nó đánh lảng vết thương lòng sắp lành lại, bỏ đi trước.

Về đến nhà, nó chào bố mẹ rồi lên phòng, Minh Thái và Kiều Oanh chỉ biết lắc đầu.

Khoan đã...cánh cửa phòng Dương Trí mở. Lật đặt, vội vàng tốc một mạch sang nhà kế bên. Nếu lần trước là Dương Trí pháp chuông thì giờ đến lượt nó, tuy nhiên việc này chẳng quan trọng.

"Tíng toong...Tíng toong"

Từ trong nhà, hấn xuất hiện trong chiếc áo sơ mi, cùng quần jeans mài rách, bên ngoài có khoác chiếc áo tây phục màu đen. Đưa đôi mắt lãnh đạm, xa cách nhìn nó. Tay khoanh trước ngực:

"Có chuyện gì?"

Nó nhất thời ấp úng, ề a không biết nói gì, tính sẽ ôm lấy Dương Trí mà khóc cho thật thỏa thì hành động của nó lại ngược lại. Buông một câu "Không có gì", quay lưng bỏ đi. Đi lướt qua hấn, ôm nỗi nhớ theo tiếng lòng về nhà. Có lẽ sự hận thù đã vượt qua tình yêu. Để lại sự khó hiểu cho hấn, nó buông mình trên phòng, mắt nhắm nghiền ứa tràn mi.

Hấn từ khung cửa sổ nhìn qua, sự lãnh đạm đã thực sự chiếm lĩnh con người hấn. Chỉ cách này mới có thể làm hấn bảo vệ được người mà hấn yêu. Đằng sau hấn là cả một âm mưu xâm chiếm và đe dọa đến mạng sống của cả nó và hấn. Mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của hấn, chỉ riêng nó là không thể. Cứ tưởng nắm được, thì ra chỉ là hấn ngộ nhận, cứ tưởng bắt được, thì ra buông lỏng giữa không trung.

"Tiểu Khuê...Em đã thay đổi quá nhanh"

Nhắm nghiền đôi mắt, hấn quay ngoắt bước đi. Nỗi lòng đã quá đau để hàn gắn, vết thương chưa kịp lành lại tiếp tục nhói lên.

"Nhập học trường Phan Đăng Lưu lớp 10C1"

Không để hấn nói nhiều, người bên kia đã nhanh chóng thực thi nhiệm vụ. Đáng tiếc, chỉ là hấn còn chưa ôm nó lấy một cái cho đỡ nhớ. Về bên gia đình, hấn sẽ không để ai gây nguy hiểm cho nó, mối thù gia đình sẽ nhắm nó làm mục tiêu để chèn ép hấn, chỉ nên lạnh nhạt với nó mới có thể bảo toàn mạng sống cho cả hai.

Bạn nào muốn tiếp tục câu chuyện có thể liên hệ với mình, bằng cách cmt sdt bên dưới, Minh sẽ liên lạc. vì vài lí do mình không thể viết tiếp đi. Minh xin lỗi

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chúng Ta Chưa Có Bắt Đầu

Buổi sáng thứ ba trong sương, gió thu nhẹ nhẹ thổi qua từng lọn tóc, gió vui đùa với hoa cỏ, tóc vui đùa cùng người. Hương ổi từ đâu phả vào, tiết trời hanh khô về mặt mẽ. Nó cặp sách đến trường, vẫn đôi mắt trong sáng ấy, vẫn đôi mắt to tròn ấy nhưng sao vô hồn, trống trải." Chào"

Hấn lững thững tiến đến, không buồn liếc nhìn nó lấy một cái, đôi chân nhịp bước đều với chân nó, vẫn tỏ ra lạnh lùng, khó gần như cái đêm cuối cùng ấy. Giọng nó lạc hẳn, mắt cụp xuống, nghĩ ngợi.

" Chào"

"Em thay đổi nhiều lắm"

"Cậu cũng vậy"

Hắn dừng chân bước lại, "cậu" sao? Nó đã thay đổi đến mức này thì quả thực hắn rất khó chịu. Đi bên cạnh, chẳng biết nói gì hơn.

"Xuân Quả, em không có gì để nói với tôi sao?"

Vẫn vẻ lạnh lùng, phong trần ấy, hai chữ Xuân Quả sao mà thân thương đến vậy. Đã lâu rồi không ai gọi nó như thế, nhất thời có chút không quen.

"Không..."

Hắn đứng đối diện, nhìn thẳng vào mắt nó như chờ đợi câu trả lời.

"Không có" _ nó bước vội bỏ đi trước.

Dương Trí biết Xuân Quả định nói gì, nhưng không ngờ cô gái của hắn lại cứng rắn và trầm tĩnh như vậy. Thời gian đã làm con người trưởng thành hơn.

"xin chào các em, hôm nay lớp ta có thêm một bạn học sinh mới." _

Cô giáo nghiêm trang nói. Từ cửa, hắn rút tay vào túi quần về lưng tử. Cả lớp nháo nhào cả lên, việc này đối với người như hắn đã quá đổi thân thuộc. Cát giọng lãnh đạm, mắt chẳng buồn nhìn mọi người, cũng không nhìn nó, nói:

"Dương Minh Trí, chào"

Nói rồi thẳng thừng oai vệ xuống chỗ nó đang ngồi. Đặt cặp xuống, ngồi bắt chân chữ ngũ oai vệ. Cả lớp cứ nháo nhào cả lên, rút điện thoại chụp lia lia, lại càng bức. hơn khi nó được ngồi cạnh hotboy có lẽ còn đẹp hơn cả hot boy number one của trường này. Ngay lập tức, FC của hội "hâm mộ các oppa" lập phiếu bầu chọn mới. Và...phần thắng thuộc về hắn, tạo nên cơn sốt Dương Minh Trí. Chưa đầy một tiếng, hắn đã nổi trội vô cùng. Cả chức hội trưởng cũng được hắn nắm giữ trong tay, thật bá phúc. Điều mà mọi người không ngờ đến nữa là...hội trưởng cũ gọi hắn là đại ca. Tuyệt vời, hắn trở thành miếng mồi béo mỡ cho các nữ sẵn, ngoại trừ nó.

Đề chào mừng hội trưởng mới, kiêm cả học sinh xuất sắc của trường Green Star của Mỹ về lại trường Phan Đăng Lưu này, trường tổ chức một buổi tiệc chào mừng hắn. Nhân danh hội trưởng, hắn yêu cầu mọi người phải có mặt đầy đủ, chặn luôn đường thoát lui của nó. Bao nhiêu hot girls từ chối bạn nhảy để tìm hắn. Thay vì trả lời "đồng ý" hay "từ chối" thì hắn nắm lấy tay nó, tuyên bố đồng dục:

"Vũ Mẫn Tiểu Khuê sẽ là bạn nhảy của tôi"

Mọi người giương đôi mắt to tròn nhìn nó, mọi người nhìn nó, nó nhìn hắn. Hắn chẳng nhìn ai. Tính giật tay ra khỏi tay hắn nhưng bị giữ chặt, hắn áp sát tại nó, nói thì thầm

"nếu em dám chống cự, tôi sẽ cho em biết tay"

Chỉ một câu nói thôi, hắn đã làm nó ngoan ngoãn như một chú mèo. Người đàn ông quyền lực này không phải Dương Trí mà nó yêu. Không phải...tất cả đều không phải. Nó hất mạnh tay mình ra, mạnh mẽ nói:

"Xin lỗi, tôi không đi được"

Nó rai bước thật nhanh, tay nắm chặt thành quyền.

"đứng lại, lấy danh dự là hội trưởng, là một người bạn, tôi mời cậu, không phải như cậu nghĩ"

Nó đứng dừng lại, đứng rồi! Nó lấy quyền gì để từ chối cơ chứ? Cả hai người còn chưa có bắt đầu thì làm gì có kết thúc. Chỉ là do nó ngộ nhận, nhếch môi cười mỉm, ánh mắt ánh lên tia khó hiểu.

"Được, tôi sẽ đến,"

Nói rồi, nó bỏ đi, hắn cười hài lòng

Bạn đang đọc truyện *Bé Cưng, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Dương Thiên

Hôm nay lại một ngày mới bắt đầu, chim muông đã dậy từ bao giờ, cất tiếng hót líu lo trên những cành cây đã thắm nhụy vàng.

Ánh nắng cũng bắt đầu len lỏi qua từng tán lá xanh, rọi chiếu qua từng giọt sương trong suốt và lung linh như pha lê huyền ảo.

Thấp thoáng đằng xa xa bóng dáng của một cô học sinh chăm chỉ, miệt mài bên quyển sách dày, to cộm.

Cô bé không biết rằng, vừa đi vừa đọc sách rất dễ gây ra tai nạn. Nhưng tai nạn nhỏ ấy cũng làm cho cô bé bùng tỉnh. Cô sắp đã phải một chú cún dễ thương.

Nhìn thấy con vật, cô ấy nở một nụ cười đôn hậu, khẽ gấp người, lấy tay vuốt ve bộ lông trắng tinh mượt mà.

"nhóc à, em ở đâu ra thế?"

Nói rồi, cô bé nhẹ nhàng bồng con vật lên. Đôi tay vuốt ve theo từng nếp gấp mượt mà. Mồm mỉm cười với chú.

"Em tên gì vậy"

"Là Đông Quả"

Một giọng nói nam tính cất lên, ngay lập tức chú cún ngoe nguẩy cái đuôi xoắn tít, cái đầu dụi dụi vào người cô. Thấy Xuân Quả không có phản ứng gì, anh nói tiếp.

"Mùa đông nước Mỹ rất lạnh, mưa ngưng đọng thành tuyết, như lòng tôi ngưng lại thành băng, tôi nhớ em nhiều lắm...Xuân Quả à"

Giọng nói Dương Trí có chút hụt hẫng, có chút ảm áp mà nó mong nhớ đêm ngày. Nhưng lòng nó lại rồi ren những cảm xúc vị giác. Là nó nên hận người này hay nó nên yêu hẳn đây???

"Đông Quả là món quà tôi định tặng em lúc chia tay, nhưng có vẻ chúng ta mãi không có ngày đó."

"Không cần đâu, tôi nghĩ món quà này không hợp với tôi"

Xuân Quả thả con vật xuống, chú cún có vẻ còn luyến tiếc vòng tay của cô chủ, chạy một vòng quanh chân cô, ngoe nguẩy cái đuôi tít tít. Sau đó lại chạy sang anh, làm lại động tác cù như để anh bồng lên.

"Xuân Quả, em còn giận tôi sao?"

"Giận?"

Cô nhếch môi, tay nắm chặt thành quyền, bờ vai khẽ run lên như vẻ cô đã trút hết sinh lực để nói ra những điều cay nghiệt nhất...dù biết...lòng cô không muốn!

"Tôi và cậu không là gì cả, thế nên cậu hãy cho tôi bình yên. Đừng bước vào thế giới của tôi thêm lần nào nữa, cũng đừng làm xáo trộn mọi thứ, cậu hiểu chứ?"

"Được, nếu em muốn, tôi sẽ làm. Coi như hôm nay tôi chưa nói gì"

Anh cùng Đông Quả xoay lưng bước đi, cô có biết 4 năm qua anh nhớ cô thế nào không? Cô có biết anh khổ tâm thế nào không? Điều gì đã biến cô thành như thế này? Là tại anh sai, hay tại cô quá cứng đầu?"

Cô muốn chạy đến, ôn lấy tấm thân anh, để hít hà mùi hương nam tính ấy, để chắc rằng anh không tụt khỏi vòng tay cô. Nhưng khoảng cách hai người giờ đây quá xa, lòng cô tê buốt cả rồi. Chắc có lẽ, cô chỉ có thể âm thầm dõi theo bước chân anh, mãi không có chuyện cùng anh bước lên lễ đường.

Về đến nhà, anh mệt mỏi tựa lưng vào ghế, tay mân mê tấm ảnh chụp cùng cô lúc nhỏ. Cô lúc đó và bây giờ không khác gì là mấy nhưng có vẻ sẽ chẳng còn là cô bé ngọc của anh nữa rồi. Vì cô,...đã mạnh mẽ hơn rất nhiều.

"Alo"

"Chào em họ, còn nhớ anh là ai không"

"Đẹp cái giọng đó đi"

Anh bắt đầu khó chịu, lòng dấy lên cảm giác bất an.

"Được rồi, mai anh về nước, sẽ tặng cho em món quà bất ngờ"

Không để anh kịp nói thêm tiếng nào, hấn cúp máy. Hấn ta là một người mưu mô gian xảo, đã từng ám hại anh hai lần nhưng thất bại. Lần này hấn về nước, không biết mục đích là gì?

" Dương Hoàng Thiên, rốt cuộc anh muốn gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nam Chính Không Phải Cậu! Mà Là Tôi...

Chương 11: Nam chính không phải cậu! Mà là tôi..

Máy bay vừa đáp xuống, một thân ảnh cao lớn và đẹp trai Tây, lạnh lùng trầm uất đẩy hành lý ra ngoài. Dương Trí đã đợi sẵn, vừa thấy hấn, nét mặt anh co lại, trông khó gần.

Còn hấn thì nhếch lên một nụ cười nhạt, chiếc khuyên tai lấp lánh càng tô điểm cho hấn một vẻ đẹp tiêu sái. Hấn đẩy hành lý vào người anh, vẻ mặt thách thức.

" Chào em trai, lâu quá không liên lạc đấy. Quên ông anh này rồi sao?"

Nét mặt anh dần ra, nở một nụ cười nửa miệng, lời nói như đay nghiến:

"Ồ, có người còn biết mình thân là anh mà đi hãm hại em trai đấy"

Hấn cười to một tiếng, hàng lông mày hơi chau lại rồi vội dẫn ra

"Thôi nào, đó chỉ là nạn thôi mà...Chắc em không nhớ nhem đến vậy. Về nhà thôi, anh hơi bị nhớ Việt Nam đấy"

Hấn nháy mắt một cái, để hành lý lại cho anh rồi ngồi lên xe trước. Anh thở dài một tiếng, nỗi buồn vô tư tràn ngập trong lòng. Anh kim giọt nước mắt đang chực chờ rơi, đôi mắt đã đỏ hoe.

Tại sao cơ chứ, dù anh có tỏ ra mạnh mẽ thế nào thì đứng trước hấn anh vẫn là con số " không" nhỏ bé. Mẹ anh....anh đã không bảo vệ được, bản thân anh cũng không lo được, bố anh giờ đang bị bố con hấn điều khiển. Đòi nhạt thật, liệu anh có đủ mạnh mẽ để giành lại mọi thứ hay không?

Hấn...thực sự là người anh rất kính trọng, là người gắn bó với anh nhất, giúp anh vui bớt nỗi cô đơn. Nhưng tại sao... Tại sao định mệnh lại đưa đẩy hai người chúng ta vào vòng xoáy thù hận.

.....

" Cún, đừng buồn nữa. Anh hai hứa sẽ cho em về Việt Nam gặp lại con bé đó mà"

Hấn lúc nhỏ choàng tay qua vai anh, anh dụi đôi mắt ướt. Đưa đôi mắt như cún con, ngây thơ hỏi:

"Thật không?"

Hấn vỗ ngực: " Cún cứ tin vào anh Hai. Anh Hai hứa đấy"

Anh trở nên vui vẻ, miệng cười, mắt không đỏ lệ nữa:

"Cún thương anh Hai nhất"

"Cún hứa với Hai mạnh mẽ lên nghe chưa"

Anh khịt mũi: " Hứa luôn ấy"

.....

Một kẻ lạnh lùng như anh, thật sự có quá nhiều góc khuất trong tim. Chỉ khi bên cô, anh mới cảm nhận được niềm vui và tìm được nơi yên bình trong cõi lòng.

Thôi suy nghĩ, lấy lại lớp bọc lạnh lùng. Để mặc hành lý tại đó, anh lên xe. Hấn tròn mắt ngạc nhiên:

"Hành lý đâu?"

"tôi không phải là ôsin của anh, muốn thì sai người làm"

Hắn nhếch môi.

"Mạnh mẽ hơn nhiều rồi đó"

"Về"

Bác tài để vội hành lý vào xe, rồi chiếc xe lăn bánh ra khỏi sân bay Tân Sơn Nhất. Hai cậu thanh niên anh tuấn mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, ngoảnh mặt về một phía, nhưng tâm trí đều hướng về một người-là cô gái đó... Tiểu Khuê!

Chiếc xe dừng lại trước căn biệt thự của anh, hắn hà hơi một cái.

"ôi khí hậu Việt Nam thích thật"

"Bớt trẻ con lại đi"

"Ừa...cô gái kia..."-hắn đứng sững người, nhìn chằm chằm vào nó. Nó đang tính đi học thêm, vừa ra khỏi cổng đã thấy anh và một "con khỉ tóc vàng" đứng nhìn mình chằm chằm. Khẽ nhún vai cho vui đi bớt cảm giác lạ lùng, nó cầm tai nghe vào và tiếp tục lướt qua hai người.

Tương đương mọi chuyện sẽ bình yên, nào ngờ hắn kéo tay nó lại. Nó tròn mắt ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào hắn, đôi tai nghe cũng rớt ra, thanh âm ầm ập cất lên.

"Tiểu Khuê, em không nhớ anh sao?"

Nó nhìn hắn bối rối, nhận thấy đôi mắt thanh trầm âm u, nó chẳng biết phản ứng ra sao, đành nhìn về phía anh. Anh tiến tới, gỡ tay hắn ra, kéo nó vào lòng mình. Nó lại càng ngạc nhiên, chuyện gì đang xảy ra vậy.

"Khuê Khuê..."

"O...Anh là ai? Chúng ta có quen nhau không?"

"Em nói cái quái gì thế ? Xi..cô nhóc này, lâu quá quên anh rồi sao?"

Hắn tiến tới, kéo nó ra, xoa đầu nó rồi tung.

"Trí à...Anh này...là ai?"

Nó ngây thơ nhìn.

"Em đi học đi, còn anh. Vào nhà!"

Chưa kịp hiểu thế nào, anh đã kéo hắn cả tung vô nhà. Còn Xuân Quả ngây thơ chẳng hiểu gì hết, đầu óc rối tung.

"Anh cần một lời giải thích"

"Lúc trước, Xuân Quả...à Tiểu Khuê đã gặp một tai nạn bị mất trí nhớ. Nên chẳng nhớ gì xảy ra trước, việc quên anh là chuyện thường. Kể cả Thiên Kỳ"

Hắn như vô hồn, chân lùi lại mấy bước. Như một con thiêu thân chạy thật nhanh đến phát vào mặt anh một đấm. Anh mất đà ngã về phía sau, miệng ứa máu.

"Thằng khốn, mày đã hứa với tao bảo vệ em ấy. Tại sao chuyện này lại xảy ra. Khoảng thời gian trước mày ở Việt Nam để làm gì. Còn Thiên Kỳ, tao đã nghi rồi. Không dung bay về Mỹ, tại bây giờ bảo vệ cô ấy thế hả?"

Hắn như nổi điên, phát cáu lên với mọi thứ xung quanh mình. Đôi chân ngã khụy xuống sàn nhà, hắn ôm đầu hét toáng lên:

"Tiểu Khuê, tại sao lại là anh. Tại sao??? Aaaaaaaa.....!!!"

"Anh à bình tĩnh đi. Lỗi tại em...đã bảo vệ cô ấy không tốt"

Một giọt nước mắt lăn trên khóe mắt, anh cũng như hắn, phát cáu với chính bản thân mình.

"Thằng tôi, tao cấm mày đến gần cô ấy nữa."

Hắn chỉ thẳng vào mặt anh, ra lệnh như đàn anh.

"Anh thôi đi, cô ấy là của tôi. Anh có quyền gì cầm tôi đến với cô ấy? Năm đó, chính anh bỏ đi, chính anh giao lại cô ấy cho tôi. Thế nên, anh không có quyền gì ngăn cản chúng tôi."

"Mày..."

Hắn nổi điên, tức giận đâm mạnh vào tường. Rồi sau đó chạy ra khỏi cổng, men theo lối mòn trí nhớ chạy sang nhà Nó. Còn anh, ngã phịch lên ghế bộ mặt hết sức đau khổ. Ngày anh lo sợ nhất....sắp gần kề rồi.

Tính toong...tính toong...

Một người phụ nữ trung niên xuất hiện, vừa thấy hắn, cô vô cùng ngạc nhiên.

"Dương....Dương Thiên, là.....là cháu sao?"

"May thật cô còn nhớ cháu"

Hắn nở một nụ cười nhẹ nhõm.

"Thằng nhóc này, đi bao năm giờ mới về. Vào nhà chơi đi cháu"

Hắn gãi đầu, xua tay.

"Dạ không đâu, cháu muốn gặp Tiểu Khuê. Khuê đâu rồi cô?"

"Con bé đi học rồi, nhớ nó vậy sao?"

Kiều Oanh cười hiền biết ý.

Hắn gãi đầu ngượng ngùng.

"Cô cho cháu địa chỉ chỗ đó đi, cháu muốn gặp em ấy liền"

"Thôi thôi được rồi, đường abc nhà xyz."

Chưa kịp nói thêm gì, hắn lao vút trên một chiếc taxi phóng vụt đi. Tâm tư nôn nóng rồi bời.

Chiếc taxi vừa dừng cũng là lúc lớp học của nó tan lớp. Thấy bóng nó sao bé nhỏ đơn côi, lạnh lùng một mình bước đi trên con đường của riêng mình. Lúc nó còn không chú ý, hắn xuất hiện trước mặt. Nó ngỡ ngàng.

"Lại là anh sao"

"Ừ, Khuê Khuê. Dù em không nhớ ra anh cũng không sao. Nhưng anh hứa từ nay sẽ bảo vệ em. Sẽ không để em bị tổn thương thêm lần nào nữa."

Thấy vẻ mặt chân thành của hắn, nó có hơi sùng sốt.

"Anh...Anh nói gì tôi không hiểu lắm...O"

Hắn ôm chầm lấy nó, khóa chặt nó trong vòng tay mình. Cảm giác này.....Còn ấm áp hơn vòng tay của Dương Trí, thật sự vừa quen vừa xa lạ. Tâm trí nó mê mẩn không phản ứng, đôi tay bất giác như một thói quen đưa lên vỗ lưng người đối diện. Đem đến cho hắn một khoái cảm bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Một Người Bối Rối...hai Người Đau...

Chương 12: Một người bối rối....Hai người đau...

Trên đường đi về, tay hắn nắm lấy tay nó không rời. Hắn sợ bàn tay này sẽ buông lui hắn. Sẽ bỏ rơi hắn như chính hắn đã từng làm điều này với cô chủ của nó. Đi bên bóng hình mà hắn mong ngóng 10 năm nay, lòng bình yên đến lạ lùng.

Còn nó, chắc chắn rằng không phải loại con gái dễ dãi. Nhưng tại sao khi nhìn thấy vẻ mặt chân thành của hắn, lòng lại không kìm nổi xúc động. Cứ muốn mãi bên vòng tay êm ấm này. Nhưng thật sự mà nói, tình cảm của nó dành cho Dương Trí là gì? Yêu thương, hận thù hay chỉ là do nó ngộ nhận?? Đầu óc nó rối tung lên. Đôi môi mím chặt, vẻ mặt căng thẳng lên thấy rõ.

"Em không khỏe sao?"

Hắn quan tâm hỏi han. Đối với hắn, hắn có thể chịu mọi thứ khổ nhục trên đời nhưng không thể nào, bình chân trông thấy người con gái hắn yêu chịu bất kỳ tổn thương nào.

Nó lắc đầu, rút tay mình ra khỏi tay hắn. Đôi tay rời đi có chút luyến tiếc đôi bên. Hắn sững người, Tiểu Khuê của hắn...có bao giờ hành xử thế này đâu. Hắn cười nhạt, em ấy thay đổi quá rõ!

"Tôi muốn hỏi anh...Trong...quá khứ, anh là gì của tôi?"

Giọng nó có hơi ngập ngừng e ngại, mọi thứ về quá khứ...Nó đều không muốn nghĩ đến nữa. Đặc biệt là tình cảm của nó với người con trai đó-Dương Trí...

Hắn cười xoa đầu nó.

"Cô ngốc này, nếu em không nhớ thì không cần nhớ. Nếu thực sự trong tim em có anh,thì đến một lúc nào đó, em sẽ tự nhớ ra thôi."

Nó nhượng mảy, lặp lại câu nói, môi mấp máy:

"Trong tim em có anh...???"

"Em có cần ngạc nhiên thế không? Chuyện trong quá khứ không quan trọng, anh hứa...Anh sẽ vực dậy trong em tình yêu của chúng ta."

Nó ngêch mặt. Gì chứ??? Vực dậy trong em tình yêu của chúng ta? Ý anh ta là gì? Làm sao mình có thể quen anh ta được chứ??? Có nhầm lẫn gì không???

"Khoan...Ồ..."

Nó tỉnh lên tiếng, nhưng đã bị ngón trỏ của hắn đặt lên môi ra dấu im lặng.

"Em không cần nói thêm gì nữa. Cứ như thế này, đi bên anh là đủ rồi. Đừng buông tay anh, sẽ lạc đấy"

"Nhưng lỗi này, anh có biết đường không thế?"

Người con trai này, nhìn là biết không phải người Việt Nam. Thế mà dám mạnh mẽ bảo nắm lấy tay hắn kéo lạc. Xem chừng câu này phải do nó nói. Hắn gãi đầu cười xuề, nó bật cười vì độ ngố của hắn.

"Ngố thật. Đi nào!!!"

Dù chắc rằng cảm giác bên hắn là bình yên, an toàn. Thứ mà chỉ anh đáp ứng được thì hắn lại càng làm tốt hơn. Chỉ mới gặp thôi mà, tại sao nó lại dễ tin người đến thế. Nhưng chắc chắn rằng, bên hắn...lòng nó toàn tạo rức niềm vui. Không cần nói thêm gì cả,chỉ cần đi bên nhau như thế này...là đủ rồi!!!

Vừa qua ngã ba để quẹo vào con ngõ dẫn thẳng vào nhà, đã thấy bóng anh đứng dựa vào tường sao đơn côi,lạnh lẽo. Tim nó bỗng thất lại, vội buông tay hắn ra. Nét bối rối hiện rõ khi bắt gặp ánh mắt lạnh buốt như thu đông ngàn năm của anh.

Tim anh như bị ai đó bóp chặt, người con gái của anh đang tay trong tay với người con trai khác. Liệu có phải anh đã mất cô ấy rồi không. Khẽ xoay lưng, đôi chân lê từng bước nặng trĩu đưa thân ảnh anh dần khuất xa.

Nó vội chạy theo.

"Trí à, đừng hiểu lầm em."

Cuối cùng cô gái đó cũng chịu cất tiếng trước. Sau bao lâu giận hờn không câu nói, cuối cùng cũng vì anh mà lên tiếng. Nhưng nếu không có sự xuất hiện của hắn...thì cô ấy có làm như vậy không???

Chắc chắn là không rồi,anh khẽ cười khổ, tiếp tục lê chân đi.

Nó chạy theo, nhưng lại bị tay hắn kéo lại.

"Em theo nó làm gì?"

"Anh làm gì thế, buồn tôi ra, tôi không muốn anh ấy hiểu lầm."

Đôi tay hần buông lơi giữa không trung, để thân ảnh người con gái mà hần yêu vụt đi.

Nó đứng sững người, nhìn theo bóng lưng anh. Lưng quay về phía hần.

"Cũng tốt, nếu anh ấy có thể vì thế mà quên mình. Anh ấy sẽ không thôi thức về mình nữa. Và lại, là gì của nhau mà giải thích"

Tay nó nắm chặt thành quyền, đôi chân rảo nhanh về nhà. Hần ngạc nhiên trước hành động của nó, rốt cuộc nó đang nghĩ gì? Tại sao không đuổi theo anh??? Chuyện này, chuyện đã xảy ra ở hai người họ rốt cuộc là gì???Nhất định hần phải biết tìm hiểu.

Anh mang một nỗi buồn không thể nói,nó mang một sự bối rối giữa hai người con trai đem lại cảm giác bình yên cho mình. Hần mang một nỗi lòng không thể bộc lộ.

Một quá khứ bị lãng quên...

Hay.....

Một quá khứ vừa kịp giữ lại....

Sẽ mang về tương lai hạnh phúc tươi đẹp cho nó. Tương lai đang chờ ba người...

Và lựa chọn của nó làm nên tất cả....!!!

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thoát Khỏi Sói, Lại Gặp Hồ

Chương 13: Thoát khỏi sói, lại gặp hồ.

Hôm nay là thứ hai đầu tuần, Vẫn những cảm xúc nghẹn ngào khó nói. Nó một nhồi vác cặp đến trường. Vừa mới xuống nhà đã bị thằng em trai búng trán.

" Bà chị đi học hay đi đưa đám thế?"

Bộ dạng ngao nghễ của Ba Đĩa làm nó phát cáu.

" Kệ chị, tránh ra cho chị đi học bé cung"

Thằng nhỏ tức giận, chắn đường nó lại.

"Gọi ai bé cung đó hả bé ú"

Lần này đến lượt nó nổi điên,xoắn tay áo.

" Mày gọi ai là bé ú đó thằng nhóc"

Mẹ nó từ trong bếp chạy ra, dùng cái thìa nấu canh gõ vào trán hai chị em.

" Thằng này, im cho chị đi học. Còn con nữa, đã bảo không được xưng mày tao. Nếu tái phạm cắt lương một tuần."

Hai chị em nó nhìn nhau tóe lửa điện,nó xoay lưng hứ một tiếng.

" Con đi học!" _giọng nói có phần hậm hực.

Vừa mới bước ra khỏi cửa, đã thấy bóng của bạch mã và hắc mã đợi mình. Khiến tim bao cô gái gãy rụng, mắt rơi xuống sàn đường, tim rơi vào chảo dầu. Nó hắng giọng.

"Hai người tính làm đường xá nhà tôi bị kẹt xe hả?"

Cả hai người đều bật cười. Mà khoan...Nó thấy gì đó sai sai. Rõ hôm qua anh rất tuyệt vọng mà, sao bây giờ có thể rạng ngời như ánh ban mai đến vậy? Còn hần,tóc đã nhuộm đen đi rất nhiều, nhìn có vẻ giống trai Việt Nam, nhưng không dấu nổi nét đẹp Tây Âu. Cả hai con người này tính bày trò gì

vậy.

"Em không cần ngạc nhiên thế đâu? Đi thôi, trễ đó!"

Hắn vẫy tay nó lại.

Nó liếc mắt sang Anh, một chiếc xe đạp trắng hai chỗ ngồi trông có vẻ lãng mạn. Còn hắn, một chiếc xe mui trần đen bóng loáng. Nhìn thôi là đã choáng ngợp vì độ sang chảnh của nó rồi. Nó cười cảm thán. Hai người này trẻ con thật.

"Đi bộ"

Nghe nó nói, hắn tròn tròn mắt, còn anh thì chỉ xoa nhẹ đầu nó làm hắn muốn nổ tung.

"Bỏ ra, Khuê là của anh"

Hắn hất tay anh ra, nó nhìn hắn bằng đôi mắt lạ.

"Tôi và anh đã quyết đấu công bằng. Không có việc tôi nhường."

Anh nhếch môi cười mỉm, nó nhìn hai người với đôi mắt lạ. Quả thật! Tình cảnh bây giờ có chút không quen. Đúng là nó đã mong ước được thân thiết với anh như thế này. Tuy nhiên, bây giờ nó mới nhận ra... Chắc có lẽ nó đã quen với cô đơn rồi. Vô ý thức, một tiếng thở dài thoát ra...

"Tôi phải đi học, hai người không cần cất công đưa đón làm gì?"

Đôi chân nó rào bước, đầu cúi gằm mà đi, đôi vai như có nghìn khối nặng đè lên... nặng trĩu!

Hai người họ thôi không tranh nhau nữa, trái tim họ nhận ra rằng: cô gái của họ đã trưởng thành hơn rất nhiều, tâm tư cũng trở nên khó đoán.

Nó đến lớp, thấy ngạc nhiên vì mọi người cứ nháo nhào lên. Có vẻ không khí rất xôn xao, náo nhiệt. Nó thu lại tâm trạng xốn xan, lấy lại nét vui vẻ dễ gần của thường ngày.

"Băng Thư này, có chuyện gì mà lớp vui vậy?"

Nó giở bộ mặt háo hức ra, tay chống cằm mong đợi câu trả lời.

Cô bạn tên Băng Thư cứ cười mãi không thôi, bơ luôn cả nó. Nó nổi điên.

"Nè bà có tin là tui xử bà như chộc tiết một con heo không hả?"

Lúc này cô bạn đó mới sực tỉnh. Vẻ mặt đáng thương vô tội.

"Khuê ơi!!!! Tui yêu bà lắm! Lắm! Lắm lắm!"

Nó sờ trán cô. : "nè si mê anh nào nói tui tui còn biết đường tui cướp"

Cô nhăn mặt, nó cười nham nhở:

"Sao? Giờ chịu kể chưa?"

"chuyện là vậy, lớp mình ông Mr.Long hói bị chuyển công tác rồi..Còn..."

Cô bạn chưa nói hết nó đã hét u lên, "Yeahhhhhh! Freedom, ôi ôi cuộc sống thật đẹp bao"

Cô bạn phát vào miệng nó một cái.

"Con hăm, tui chưa nói hết. Quan trọng là có một anh đẹp trai, nhà giàu, học giỏi, hơn mình có 1 tuổi thôi sẽ chủ nhiệm lớp mình đó."

Mặt nó lại càng hớn hớn hơn, cười gian xảo.

"Có sao đâu, mặt Kệ hắn ta giỏi thế nào mà chừng đó tuổi được làm thầy giáo. Nhất định chúng ta phải chào đón nồng nhiệt đúng không?"

"Bà có ý gì?"

"Ngày đầu cứ cho thầy thông thả tý đã"

Bộ mặt của nó hết sức nguy hiểm. Rốt cuộc tính cách của nó là gì? Vẫn con nít như ngày nào hay đã lớn khôn hơn rồi???

Trông đánh vào lớp, lòng nó rạo rức muốn biết ai sẽ làm bao cát thay Mr. Long hói của nó đây.

Có tiếng giầy lộp cộp, kia rồi! Thân ảnh đó vừa xuất hiện, nó...đã muốn đập đầu đi chết cho xong.

"Chào, tôi là Dương Thiên, đây là Dương Trí, chúng tôi sẽ thay nhau chủ nhiệm lớp này. 2,4,6 là tôi dạy, 3,5,7 là Dương Trí. Ngoài ra, các ngày không có tiết chúng tôi vẫn là học sinh bình thường như các bạn, ngồi ở lớp theo đuổi chương trình học."

Hắn vừa nói xong, cả lớp chết mê chết mệt hẳn. Bọn hám zai! Nhìn mắt ai cũng toàn trái tim.

Một cánh tay giơ lên: "Thầy ơi, nếu vậy gọi thầy là anh nhá!"

Ôi ôi nhìn kia, cái mặt mong chờ thấy sợ. Trong khi nó đang nổi điên thì hắn thỏa chí đồng ý. Cả lớp vỗ tay, riêng nó ôm đầu đau khổ nha.

Đã vậy, bà Băng Thụ còn làm duyên trước mặt hai chàng. Nó muốn ọe. Cái bản mặt như sư tử mà giờ xử như mèo con.

"Hai thầy ơi, thế hai thầy có bạn gái chưa ạ. Có thể cho tụi em xin số phone không?"

Thay cho câu trả lời của cô bạn đó, Dương Thiên chỉ cười, còn Dương Trí tiến xuống chỗ Băng Thụ, khuôn mặt lạnh tanh.

"Phiền cậu nhường chỗ này cho tôi"

Hứ, câu nhò và kiêu gì vậy? Thế mà bà Băng Thụ vẫn nghe lời răm rắp. Ôm cặp xuống bàn dưới, nó níu kéo cô vợ hiền của nó lại mà....vợ nó nở lòng nào vì trai mà bỏ nó. Khổ tâm.

Anh ngồi sát nó xin xít. Mọi ánh mắt ganh tỵ đổ dồn về nó, nó ôm tường đập đầu, mếu: "Làm ơn đi mà, tha cho tôi."

Anh bắt chân chữ ngũ, bộ dạng ngạo nghễ vui đùa.

"Em cứ từ từ thưởng thức....vì...đã dám sống hai mặt như thế. Nếu như đối với tôi em vui vẻ...chắc...thì bây giờ đã khác rồi."

Anh thì thầm bên tai nó làm nó rùng người. Khí phách đầu bay về với chị mau lên. Bây giờ nó sợ anh lắm nha, sợ teo trym luôn ấy.

Hắn bên trên nóng mặt, trong khi hắn bị bảo vệ bởi hàng tá câu hỏi thì anh đang ung dung thân thiết với nó. Đòi đàng, Đáng hận mà!

Ngồi trong lớp, nó thấy thời gian trôi thật chậm. Một phút mà cứ ngỡ như một tháng. Bộ mặt mếu thảm thương. Nó biết trường này hám trai cỡ nào, mà nhan sắc của họ lại đâu có tầm thường như nó, chắc thế nào đời nó cũng đau khổ.

Hết tiết của hắn, hắn lại thực thi nhiệm vụ ám sát nó, may mà hắn ngồi gần Băng Thụ nên đỡ bị làm phiền. Giờ nó mới thấy, con nhỏ bạn này cũng có cái đề nhò và đầy chữ. Thấy hắn bị làm phiền bởi cô, nó cười thỏa chí.

"Em đang cười cái gì vậy?"

Thanh âm trầm ấm, nghe là biết ngay giọng của anh. Da gà nó nổi lên lớp lớp. Khẽ rùng người, nó nói không dám nhìn.

"Có gì đâu, có đâu"

Nó chối phăng chối phịa. Nhưng làm sao qua được mặt anh. Biết ý, nhưng anh vẫn cứ đùa nó.

"Hay là em ghen tỵ đôi họ lãng mạn thế mà mình thì không?"

"Hử?"

Nó nghếch mặt ra, chưa gì anh đã nắm lấy tay nó.

"Cứ giữ thế này đi. Vậy sẽ ấm hơn"

Nó bấu môi, ầm cái con khỉ, nóng bà cô. Rõ ràng là lợi dụng. Mặt nó nhăn nhó giãy giụa.

"Không thích!"

Tùng...Tùng...Tùng..

Kịp thời tiếng trống cứu nó, nó vọt lẹ ra vườn hoa sau trường. Nhưng đang đi thì...bị một ai đó từ đằng sau chụp thuốc mê. Cảm giác buồn ngủ ập đến, nó ngã phịch xuống đất. Trong cơn mê man...Nó cảm thấy mình đang di chuyển, đến một nơi nào đó....và rồi ý thức nó cũng đi bao giấc ngủ bình yên.

Chương 14: Bị Bắt Cóc...hay Cóc Bị Bắt...???

Chương 14a: Bị bắt cóc...Hay cóc bị bắt...???

"Đại ca, em đã đưa con nhỏ đó đến rồi ạ."

Đôi mắt nó khép hờ, thuốc mê cũng sắp hết tác dụng. Nó mê man thoáng thấy bóng ảnh một người con trai đang ngồi chễm chệ trên ghế. Tay đang đưa ly rượu vang đỏ trông quyến rũ, mị hoặc.

"Tốt lắm, cứ để cô ta ở đây."

Đôi môi cậu ta khẽ nhếch lên một đường cong quyến rũ. Nó khó chịu khẽ cựa mình, bỗng nhiên mới phát hiện ra, tay nó bị trói chặt.

"Xong việc rồi, em xin phép"

Người kia khẽ cúi đầu rồi xoay lưng bước đi. Thân ảnh ngồi trên ghế đặt ly rượu xuống, bóng lưng cao lớn tiếng tới chỗ nó.

Đôi bàn tay khẽ vuốt mái tóc bóng mượt của nó ra sau, Đôi mắt ánh lên ý trêu đùa. Môi lại bắt giắc cong lên.

"Thì ra đây là cô gái quan trọng mà Kaiben luôn nhớ đến"

Nó mở to mắt ra, nhìn cậu ở khoảng cách rất gần. Đầu nhếch ra khỏi đôi tay đó, môi hồng mấp máy.

"Cậu là ai? Tại sao lại bắt tôi?"

Cậu ta cười, nụ cười lọt vào đôi mắt đen của nó lại là nụ cười khinh bỉ.

"Cô biết để làm gì?"

"Tại sao tôi lại không có quyền biết hả tên hồng hách kia"

Mắt nó long lên, hơi thở hấp tấp như vừa mới chạy bộ xong. Con người của cậu dẫn ra kinh ngạc.

"Tên hồng hách???"

"Bộ...chưa nghe sao?"

Nó ngây thơ nhìn, bộ mặt này làm cậu có chút khó chịu. Chưa bao giờ cậu tiếp xúc với ánh mắt long lanh đến thế, cậu hỏi lại chân thật. Chẳng lẽ nó không biết chính cậu bắt cóc nó sao? Sao còn tỏ ra thân mật và dễ gần đến thế?

"Nên nhớ, tôi là người bắt cóc cô?"

"Tôi biết mà"

Giọng nói thông cảm thánh thót, đôi mắt to tròn đen láy nhìn thẳng vào con người sâu thẳm của cậu. Tình cảnh này, có chút khiến cậu bối rối.

"Cô không sợ sao?"

Đôi mày phượng tao nhã khẽ nhếch lên.

"Không, chắc có lý do cậu mới bắt tôi."

Nó vẫn giữ nguyên khuôn mặt ngây thơ nhìn thẳng vào mắt cậu, có chút không quen. Rốt cuộc lại chính cậu lại là người lảng tránh đôi mắt đó.

"Quên đi, cứ việc ngoan ngoãn, xong việc tôi sẽ thả cô về."

Nó gật gù đồng ý, nhưng quả thực bị giam trong căn phòng này có chút hơi mất tự do. Nó ranh mãnh nghĩ ra ý hay.

"Nè, tôi có thể mượn vài người của cậu mua vài thứ đồ được không? Dù gì tôi cũng ở lại đây mấy ngày?"

Nó giở đôi mắt Cún con nhìn cậu, tiếc là cậu không nhìn nó. Đôi chân cậu đang rảo bước ra phía cửa. Bóng dáng khuất đi, chỉ có thanh âm là ở lại.

"Cô cứ việc...."

Nó cười ma mãnh, lòng vui thú với những gì sắp xảy ra.

Cùng lúc đó...

"Tiểu Khuê đâu rồi?"

Hắn hấp hối hỏi anh, vài giọt mồ hôi lấm tấm rơi trên trán. Là hắn đã truy lùng hết mọi góc ngách trong trường nhưng không thấy. Hắn cũng đã kiểm tra hết những chỗ có cài đặt camera nhưng dấu vết chỉ là một hạt bụi nhỏ nhoi.

Anh dòi sự chú ý sang hắn. Đôi đồng tử dần ra.

"Chẳng phải em ấy bảo đi tìm anh sao?"

"Không hề thấy!"

Anh tức giận đập mạnh xuống bàn, nhất định Tiểu Khuê đã xảy ra chuyện. Bây giờ chắc chắn loại trừ cơ hội về nhà. Một khi đã vào trường thì không có cách nào thoát ra, hệ thống an ninh bị quản lý rất chặt.

"Đã kiểm tra camera chưa?"

"Tất cả rồi, chắc là cậu ta đã về Việt Nam, đi thôi."

Anh dường như hiểu được hắn ám chỉ điều gì. Vợ và phóng nhanh ra khỏi trường đi mất, làm cho bao nữ sinh nuôi tiếc, tại sao không ở thêm lâu tý nữa?

Theo như thông tin anh và hắn cập nhập thì khoảng hai ngày trước, Kanto đã về Việt Nam. Cậu ta không quá nguy hiểm, nhưng một khi cậu ta tức giận thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, thậm chí ngoài sức tưởng tượng. Mà Tiểu Khuê, tính nó lại thích trêu ghẹo kẻ khác, chỉ sợ vô ý trêu nhầm hắn thì sự việc không thể tả. Lần này nhất định ép anh ra mặt. Nhưng quan trọng nhất lúc này là tìm ra vị trí của bọn người đó.

"Bằng mọi giá cũng phải truy lùng ra cậu ta. Tập hợp mọi người lại, lùng soát toàn bộ Thành phố, nhất định cậu ta đang ẩn nấp đâu đó. Lưu ý cẩn biệt thực màu trắng phía bắc ngoại thành."

Hắn nói như muốn nổi điên, hắn đang thật sự rất lo cho nó. Có thể thấy hắn quan tâm nó nhiều thế nào.

"Anh không nên mất bình tĩnh như thế. Không nhất thiết phải tập hợp mọi người, càng rồi thôi. Chuyện này tôi có thể lo được, cậu ta sẽ liên lạc sớm."

Anh nhìn hắn một cách chắc nịch, nhưng hắn lại gạt phăng ánh mắt đó đi, vờ như không quan tâm.

"Tại sao em dám chắc, không có gì đảm bảo Tiểu Khuê sẽ an toàn?"

"Anh yên tâm đi, mục đích của cậu ta...là tôi! Không phải Tiểu Khuê!"

Đến bây giờ, hắn mới thư giãn được một chút, cơ bản cũng bình tĩnh hơn lúc nãy. Tuy thế nhưng hắn vẫn còn nghi hoặc anh, chỉ e có biến cố.

Trong khi anh và hắn lo cho nó như thế, thì nó lại đang vui vẻ bày trò phá phách. Đứng trước mặt nó giờ đây là ba thanh niên ưu tú, đẹp trai mà nó mượn được của cậu. Nó nhìn họ chăm chú, sau đó cười ma mãnh.

"Cậu thứ nhất lại đây"

Nó đưa tay vẫy vẫy, cậu ta có chút khó hiểu nhưng rồi cũng làm theo. Nó áp sát tai hắn, vui vẻ thì thầm.

"Cậu hãy mua giúp tôi một tá băng vệ sinh phụ nữ và một bộ đồ nội y màu sắc nhé"

Mặt cậu ta biến sắc : "sao có thể...???"

Nó nghiêm nghị: "đi mua mau, cậu bây giờ phải nghe lời tôi đây, có nhớ không?"

Mặc kệ cậu ta nhăn nhó rời khỏi, nó lại tiếp tục tương tự với người thứ hai.

"Cậu mua hộ tôi bộ đồ bikini để tắm nắng nha"

Tên này có vẻ ngoan hơn, nói đi liền.

Tên thứ ba : "còn cậu mua giúp tôi một lưỡi lam, một bọc ớt bột, một con gà còn sống, một bọc tiêu và một chai thuốc đổ nha."

Cậu ta khó hiểu: "cô cần những thứ đó để làm gì?"

Nó nháy mắt: "Tất nhiên là làm gà rồi, tôi sẽ làm món Gà chiên tỏi ớt cho các cậu ăn, gia liệu dụng cụ tôi nhờ cậu rồi đây. Nhà bếp chắc mượn quá."

Cậu ta có vẻ bớt nghi ngờ hơn, nhưng vẫn tọc mạch: "thế còn chai thuốc đỏ để làm gì?"

Nó biết ngay cậu ta sẽ hỏi như vậy nên đã chuẩn bị sẵn. Nó đưa tay ra.

"Nè, không thấy sao, tay tôi bị ghẻ ăn rồi"

Cậu ta tạm tin nó, rồi cũng đi mua những thứ mà nó nhờ. Nhưng chỉ có nó là cười mà mãnh.

"Các cậu nghĩ tôi để yên cho các cậu chắc? Mơ đi! Sắp có Trò hay để chơi rồi."

Theo như lời nó dặn, cậu thứ nhất đến cửa hàng tạp hóa gần nhất. Chung bộ mặt đẹp trai của mình ra hỏi cô chủ quán.

"này cô lấy cho tôi một...Một tá băng vệ sinh phụ nữ."

Vừa nói xong, mặt cậu ta xuất hiện hai tầng mây hồng trông yêu phết. Ai dám nói đây là người có phong thái nữa hay không? Thật mắt mặt, nhưng cũng phải nuốt hận trong lòng, từ từ cậu ta sẽ trả thù con nhỏ đó.

Cô chủ quán xinh đẹp có ý trêu đùa. Giọng ngọt như mật.

"Anh muốn mua loại nào? Ở đây em có nhiều loại lắm cơ, ban ngày hay ban đêm, hăng vì dân hay hăng nào ạ?"

Mắt cô chớp chớp trông đưa tình. Còn cậu ta ngượng sắp nổi điên lên. Mọi người đứng gần đó lập tức cách xa ra, nhìn cậu ta bằng cặp mắt...."Thằng bệnh hoạn!" Cậu ta tức lắm chứ, nhưng cũng phải nuốt giận để tiếp tục. Đâu ngờ rằng, cái "thứ đây" lại rắc rối đến vậy, nào ban ngày ban đêm, hăng này hăng nọ, ai biết con nhỏ đó dùng hăng nào.

"Phiền cô cứ lấy đại cho tôi một cái"

Cô ta cười nhẹ.

"Anh mua cho anh hay cho bạn gái"

Cậu ta bối rối, đến nước này thì nhìn không được nữa rồi. Cậu ta đập tay lên quầy tính tiền. Khuôn mặt tức giận thấy rõ.

"Cô phiền thật, bảo bán thì cứ lấy đại đi, còn hỏi này hỏi nọ. Giờ cô có bán không?"

Cô ta hốt hoảng, thoáng ý trêu đùa nào ngờ chọc giận khách hàng. Đành phải xuống nước làm hòa.

"Xin quý khách thứ lỗi, của anh đây ạ"

Cô ta chìa cái bọc đen trước mặt cậu ta. Vơ mạnh một phát, cậu ấy tức giận bỏ đi.

Tiếp đến là cửa hàng nội y phụ nữ. Vừa bước chân vào, cậu đã phải nhận mọi ánh mắt "biến thái" của mọi người. Có người vô tình nói lọt vào tai anh.

"Trông đẹp thế kia mà lại biến thái. Tôi mà có bạn trai như thế thì mắt mặt không gì bằng"

Thật tình cậu ta chỉ muốn kiếm cái lỗ nào đấy để chui xuống. Chuyện này mà đồn ngoài ra thì ai dám hót cậu ta về làm chồng. Cậu ta mà ế là tại con nhỏ đó.

"Chào cậu, cậu muốn mua nội y cho bạn gái ạ"

Cậu ta bẽn lẽn gật đầu.

"Thế thì cô ấy mang size bao nhiêu ạ?"

Má ơi, ai biết con nhỏ đó size bao nhiêu.

"Cô ấy trông như...Thế này"

Hai tay cậu đưa ra minh họa kích cỡ, vụng về diễn tả.

"Anh miêu tả thế thì làm sao em biết là size bao nhiêu?"

Thoáng thấy mọi người nhìn mình chằm chằm, quê quá, chọn đại một bộ màu hường đem về.

"Tôi lấy cái này"

Nói xong cậu vọt lẹ về nhà.

Còn cậu thứ hai, đứng trước shop đồ bikini của phụ nữ mà cứ lượn lờ qua lại. Thấy cô chủ tiệm có vẻ xinh đẹp, cậu đến ga gắm. May là gặp một cô không đang hoảng, cô ta đã sớm phối hợp cùng cậu.

"Em chào anh,...Anh...muốn mua gì?"

Từng ngón tay thon thả lướt trên da tay của cậu ra chiều quyến rũ, khẽ nháy mắt một cái, bộ mặt hiện lên hai chữ DÂM ĐĂNG thấy rõ.

Cậu hiểu ý,cũng muốn trêu đùa đôi chút. Tranh thủ lúc không có người, cậu ta áp sát người cô, từng ngón tay không yên vị đặt lên chiếc eo thon thả của cô ta, nhẹ nhàng, thuần thực di chuyển đến mức đã đem lại cho cô ta một khoái cảm. Trông lúc đầu óc còn mụ mị thì cậu đã lấy xong 1 bộ cho vào túi. Đặt trước mặt cô ta để tính tiền. Cô ta thoáng đỏ mặt, nuối tiếc rời khỏi tình cảnh âu yếm lúc này.

Cậu này có vẻ nhẹ nhàng hơn, thành công rời khỏi " chốn phồn hoa của phụ nữ".

Còn người thứ ba, nhấn nhó khi phải nhận cái nhiệm vụ kì cục này. Đã thế,đây lại là lệnh của một con nhóc cấp ba vất mũi chưa sạch, thật mắt mặt. Tại sao boss của bọn hắn lại giao cho hắn cái nhiệm vụ đơn giản này? Một con nhóc bình thường như thế thì chẳng cần đến cậu đâu, hai người kia là đủ rồi! Có vẻ công việc của cậu ta là nhẹ nhàng nhất, gom xong những đồ linh khinh mà nó giao vút lên xe rồi về nhà.

"Của cô đây!"

Ba người con trai đứng trước nó, đưa ba thứ đồ với những khuôn mặt rất khác nhau. Rất đặc sắc nha, người đầu tiên thì ửng đỏ, thoáng nét tức giận, còn cậu thứ hai chừng ra bộ mặt ngán nguyền, người thứ ba thì ngạo mạn nhìn đi nơi khác. Ý về ta đây dư sức làm mấy chuyện vặt này. Nó bực mình hừ một tiếng, tuy kết quả không như mong đợi nhưng cũng làm họ giảm bớt sự sát sao.

" oa, cảm ơn các cậu nha, các cậu làm tốt lắm. Bây giờ, để cảm ơn, tôi sẽ đãi các cậu món Gà chiên tỏi ớt, đảm cá không ngon không ăn tiền.

Nó vui vẻ nhận lấy ba túi đồ. Tuy nhiên, bọn họ đâu rảnh để ngồi thưởng thức với nó.

"Không cần, chúng tôi không rảnh đến vậy."

Nó mở to mắt vờ như ngạc nhiên.

"Sao thế được? Các cậu vất vả thế mà. Vả lại 1 mình tôi sao ăn hết con gà to chẳng bỏ này được. Chẳng lẽ các cậu tính cho tôi làm ma đói sao? Trước khi chết cũng cần phải cho tôi ăn no đã chứ?"

Người con trai thứ ba khinh miệt nhỏ ra một câu.

"Chúng tôi không thèm lấy mạng hèn của cô đâu"

Hự...tức nha! Tức nha! Tuy nhiên không thể vì một phút lỡ lời mà làm hỏng kế hoạch được. Ta đây phải chơi với cậu ta đến cùng.

Nó cười thâm trong bụng, bề ngoài giả đôi mắt đáng thương ra nhìn họ.

"Tôi biết các cậu trọng nghĩa lắm, ăn với tôi một bữa đi, đồ phải nói tôi ngược đãi mấy người.Và lại tên gì đó * gãi gãi đầu* tên đó kêu tôi chăm sóc tốt cho mấy người. Nếu không hẳn sẽ vận cô tôi ra mất?"

"Ý cô là cậu Kanto"

"À hình như vậy á"

Mặt nó tỏ ra ngạc nhiên, vờ như cười tươi.

"Nếu là lệnh của cậu Kanto thì chúng tôi không dám cãi"

Nó nhảy tung lên:

"vậy chờ tôi chút, sẽ nhanh lắm"

Nó hí hửng xuống nhà bếp, đầu tiên là xử lý con gà. Theo như nó biết thì việc đầu tiên cần làm là luộc gà. Thế nên nó liền bắt tay vào việc nấu nước. Đưa bàn tay thon thả vào trong túi, cầm lấy con gà mà chân nó run cầm cập, cắn răng sờ vào chú gà tội nghiệp. Nó cần máu của chú gà này.

"Gà oi, tao xin lỗi mày trước, mong kiếp sau mày được đầu thai làm người. Trước sau gì cũng chết, thôi thì chết trong tay một mỹ nhân như tao cho rồi. Dù gì mày cũng là trống mà. Người đời có câu " anh hùng không qua ải mỹ nhân". Tao rất ghi nhận sự nổi dõng và làm theo lời cha ông dạy của mày. Mày đúng là con gà rất trọng nghĩa"

Ba người kia đang ngồi ở bàn ăn, nghe nó đọc bài kinh cầu siêu mà muốn cười vỡ bụng. Một trong số đó lên tiếng.

"Cô có biết làm không vậy?"

Nó giật thót mình, quay lại cố cười tươi nhất có thể.

"Các cậu cứ tin tôi đi, tôi biết làm mà, làm giỏi là đằng khác."

Thấy nó còn cứng miệng như vậy thì ba cậu lại tiếp tục dán mắt vào chiếc Iphone trên tay, để nó tự biên tự diễn tự vỗ tay.

Nó nhắm tịt mắt lại, một nhát chỉ mạng chặt đứt cổ con gà. Máu phun vào mặt nó, vào tạp dề và vào cả áo. Nó kiên nhẫn đựng máu gà vào một túi nilông, đổ chút ít nước cho khỏi đông rồi vứt vào một cái bọc đen, cả tiêu ớt cũng cho vào đó. À nó còn cướp thêm một ít gừng tươi nữa chứ. Xong xuôi đầu đó, nó để con gà vào một cái thau rồi đổ nước sôi vào. Cầm cái túi đen vờ như vứt rác. Đang quay ra liền bị họ chặn lại.

"Cô đi đâu đấy"

"Tôi đi vứt rác nè"

Nó giờ túi đen lên, lúng lẳng cười tươi.

"Cô tính nhát mà người khác sao, nhìn lại mình đi"

Nó ngáy thơ, đôi mắt lại tròn lên lay láy.

"Tôi thì sao?"

Vừa nhìn xuống, con người kinh ngạc hết sức nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, cố gắng kìm chế nỗi sợ máu đang phun trào trong người.

"À, người ngơm tôi bản nhĩ, tôi đi tay đồ mới được.

Thấy nó thảm hại như thế, ba cậu cũng không nỡ chặn đường. Thừa dịp, nó chạy vội lên phòng, cũng may cầm theo túi rác mà không bị nghi ngờ. Vừa mới đến nơi, mặt nó tái xanh đi. Vừa nãy kìm chế nỗi sợ cũng giỏi quá, bây giờ tay chân nó bủn rủn cả ra, đứng cũng không nổi nên nằm phịch xuống sàn. Da gà đua nhau nổi lên lớp lớp, trong người bắt đầu xuất hiện luôn khí lạnh tuàn hoàn khắp cơ thể, nước mắt vì thế mà ứa ra. Đầu óc dần rơi vào trạng thái hôn mê. Việc cuối cùng mà nó nhìn thấy là túi đen đã rơi xuống gầm giường..và rồi....con người cũng chìm vào giấc ngủ ngàn thu.

Ba người bọn họ thấy nó lâu xuống thì thấy lạ lùng, sợ nó đánh lừa chỉ để tìm cách bỏ trốn thì vội vã xông thẳng vào phòng. Con người hết sức kinh ngạc khi thấy nó nằm bất tỉnh dưới sàn.

"Này, cô ta không sao chứ?"

"Ai biết"

Nói rồi, người con trai đó khẽ lay lay người nó. Đầu óc nó được dịp thức tỉnh, vội vàng bật thẳng người dậy. Lòng thầm nghĩ: "cảm giác đó....đi rồi sao?"

Thấy nó ngồi ngơ ngẩn, một người húc nhẹ vào lưng nó.

"Cô tỉnh chưa? Tỉnh rồi thì Xuống nhà dọn dẹp mớ lộn xộn đó đi?"

Nhớ lại bãi chiến trường mình gây ra, hoảng nhất khi thấy máu. Hình ảnh con gà mất đầu đang ngồi xông hơi cứ ám ảnh nó mãi. Thôi thì giả điên giả khùng cho yên chuyện.

"Ồ tôi mệt quá, tôi chóng mặt quá, tôi muốn ngủ"

Nói rồi nó phi thẳng đến giường trùm chăn ngủ. Một cậu con trai hất tung chiếc chăn đó ra, lôi nó xềnh xệch xuống nhà.

"Cô nghĩ qua mắt được chúng tôi sao? Dẹp mau"

Cậu ta quăng nó vào căn phòng đáng sợ ấy, khoanh tay đứng nhìn.

Nó mếu. "Tôi mệt thật mà, cậu không tin sao. Hức, tên kia nói tôi đến đây chỉ việc ăn ngủ và chơi, bây giờ các người ép tôi làm việc. Hu oa...Tôi méc hán phạt mấy người. Oa oa oa"

Ba người kia điếc tai với nó.

"Cô đang tính làm người khác rồi lòng thương hại hay muốn giết chết người khác vậy hả."

Một trong số đó nhét cái khăn vào miệng nó, bồng nó lên quăng vào ghế.

"Cô nín đi, để tôi gọi người. Phien chết được. Từ nay không biết làm thì đừng làm"

Hai người kia nhìn cậu ta chăm chăm. Sao hôm nay cậu ta hiền vậy. Thấy có gì đó kì kì. Nó nghe vậy, gật đầu cái rụp, mắt nín hần.

Đễ thương trước hành động đó, cậu ta- Kwa Song Min xoa đầu nó cười hiền. Rồi rút chiếc iphone đời mới ra gọi cho ai đó. Sau đó quay lại nói với nó.

"Xem người cô kia? Còn chưa tắm sao."

Nó chỉ biết gật gật cái đầu. Cái tên nó sai đi mua muối tiêu ớt bột sao tốt với nó dữ vậy?

"Lên tắm đi, rồi xuống ăn cơm"

Ngay khi bóng nó vừa khuất, Han Kim Moo-bị sai đi mua băng vệ sinh phụ nữ và Choi Song Jin bị bắt đi mua bikini lỗi Min tra hỏi.

"Thái độ đó là sao? Tao không nói gì đến tình cảm của mày. Nhưng đối với con nhỏ đó là không được."

Moo không nói chẳng rằng phán những câu lạnh lùng. Jin cũng thêm vào.

"Con nhỏ đây là hàng của anh Kelvin và anh Kaiben. Cậu Kanto chỉ là chộc tức hai anh thôi. Nếu mày có ý với con bé ấy, bộ ba K-King Ham sẽ không bỏ qua cho mày đâu"

Min nhìn hai cậu bằng ánh mắt vô tâm. Cứng đầu che giấu.

"Chỉ là lệnh của cậu Kanto"

Nói rồi, cậu ta bỏ đi.

Nó về đến phòng, không buồn thay đồ. Thò tay xuống gầm giường mò mò các bọc nilông.

"A đây rồi!"

Nhìn cái bọc trên tay, nó cười nham hiểm. Liền tiến hành kế hoạch.

Nó xảy nước vào bồn, sau đó đổ dung dịch máu gà vào. Bôi nghệ tươi vào mặt cho ra vẻ xanh xao. Cầm lấy lưới lam rạch một đường không quá sâu cũng không quá nông, khê cầm máu đôi chút rồi lấy chai thuốc đỏ sứt vào. Giắt vào lưng quần một bọc tiêu và ớt để phòng bất trắc.

Sau đó nó dựa người vào bồn tắm, để một con dao còn vương máu nằm cạnh trên sàn nhà. Để con sọt máu ập đến trong lòng và bắt đầu thiếp đi.

Bên dưới, thấy nó lâu xuống thì ngay lập tức bọn họ lại xông lên. Cửa không khóa nhưng bóng người thì không có. E là có chuyện xảy ra, xem xét thì thấy phòng tắm khóa cửa. Gọi thì không ai trả lời nên họ phá cửa xông vào. Nhìn thấy xác người nằm bên bồn máu, các cậu hốt hoảng đến tột độ.

"Mau gọi xe cấp cứu đi"

"Không kịp đâu, đem cô ta đến bệnh viện đi"

Chỉ chờ có thế, thân xác nó được Song Min bồng trên tay, đáng vẻ hấp tấp thấy rõ.

Kim Moo nhìn nó, khuôn mặt xanh xao, hơi thở yếu ớt lại đang miên man trong cảnh hôn mê, e có biến cố, liền gọi cho Cậu để lo liệu.

"Cậu Kanto, con nhỏ đó tự tử rồi"

Cậu ta đang chơi đùa với một con nhỏ tóc vàng khè, nghe tin liền lập tức đẩy cô ta ra. Nghiêm túc hẳn.

"Bệnh viện nào?"

"Dạ đang đến bệnh viện K trung tâm thành phố"

Cậu ta cúp máy cái rụp, bỏ mặt ả ta đang khóa thân trên giường, cậu bỏ đi ra ngoài. Phóng ga đến thẳng địa điểm.

Khi nó được đưa vào phòng cấp cứu, con miên man cũng đã suy giảm. Nó lấy lại hơi thức, nhận ra bản thân đã yên vị trong bệnh viện, thân ảnh liền bật dậy. Tròn mắt ngây thơ nhìn mọi người. Tất cả kinh ngạc nhìn nó. Một cô y tá hoảng hốt tính mở cửa xông ra ngoài, tay vừa chạm tay nắm..

"Khoan, chị chờ đã..."

Khi nó được đưa vào phòng cấp cứu, con miên man cũng đã suy giảm. Nó lấy lại hơi thức, nhận ra bản thân đã yên vị trong bệnh viện, thân ảnh liền bật dậy. Tròn mắt ngây thơ nhìn mọi người. Tất cả kinh ngạc nhìn nó. Một cô y tá hoảng hốt tính mở cửa xông ra ngoài, tay vừa chạm tay nắm..

"Khoan, chị chờ đã..."

Cô y tá dừng lại, nhưng nét hoảng hốt không thể thôi thể hiện. Nhìn bộ dạng nó làm sao ai không sợ được cơ chứ, máu me be bét, tóc tai rũ rượi.

Đề cho chắc ăn hơn, vị bác sĩ đã bắt nó kiểm tra tổng quát, khi chắc chắn rằng nó không sao cả mới cho nó nói.

Nó nhìn mọi người, giờ bộ mặt ngây thơ nhất, tươi cười vui vẻ.

"Hi, chào mọi người"

Mọi người chỉ biết nhìn nó ngạc nhiên. Lần đầu tiên gặp phải một bệnh nhân nghịch đời thế này, thật chẳng biết xử trí thế nào cho phải. Nhận thấy sự lạ lùng trong mắt mọi người, biết không thể kéo dài thời gian hơn được nữa.

"À, xin mọi người đừng ra ngoài vội. Cháu không bị sao cả. Máy ông anh thấy cháu bị ngắt xù nên hoảng ấy mà. Mọi người biết đấy, cháu mắc chứng sợ máu. Chuyện chẳng có gì đâu, hìhì"

Nó cười tinh nghịch, xua tay như phân trần, đôi mắt nheo lại như một chú cún dễ thương.

Vị bác sĩ kia lại gần, thờ phào nhẹ nhõm, tay đưa ra để xoa đầu nó.

"Cháu gái, không sao là tốt rồi"

Nó cười tươi, cái đầu ngọ nguậy hết như một chú Cún.

"Dạ...À mà bác cho cháu mượn điện thoại có được không? Cháu muốn gọi anh hai đến để trừng phạt mấy ông anh kia. Ai kêu họ dám lấy máu ra hù cháu. À cháu hứa sẽ trả lại tiền điện thoại cho bác đầy đủ luôn. Bác đừng lo"

Nó phụng phịu vờ giận. Vị bác sĩ kia nghe cậu cuối của nó có chút mắc cười.

"Đây, cháu cứ mượn thoải mái. Chẳng lẽ một người như ta lại hẹp hòi thế ư?"

Nó đưa hai tay ra, lễ phép cầm lấy, đôi lông mày hơi chau lại rồi dần ra, cười tươi. Khẽ gãi đầu một cái nhẹ.

"Dạ, cháu cảm ơn"

Nó quay sang chỗ khác, đôi tay bấm nhanh những con số quen thuộc. Điện thoại anh reo lên, thấy số lạ, anh liền bắt máy.

"ALO"

Vừa nghe thấy giọng anh, nó mừng đến phát khóc. Nhưng cũng phải giả vờ đôi chút nếu không sẽ toi kế hoạch.

"À anh Hai, em Xuân Quả đây. Anh mau đến bệnh viện ABC đường XYZ phòng cấp cứu số 502B. Em cho anh 15p, nếu không anh đừng nhìn mặt em nữa."

Vừa nói xong, nó cúp máy cái rụp. Trả điện thoại lại cho vị bác sĩ, nó cười cảm ơn.

"Bác sĩ ơi, giúp cháu 15p nữa rồi hãy ra có được không?"

Vị bác sĩ ngạc, các nét nhăn trên trán xô lại với nhau.

"Tại sao?"

Câu hỏi không nằm ngoài dự đoán, nó trả lời một cách chân thành nhất.

"Dạ, hức, vì 3 anh kia hù cháu ngắt xù, phải để anh hai đến nơi, thấy cháu vẫn nằm trong phòng cấp cứu chưa ra, chắc hẳn anh hai sẽ lo lắng. Ba tên kia không dám ăn hiếp cháu nữa, huhu oaoa~"

Nước mắt nước mũi túa ra như mưa, vị bác sĩ kia cũng có chút cảm thấy xót thương, cảm thông cho một con bé tội nghiệp. Xoa đầu nó:

"Cháu nín đi, bác hứa 15p nữa sẽ ra mà. Nhưng phải nhanh nhé, chúng ta rất bận. Vẫn còn nhiều bệnh nhân khác đang đợi chúng ta"

Nó ngước bộ mặt Cún con, vờ như không tin điều mà mình vừa mới nghe được, nhưng thật ra trong bụng chị một hồ chắc ăn rồi nhé.

"Dạ, cháu cảm ơn, đúng 15p nữa cháu sẽ ra mà, hức hức"

Nó lại nắc, vị bác sĩ kia chỉ còn cách ngồi lại với nó thêm 15p nữa.

Khi nhận được cuộc điện thoại của nó. Anh vội vã phối hợp với hân đến địa chỉ mà nó đã đưa. Vừa tới nơi, cũng là lúc mà cậu ta vừa đến. Ba người nhìn nhau đầy thách thức.

"Lâu rồi không gặp đây Kanto à"

Hắn chìa tay ra trước mặt cậu, cậu lãnh đạm lơ nó đi.

"Thì ra để lại King Ham cho tôi là để các cậu trốn tới đất nước nhỏ bé này sao?"

Cậu nhìn Kelvin bằng ánh mắt ngheh chiến. Kelvin không nói nhiều, tay đút vào túi.

"Muốn gì đợi hôm khác nói, tôi cảnh cáo cậu đừng đụng vào cô ấy"

Cậu ta nhếch môi cười nhạt một tiếng.

"Biết làm sao đây, tôi rất thích cô ta."

Thu đôi tay mình lại, hắn cũng không thể dễ như thế được.

"Cậu muốn quen ai, chúng tôi không cấm được, nhưng cậu đừng đụng vào cô ấy. Nếu không, tôi sẽ không để cho cậu yên"

"Thế thì trở về King Ham đi"

Cậu cười nửa miệng, ngược mặt lên nhìn hắn. Một cú đấm giáng thẳng vào mặt hắn, khiến hắn bật ra sau, khoe môi ứa máu.

"Đây là cú đấm làm cho cậu trở nên tỉnh táo hơn. King Ham mãi chào đón các cậu. Nhưng cậu cũng nên nhớ rằng, tôi là đối thủ của hai cậu."

Hắn nhìn anh, anh nhìn cậu. Cả ba như đang chảy chung nhịp đập. Dòng chảy tình bạn có thể vượt qua tất cả, thế nhưng vẫn còn gì đó ngăn cản tình bạn đó hợp lại làm một. Một hang không thể có ba con hổ, cũng như một thế giới không thể có ba người cùng thống trị.

Nghe có tiếng lạo xạo bên ngoài, nó lao vội ra khỏi giường, không quên để lại một câu.

"Anh cháu đến rồi, chào mọi người ạ"

Cánh cửa cấp cứu bật mở, cả sáu người bọn họ cùng nhau hướng mắt về. Ngạc nhiên vì đây không phải là bác sĩ, cũng không phải y tá mà là bệnh nhân. Nó e hèm một tiếng, nhanh chân chạy tới khoát tay anh, kéo áo hắn.

"Về nhà thôi"

Chưa kịp đụng đến họ, cậu ta choàng tay qua cổ nó kéo lại về thân tình.

"Em yêu, em đi đây. Chồng em ở đây mà"

Nó, anh và hắn tròn mắt ngạc nhiên. Môi nó lắp bắp.

"Chồng...Chồng...gì? Ai là chồng của tôi"

Cậu ta càng lúc càng ôm chặt nó hơn, ra vẻ âu yếm.

"Chúng ta đã trải qua đêm xuân với nhau mà em còn ngại sao?"

"Cái gì?"

Nó tròn tròn mắt ngạc nhiên. Anh nãy giờ kìm chế quá mức, khó chịu nhìn cô gái của mình bị trêu đùa. Đôi tay anh đưa ra kéo nó vào lòng.

"Xuân Quả là của tôi, dù cậu có nói gì. Tôi tin chuyện đó không có thật. Tôi tin Xuân Quả hơn cậu"

Nghe những lời này từ anh, lòng nó rạo rực dư vị của hạnh phúc. Nằm trong vòng tay này thật ấm.

Hắn nhìn nó, cũng không nỡ gỡ tay nó ra khỏi vòng tay ấm áp đó. Là hắn chỉ có thể ngồi im nhìn người khác mang đến hạnh phúc cho nó.

Cả ba người quay lưng bỏ đi, chưa đến năm bước liền khựng lại.

"Cậu tin Xuân Quả, thế còn vị hôn phu của cậu cậu lại để bơ vơ tại Mỹ sao? Đó là việc mà một người đàn ông nên làm cho người phụ nữ của mình à?"

Nó nghe tới hôn phu, vô thức thân thể quay lại, né xa vòng tay của anh. Như không tin vào sự thật.

"Ý cậu là anh ấy bỏ rơi hôn phu để đến đây với tôi?"

Cậu ấy nhếch môi cười nhạt.

"Điều đó cũng đồng nghĩa bỏ rơi cô bốn năm trước để trở về với cô ta. "

Tại nó lũng bùng cả lên, mắt nhòe đi không thấy được gì. Đôi chân không giữ nổi thăng bằng ngã lịm đi. Một cú sốc tình cảm...!!!

Lời nói thoát ra không lấy lại được. Nhưng sao nhìn nó cậu lại thấy hối hận vì những gì mà mình nói ra như thế, không phải vì anh hay hấn, mà là cậu không nỡ nhìn nó như thế. Thứ cảm xúc chết tiệt nào đang chiếm lĩnh tâm trí cậu vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mặt Đều

chương 15: Mặt đều

đôi mắt nó vừa lờ mờ mở ra, đã không thấy bóng dáng của anh và của hấn đâu cả. khẽ cười nhếch môi một cái...ngu ngốc nhận ra bản thân mình chỉ là kẻ thứ ba không hơn không kém. Thu đôi tay vào nhau, khẽ xoa và rít khe khẽ: “ lạnh quá”

từng cơn gió bắc cứ ủa vào, người nó không khỏe, bên ngoài rất mát, mát theo dư vị ấm nóng, còn trong người, luồng khí lạnh nào đó đang đi từ dưới sống lưng đi lên. Lạnh buốt!

Cánh cửa phòng viện bật mở, nó giương đôi mắt thăm cầu mong người bước vào sẽ không phải là anh-hay là hấn! Nó chẳng muốn gặp hai người đấy thêm lần nào nữa. Nó cảm thấy thật khó xử, tìm lại cứ nhảy cẫng lên đau nhói. Làm sao nó chịu được cơ chứ?

Và đúng như nó mong đợi, người bước vào là cậu! Nhưng làm sao nó lại không vui chút nào? Có phải chẳng với anh là vừa yêu vừa giận, vừa ghét lại vừa căm. Nó khẽ cười nhẹ, có lẽ...không nên hiền như lúc xưa nữa rồi! có lẽ...không nên để người khác nhận ra tâm tư của mình! và có lẽ...sẽ chẳng nên mở lòng với bất cứ một ai khác. đúng! Có thể nó mới không bị ai làm tổn thương! Có thể trái tim nó mới trong lành trở lại!

“ cô tỉnh rồi sao?”

Cậu cất giọng đều đều, để một cốc nước lên bàn. Người con gái trước cậu giờ đây sao khác lạ quá. Ánh mắt cũng không còn được như xưa.

“cậu! Kanto đúng không?”

Con người khẽ ngạc nhiên, giọng nói hết chín phần là lạnh buốt.

“có việc gì với tên tôi sao?”

“ xuất viện!”

Nó rút kim tiêm ra khỏi tay, đôi chân tiến tới tú lấy đồ đi thay. Về mặt không biểu hiện một tí xúc cảm nào cả. Chỉ trong một giấc ngủ...thế mà nó lại thay đổi đến ghê gớm thật.

Cậu giằng tay nó lại.

“ cô mới tỉnh, muốn đi đâu?”

Nó ngược đôi mắt lên, dường như ở nó, tất cả đều biểu hiện qua ánh mắt, không thể đoán bằng nét mặt nữa rồi. cô gái này,,,càng ngày càng mạnh mẽ.

“ việc của tôi, phản đối...biến!”

Nó giật mạnh tay mình ra rồi tiến vào phòng thay đồ. Cậu kinh ngạc...lần đầu có kẻ dám cao ngạo trước mặt cậu như thế đấy. Đấy lại xuất phát từ một cô gái hoàn toàn bình thường.

Nó bước ra từ phòng thay đồ, nét mặt vẫn lạnh băng như vậy. Vớ lấy những vật dụng cần thiết, chẳng cần nể mặt cậu, lướt qua nhau như người xa lạ, chỉ để lại vòn vẹn một từ.

“ về”

Trên suốt chuyến đi, cậu không biết nên phản ứng như thế nào với cô gái này. Cậu thấy nó thật thú vị, vừa cương vừa nhu, vừa lạnh lùng vừa ấm áp, vừa tình nghịch trẻ con lại vừa ương bướng như người lớn, đôi khi thờ ơ nhưng lại rất quan tâm,...rất cuộc,,,trong một con người. làm sao có thể tồn tại các

cặp tính cách trái ngược nhau như thế?

Vừa mới bước chân xuống xe, cậu không kìm nổi tò mò đã thốt ra một câu.

“cô không muốn biết gì về vị hôn phu của Kelvin và tại sao Kaiben cũng phải đến gặp cô ta sao?”

Đôi mắt nó hướng về phía nhà anh. Không biểu lộ một cảm xúc, trầm tĩnh như mặt hồ yên ương không một chút xao động.

“thứ gì muốn đến, cũng đã đến rồi”

Cậu hướng mắt theo hướng nó nhìn. Khẽ thấy anh và hấn cũng với một cô gái tóc vàng mang vẻ đẹp Châu Âu, đang đứng bên nhau thân tình. Họ đang nói chuyện rất vui vẻ. Để xem, khi có sự xuất hiện của nó còn vui vẻ thế được không?

“cô muốn đối diện với sự thật sao? Sao không trốn chạy?”

“đi, tôi với anh qua đó chào hỏi”

Cứ thế, đôi chân nó sải từng bước đều hướng về phía họ. Rất nhanh chóng. Sự xuất hiện của nó đã làm không khí thay đổi, căng thẳng hơn thấy rõ. Cô gái kia vừa thấy Kanto đã vui mừng trao nhau những nụ hôn má, những cái ôm thân tình.

“Kanto, chào cậu. Cảm ơn đã nói hai anh đến đón tôi, tôi rất mừng đấy.” Khẽ xoay sang nó, đưa đôi mắt khinh thường nhìn...”còn đây là cô gái nào đây?”

Cô ấy biết nói tiếng Việt, tuy không chuẩn lắm nhưng cũng rất rõ âm. Nó cười nhạt, khinh sao? Để nó cho cô ta thấy “chất đều” của nó như thế nào.

“chào cô, tôi là Khuê, nhưng chắc cô rất giỏi tiếng Anh, không nói được tiếng mà một đứa trẻ nói được đâu nhỉ? cô có thể gọi tôi là Yuan, sẽ dễ hơn đấy”

Cô ta trừng mắt nhìn nó. Câu nói 10 phần hết 9 phần là khinh thường cô ta. Tuy mới gặp nhưng chẳng có chút thiện cảm chút nào.

“honey, cô ấy quen anh không? Không quen đuổi cô ấy đi đi, đừng để cô ấy nhìn em như puppy nhìn mẹ thế kia. Em không có gì cho cô ta đâu”

Khóe môi nó khẽ nhếch lên một đường cong. Không cần đến anh ta, để xem lời nói của ai hơn ai.

“chó sủa chó bầy cắn người, nói thế chắc cô là mẹ puppy nhỉ? thế cô có biết mẹ puppy ở Việt Nam hay ăn món “vàng nhão” rất bổ dưỡng không? Tôi không ngờ cô lại đi ăn cái món đó đấy. Cặn bã!”

Khẽ tặng cô ta một nụ cười khinh bỉ, bỏ mặt ba người con trai đứng đó, một mình nó xoay lưng bước đi như đi trên cuộc đời mình. Cô ta tuy biết tiếng việt, nhưng những từ ám chỉ như thế làm đầu óc cô ta chưa nghĩ ra đó là gì. Khẽ bực mình vì chẳng biết nó nói thứ gì. Cô ta tức ran cả người.

Anh đứng đó, nhìn nó. Trái tim đau thắt. Bây giờ nó còn đáng sợ hơn cái lúc mới gặp lại anh. Anh xin lỗi đã biến nó trở thành như vậy, tất cả đều tại anh, là lỗi của anh. Nhưng làm sao đây. một bên là thế lực, một bên là tình yêu? Anh biết phải chọn cái nào?

Anh, hấn và cậu. Cả ba người đều không thích tính cách này. Một cô gái miệng lưỡi sắc xảo như thế nhưng trong tim lại rất yếu đuối. hà gì phải làm như vậy? Cứ yếu đuối và dựa vào vai ai cũng được mà...

Bạn đang đọc truyện *Bé Cưng, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cô Đã Có Lòng Diễn Kịch, Tôi Cũng Có Tâm Diễn Cùng 0

Chương 16: cô đã có lòng diễn kịch, tôi cũng có tâm diễn cùng

Nó uể oải nằm phịch lên giường, đừng nói là nói là nói chuyện với anh, ngay cả nhìn mặt còn chẳng muốn. Như nhớ ra thứ gì đó, nó lôi điện thoại ra tháo hết pin và sim ra quăng tứ tung. Đời nhọc thật, bây giờ chẳng biết tâm sự với ai. Lúc trước còn tâm sự được với Băng Thư...lần này...nghĩ là không nên. Nó chán chường lại nằm suy nghĩ mông lung.

Quá thật không nằm ngoài dự tính của nó, anh gọi cho nó rất nhiều lần. Rất nhiều...nhưng hoàn toàn không liên lạc được. Anh tức giận, mở cửa phóng sang ban công nhà nó, đập cửa rầm rầm.

“Xuân Quả, em mở cửa ra cho anh! Xuân Quả”

Nó biết đó là giọng của ai và nó biết người đó sẽ nói gì. Nếu là lúc trước nó sẽ trốn tránh anh rồi đó, nhưng lần này lại khác. đã quyết định đối mặt thì không ngại gì vết bẩn. Nó đứng trước cánh cửa kính xuyên thấu, khẽ kéo rèm ra để lộ khuôn mặt đã có phần tiêu tụy.

“có việc gì?”

Thanh âm băng lãnh lại càng làm anh tức giận, anh ghét bản thân anh, anh ghét đã không đem lại hạnh phúc được cho nó.

“Xuân Quả, em...”

“phiên cậu gọi tôi là Khuê, tôi không có cái tên đó”

Khuôn mặt không một nét biểu cảm, trông cứ như thất thần nhưng cũng lại rất có hồn. Cứ như một con rối, thoát nhìn trông chỉ là một vật đồ chơi để người khác điều khiển, nhưng càng nhìn vào khuôn mặt nó, đặc biệt là đôi mắt, ta lại càng bị ám ảnh.

“em...”

“xin lỗi, tôi bận, có gì hôm khác nói.”

“xoẹt....ẹt....ẹt”

Nó không thương tình kéo chiếc rèm đóng thật chặt. Mặc kệ mọi thứ, mặc kệ anh, lời giải thích là lời giả dối, chẳng nên tin, vì thế đừng phí thời gian để nghe.

Nó mệt mỏi tiến vào phòng tắm, rửa mặt rồi xuống nhà ăn cơm. Cũng mấy ngày không về nhà không biết ba mẹ có lo lắng gì hay không? Nhưng chắc thấy nó mà không hỏi gì thì....chuyện đã được giải quyết.

“ba mẹ, ăn cơm”

“bà chị này, hôm nay lại hâm à”

Thằng nhóc Ba Đĩa đưa tay xoa rồi xù tóc mái của nó, dù cũng là những hành động chọc ghẹo, nhưng nó vẫn cặm cụi vào chén cơm. Minh Thái bỏ tờ báo xuống, đưa đôi mắt sang nhìn cô con gái rượu đang có những tái độ bất bình thường thì ra chiều lo lắng. Kiều Oanh cũng không an lòng hơn được

“ở chuyện đi chơi xảy ra chuyện gì sao con? Con có sao không? Sao đi có mấy bữa mà mặt mày hốc hác thế con?”

À, nó tỉnh ý nhận ra ba mẹ chỉ biết nó đi chơi, còn lại thì không biết rằng nó bị bắt cóc và phải nhập viện. Thôi kệ đi, dù gì cũng chẳng còn quan trọng.

“con ăn xong rồi, mấy đêm ham vui ngủ không đủ giấc nên hơi mệt, con lên phòng đây. Nhóc! Dọn hộ mẹ giúp chị”

Nó đưa tay xoa xoa đầu thằng em trai rồi cũng bỏ lên phòng. Càng lớn, nó càng giỏi che giấu. Ba mẹ nó thì cứ nghĩ như những lời nó nói. Bởi vì, con gái của họ có 2 tật xấu trong những tật xấu nhất khó bỏ: “một là sẽ cáu nếu dối, hai là sẽ quạu khi mất ngủ”

Vì thế, bọn họ cũng không truy vấn hay hỏi thêm nữa. Họ vẫn tiếp tục những bữa cơm vui vẻ bên nhau.

Nó lên phòng, hâm dở không gì làm chỉ biết cắm laptop và pin vào điện thoại. Nhìn màn hình, ngỡ ngàng khi anh đã gọi nó đến 59 cuộc điện thoại, hẳn gọi nó 82 cuộc và còn có 1 cuộc từ một số lạ. Nó tiện tay muốn biết người đó là ai, vì thế nên quay số.

“alo”

“ai?”

Nó không vòng vo nhiều, hỏi thẳng số thuê bao kia luôn, đó là một giọng nữ, nghe quen quen.

“cô là cô gái khi sáng đứng không?”

Chỉ nói có thể, nó đã tỉnh ý nhận ra chủ thuê bao kia là ai? Là cô gái tóc vàng đi cùng họ.

“chuyện gì?”

“tôi chỉ muốn hẹn cô đến cánh đồng trước nhà để có vài chuyện cần nói, điểm gặp nhau ở cây si to nhất bên kia nương”

“thời gian”

“cô ra liền đi, tôi đang chờ”

“tút”

Nó không nói nhiều, mặc thêm áo khoát rồi điềm đăm bước đi. Nó không muốn gặp cô ta. Nhưng cô ta muốn thì nó chiều.

Rất dễ nhìn thấy, một cô gái teen quẩy rũ đang đứng dưới gốc cây to. Một thân con gái đứng đó lại mặc váy ngắn đến thế, có điên mới làm vậy.

“ chuyện gì?”

Nó đến trước mặt cô, lãnh đạm nói. Đôi mắt không buồn nhìn cô, thà nhìn những cánh cò trắng lông nó còn thấy bình yên hơn.

Tự dưng cô ta khóc, khóc rất nhiều. Rồi còn quỳ xuống van lạy nó nữa. Nó đưa đôi mắt lãnh đạm nhìn cô ta, nhếch môi xem cô ta diễn kịch. Nó chẳng thơ như cô Tấm đâu.

Bỗng dưng cô ta nắm lấy tay nó, lay lay van xin nài nỉ. Nó bị lay cũng bực mình, nhất là người như cô ta, đã ghét thì đừng nói đến nó nhìn mặt chứ huống gì đụng đến người nó.

Nó hất mạnh tay cô ta ra, cô ta mất đà ngã xuống nền đất ẩm hôi tanh, người lấm lem như chuột chũi. Không biết ở góc độ nào, anh lại nhìn thấy nó đánh cô ta. Rất mạnh là đằng khác. Anh theo lời cô đề đến xem cô xin lỗi nó, xin lỗi xong anh hãy xuất hiện rồi hàn gắn vết thương.

Nhưng nào ngờ lại thấy cảnh này, anh không tin nó có thể làm vậy, càng không thể tin khi chính mắt anh thấy điều này.

“ Xuân Quả, em quá đáng lắm rồi đó”

Anh đẩy nó ra và dìu cô ta dậy, vì mang giày cao gót trên nền đất mềm nên cô ta ngã vào lòng anh. Trông...thật tình cảm!

Sự xuất hiện của anh cũng chẳng nằm ngoài dự kiến của nó, cứ cho là anh hiểu lầm đi, cứ cho là đúng như những gì anh nghĩ. Có giải thích cũng chẳng ai tin, thôi thì không cần phí lời như vậy. Nó tiến tới, giật mạnh cô ta ra.

“chát”

Tiếng chát chói tay vang lên, trên mặt cô ta in năm dấu tay rõ rệt. Phải! là nó đánh, là nó dùng hết sức mình để đánh. Và đánh...trước mặt anh!

Anh nổi giận, phẫn nộ trước hành động của nó, kéo cô lại.

“Xuân Quả!- chát”

Lại một cái tát vang lên. Vâng! Lần này là anh ra tay đánh nó!

Nó nhếch môi cười khinh bỉ, nó không khóc, càng khó hiểu hơn lại cười...cười rất đều. Nó nhìn anh, đối diện với anh mắt này làm anh có phần lúng túng. Rất khó để đối diện.

Nó nhìn sang cô ta, nhếch môi cười nhạt. Thanh âm bật ra những từ rất cô đọng, rất trong, cũng rất....khó chịu!

“ cô đã có lòng diễn kịch, tôi cũng có tâm diễn cùng. Màn diễn xuất sắc quá đấy. khán giả đều ngu mụi bị thu hút. chúc mừng cô đã thành công với vở diễn”

Không nói nhiều, thân ảnh nó nhẹ lướt qua anh. Anh hững hờ, anh hối hận vì đã tát nó. Nó không phải người gió chiều nào theo chiều đó, tuy lời nói đầy nghiêng nhưng lại rất thông minh bộc lộ sự thật. Là anh đã sai lắm khi quyết định tin cô ta sao? Anh nhìn người con gái trước mặt mình, lãnh đạm bỏ đi, anh không ngờ rằng...người con gái này chính lại là người nên đề phòng.

Cô ta rất hả lòng hả dạ khi thấy nó bị anh hiểu lầm như vậy, nhưng lời cuối cùng mà nó thốt ra lại làm cô ta giật thót mình. đi cùng bên anh mà lòng rất lo lắng, giả vờ yếu đuối để anh không tin lời nó là thật! Cô yếu đuối thế này, làm sao như lời nó nói được! đúng không?

.....

Please~ làm ơn cho cái cmt nhận xét về truyện cho mình vui đi. Cmt của các bạn chính là động lực cho mình viết tiếp đấy. vì lợi ích sẽ có nhưng chap hay và chất lượng hơn...cmt please!

Bạn đang đọc truyện *Bé Cưng, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ba Tháng!

Chương 17: Ba tháng

Sau những chuyện đã xảy ra như thế, nó cũng chẳng còn tâm trạng nào để vui vẻ cười nói như lúc trước. Người hiện tại mà nó vẫn đang liên lạc chỉ có cậu-Kanto. Thế nhưng những cuộc nói chuyện cũng trôi qua rất chóng vánh và nhạt nhẽo.

Cũng như mọi lúc, nó đi bộ từ nhà đến trường. Trời mây cuộn cuộn, mặt trời e ấp núp sau những đám mây phớt bụi hồng. Một chút ánh nắng nhẹ soi sáng lối đi trên vỉa hè của sự bất tận. Lòng nó mơn man những cảm giác trống rỗng. Trong đầu chẳng thể nào tưởng tượng nổi một viễn cảnh tốt đẹp. Nó chỉ biết, mọi thứ xung quanh mà nó nhìn thấy đều tẻ nhạt và tầm thường. Có lẽ, khi một người nào đó thay đổi cách mà họ suy nghĩ, thì cảm nhận về vạn vật tự nhiên cũng không cánh mà thay da đổi thịt. Con đường ngày nào nó than là dài...là lãng phí tài nguyên của đất nước, hôm nay sao ngắn ngủi mà xa lạ đến vậy.

Nó bước vào trường, cổng trường nằm im lìm trên bờ đá. Một bóng người vẳng teo cũng không có. Lòng nó tự dưng thấy thích như thế này, chưa khi nào mà nó cảm thấy lòng mình bình yên đến vậy. Chỉ biết rằng, bây giờ, nó cần không gian để yên tĩnh một mình.

Nó cũng không biết bản thân mình nên đi theo hướng nào, chỉ biết vô thức mà đi, vô thức không dừng lại được. Nó không hiểu bản thân nó đã làm gì sai, mà tại sao mọi thứ lại kéo đến quá nhanh và quá chóng vánh đến vậy? một cô bé 16 tuổi, đối mặt với sự thay đổi lớn lao mà mình chưa bao giờ tưởng tượng nổi, thật sự....cảm thấy rất chênh vênh.

Nó bước vào lớp, yên vị rồi nhìn mông lung ra phía sân trường. Mọi thứ thật tẻ nhạt biết bao, giá gì nó không phải ở cái nơi này nữa? Tại sao vậy? tại sao nó lại nghĩ thế? nó cũng không hiểu, nó cũng chẳng thể giải thích nổi. Đẹp bỏ qua mọi muộn phiền đang bủa vây lấy mình, nó nằm ụp mặt xuống bàn chơi vui.

“Khuê, sao bà đi học sớm vậy?”

Băng Thư lù lù xuất hiện, nhỏ là lớp trưởng, việc đến lớp sớm là điều hết sức bình thường, nhưng người như nó, đến sớm như vậy đúng là một chuyện lạ?

Nó ngước mặt lên, vừa trông thấy cô bạn nhỏ nhắn xinh xắn, ánh mắt có phần dịu dàng hơn, nhưng cơ mặt vẫn giữ nguyên không đổi.

“thích”

Nhỏ để cặp xuống, quay lại bàn nó, quan tâm lo lắng.

“bà sao vậy? bệnh hả? Sao hôm nay khác thế?”

Nó mặt kệ lời hỏi han đó, quay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn nhỏ. Điều đó lại không làm nhỏ giận bằng thái độ của nó được. Đôi môi nhỏ nhắm lút thước từng chữ một.

“leave me alone”

Nó lại vậy, tuy không biết nhau được bao lâu nhưng cũng đủ để biết rằng, mỗi lúc nó cãi nhau với mấy bạn nam trong lớp toàn phun tiếng anh, nếu không muốn mất mặt đừng đụng đến nó lúc này. Nhưng thật sự lần này không giống những lần trước. khi đó chỉ là nó hiếu thắng nên mới đụng đến tiếng Anh. Có lần nhỏ hỏi sao nó không dùng tiếng Việt. Nó lại bảo, tiếng anh để dùng, lịch sự hơn, và chửi ít nhưng nó thấm thía.

Nó cũng có lần tham gia cuộc thi đối đáp bằng tiếng Anh do trường tổ chức. Chủ đề là bàn về Tiếng Việt. Kết quả nó chỉ được giải ba vì đa phần câu nào nói ra cũng đều phê phán tiếng Việt của mình cả. vì thế mà gây ấn tượng không tốt với phần lớn ban giám khảo. Tuy nhiên phong thái của nó lại khiến người khác phải e dè. Nhỏ vẫn còn nhớ một câu trong cuộc thi của nó, câu đó như thế này.

Khi vị ban giám khảo hỏi: “Do You know your opinion will do you dropped Your point in this competition ?

Và nó đã rất cương nghị, nhìn trực diện vị ban giám khảo đó, dòng dặc nói to, ánh mắt đó...vẫn còn ám ảnh nhỏ đến giờ.

“I came up with this contest not because of the award . The reason I came here was the theme of the contest and I also know a lot of People would have praised the beauty of their voice ethnicity . I came here, was to demonstrate , our Vietnamese language also have flaws and most people are using misleading language, is special loss of native people. The things you have heard , is also what I want to say. Thanks for listening”

Tạm dịch là: " Tôi đến với cuộc thi này không phải vì giải thưởng . Lý do tôi đến đây là chủ đề của cuộc thi và tôi cũng biết rất nhiều người sẽ ca ngợi vẻ đẹp của tiếng nói dân tộc mình. Tôi đến là để chứng minh , ngôn ngữ tiếng Việt của chúng ta cũng có những sai sót và hầu hết mọi người đang sử dụng ngôn ngữ gây hiểu nhầm, gây nên tổn thất đặc biệt về bản ngữ dân tộc. Những điều bạn nghe , cũng là những gì mà tôi muốn nói. Cảm ơn vì đã lắng nghe”

Sau đó là một tràng vỗ tay hưởng ứng, có ngỡ là nó sẽ đạt giải nhất. Nhưng khi được xướng tên, nó chỉ được có giải ba. Và đúng như lời mà nó nói, nó đến đó không phải vì giải thưởng, lúc trao giải chỉ có bạn lớp trưởng lên nhận hộ, số tiền đó cũng được xung vào công quỹ. Tuyệt nhiên, nó không đụng đến một cent.

Nhỏ lẳng lặng đi giặt khăn lau bàn. Cũng chỉ có mình nó phải ngồi đây với mớ suy nghĩ lung tung.

“Cứ tưởng nhầm lớp”

Cậu từ đâu xuất hiện ở cạnh cửa sổ, chồm vào cốc đầu nó. Nó nhắm mày mặc kệ, sau đó nhanh chóng thu về bản mặt thường ngày.

“You go here for...?”

Nó nhìn chằm chằm cậu như đợi câu trả lời. cậu hiểu ý, bắt chân chữ ngũ ngồi kế bên, dựa lưng vào thành ghế.

“đi học”

Nó gạt đầu một cái rồi lại nằm ì xuống bàn, chỉ muốn nhắm mắt lại. ngủ rồi..sẽ không biết gì hết!

“còn nhớ thỏa lúc tối của chúng ta không?”

Nó không ngại ngược mắt nhìn cậu, băng lãnh bật ra tiếng Anh. “Yep”

“cô nghĩ sao? Tôi tính 3 tháng nữa sẽ đưa cô sang Anh”

Nó nghe thông tin này chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Dù cậu không nói nó cũng muốn đi rồi, ở đây chẳng còn gì để nó cảm thấy hứng thú nữa rồi.

“No problem”

Không gian lại tiếp tục rơi vào trầm mặc. Chỉ cần ba tháng nữa thôi, nó sẽ chính thức rời khỏi nơi này, rời khỏi anh, rời khỏi quá khứ mây đen mịt mờ. Nó ghét cảm giác vừa cảm giác thân quen lại vừa lạ. Vì nó...có nhớ ai đâu mà....

Ba tháng không dài, nó có thể đợi được, nhưng trong ba tháng này, nó nên phân định rạch ròi. Thứ gì cần bỏ quên thì bỏ rơi, chẳng cần níu giữ. Bỗng dưng hình ảnh của anh lại hiện lên tâm trí nó, nhưng nhanh chóng bị nó gạt phăng đi. Quyết định lần này, tốt cho cả hai!

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đau

Chương 18: Đau

Trống đã điểm đến giờ vào lớp, anh và hân cũng đã xuất hiện. Tuy nhiên chỗ ngồi cạnh nó bây giờ là cậu, chứ không có chỗ cho anh, cô ả cũng theo đuôi. Hai người nhẹ lướt qua bàn nó, tiến ra bàn sau cùng ngồi. Còn hân phải chủ trì lớp học, nhưng đôi mắt vẫn không ngừng dõi theo nhất cử nhất động của nó.

Sau màn giới thiệu của hai nhân vật mới, nó đưa mắt lãnh đạm nhìn cô ta. Khẽ nhếch môi khinh bỉ, một con điểm không hơn không kém. Cô ả cũng nhìn lại, Băng Thư cũng nhận thấy...hình như giữa hai người này có hiềm khích.

Chẳng rằng thế nào hân lại lên tiếng, gọi Khuê lên Phòng giáo vụ với hân. Nó không nói chẳng rành đứng dậy đi một mạch. Nó có biết, từng bước chân và nhịp thở hiện tại của nó đều làm cho anh đau hay không? Nét thờ bình thản, gương mặt không một cảm xúc, bước đi nhẹ tựa lông hồng, vừa nhanh vừa khó nắm bắt. Điều anh lo sợ...chính là mắt nó...mà...nỗi lòng thì có ai thấu...???

“Khuê, em nhất thiết phải như vậy sao?”

Nó nhếch môi khinh rẻ, cười như không cười, đôi môi nhẹ lướt qua từng câu chữ.

“Thưa thầy, em thích”

Em thích??? Hai chữ này nói ra thật dễ dấy. Nhưng sao như vết dao cứa vào lòng hân, vừa đau vừa xót, vừa khó chịu lại vừa tức giận.

“em quá đáng lắm rồi đó, mọi việc không như em nghĩ”

“Trăm nghe không bằng một thấy thưa thầy”

Một câu thưa thầy, hai câu cũng thưa thầy. Nó có cần giữ khoảng cách với hân như vậy không? Ám ngữ này thật khiến hân khó chịu. Cô gái này, tính kiêu ngạo rất cao. Thứ gì là của mình là của mình. Chỉ cần có người khác đến giành là tự động buông bỏ. Không phải vì mình hết yêu...mà vì người khác

đã dao động. Huống hồ gì...lần này Khuê lại là người thứ ba.

“Đôi khi có những thứ phải cảm nhận bằng con tim. Anh không phải đến đây để giải thích, anh chỉ muốn nói anh không thích em như vậy. Khi lo xong mọi chuyện chắc chắn tại anh sẽ giải thích cho em nghe. Vì thế xin em đừng tự dày vò bản thân mình nữa.”

Hắn đột ngột nói rất chân thành, giọng nói...có chút gì đấy chua xót. Nét mặt nó cơ hồ dần ra. Bình thần bước đi.

“thưa thầy, em biết rồi”

Câu nói này...có nghĩa là gì. Không hề chân thành, không hề cảm động...rất...DỪNG DỪNG...như...Người xa lạ...

Bóng dáng nó đã khuất xa, có sao...lòng hắn lại nghẹn ngào đến vậy...có sao...trong lòng lại ngổn ngang thôn thức...Giống như...bức họa này.....hur
hur...áo áo....khó nắm lấy....

Nó tiến vào chỗ ngồi, Kanto đã không yên lo lắng.

“cậu ta đã nói những gì?”

Nó lắc đầu, rồi lại nằm ạch xuống.

“không có gì....nhưng tôi muốn thời gian là tuần sau được chứ?”

Cậu ngạc nhiên đến lạ. Nó muốn đi đến vậy sao? Nhưng thôi, để cô gái này không đau là cậu vui rồi. Không hiểu, lí do gì khiến cậu...mới xa đó....đã thấy nhớ....mới xa thôi...đã ngổn ngang trăm bề....Lo lắng...bồn chồn...không yên tâm được....

“không thành vấn đề, nếu muốn cuối tuần này cũng được.”

“như vậy đi”

Anh ngồi bên dưới, từ câu từng chữ đều nghe rất rõ. Tựa hồ không biết đó là chuyện gì, rất bất an. Nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu, lấy tư cách gì để hỏi. Nhưng không thể nào thôi thúc được. bản thân anh, tại sao lại hèn nhát đến vậy? Tại sao không chấm dứt cái hôn ước ngớ ngẩn này để trọn tình bên người anh yêu...mà chỉ có thể vô tình làm tổn thương cô gái đó.

Anh đứng bật dậy, nắm lấy tay nó lôi ra ngoài. Phải! ai cũng ngạc nhiên cả, lần đầu tiên thấy anh tức giận như vậy đấy. Anh không thương tiếc kéo nó lên sân thượng. Đứng đối diện nó.

“em tính làm gì?”

Nó không nói gì, chỉ biết đưa đôi mắt vô hồn nhìn anh, thân ảnh khẽ cự động quay đi. Lại bị anh nắm lại, ôm chặt vào lòng.

“xin em đấy, đừng làm gì cả, cứ ở yên đấy....anh hứa...mọi việc sẽ ổn như lúc đầu mà”

Đến lúc này, cơ hồ nó không thể mạnh mẽ thêm được nữa. Nó cũng là con gái mà, nó tức, anh nói mọi chuyện sẽ ổn như lúc đầu...thế thì nó...có được như lúc đó nữa không? Không hề! Nó của người đấy anh ra, phần nợ quá lớn.

“Mặc kệ tôi. Tôi đã luôn cố tha thứ cho anh, tôi đồng cảm, tôi luôn vì anh, Nhưng đổi lại tôi ngốc nghếch bị anh lừa dối. quá khứ thì sao? Tôi không biết được, tôi ghét anh! Ghét rất nhiều. Có sao anh lại cứ lần này đến lần khác lật tung cuộc sống của tôi, tôi mệt rồi, anh đừng làm phiền tôi nữa. Nếu anh không để cho tôi yên, tôi sẽ biến mất khỏi cõi đời này cho anh thấy?”

Mắt nó đỏ hoe, giọng gào lên đau đớn. Nhìn nó, trái tim anh như thắt lại, từng câu từng chữ như nhát kim không ngừng đâm vào tim anh vậy. Đau! Đau lắm!

Anh đứng đó, nhìn theo bóng nó mà ngã khụy. Một giọt châu sa lăn dài trên bờ má...Lần đầu tiên...anh biết khóc vì đau cho cô gái ấy???

“ người ơi...em hãy nói cho anh hiểu???”

“rằng em...cũng rắn để làm gì vậy???”

“ mà sao...em không có tin anh thế???”

“để cho lòng này đau lắm biết không???”

.....

Chương 19: Nét Buồn

Chương 19: Nét Buồn.

Hôm nay chính là ngày cuối cùng còn lại căn nhà này, lần cuối cùng có thể nhìn thấy anh thông qua khung cửa sổ. Đã dặn lòng là thôi thôn thức, đã cố né tránh anh và hấn với trăm ngàn lí do. Nhưng cứ sao vẫn cố lục lọi tìm kiếm một ít châu sương nào đấy để nhìn trộm anh. Để khóc thầm.

Lúc nào cũng dặn mình, Nốt lặn này nữa thôi, bản thân sẽ không yếu đuối nữa. Nhưng chỉ cần vô tình nghe thấy một bản nhạc nào đó, nước mắt lại vô thức tuông trào.

Phải chăng lại khó buông đến vậy???

Nó xuống nhà, Ba Đĩa đã đi học phụ đạo. Còn Ba và mẹ vẫn đang ngồi xem phim ở phòng khách.

“Ba, mẹ, con có chuyện muốn nói”

Kiều Oanh và Minh Thái giật mình, đưa con gái của họ chưa bao giờ nói những lời nghiêm túc như vậy cả. Cảm tình có điều bất an.

Ngồi đối diện ba mẹ, nó không khó để mở miệng, chỉ là nãy nề buồn bã. Nó muốn buông, không chỉ anh...mà là tất cả. Đến mạng sống cũng không thiết nữa. Cuộc sống đối với nó...có phải đã quá nhạt rồi không. Nó muốn đi, đi để tìm kiếm một gia vị mới cho bữa ăn mà nó phải chuẩn bị.

“con sẽ đi du học, bằng chính năng lực của bản thân, không cần đến tiền của ba mẹ. Ngày mai con đi...”

“không được!”

Minh Thái giật nảy mình vỗ mạnh vào bàn, điều mà nó nói như sét đánh vào tai ông. Đứa con gái ông yêu thương 16 năm trời không biết xa cha mẹ là gì, lần này sao dám một mình bỏ ba bên đất lạ xứ người. Dù có lí do hợp lí đến đâu cũng KHÔNG. ĐƯỢC. ĐI.!

“con quyết định rồi, ba mẹ có cảm cũng không được”

CHÁT

Nó ôm lấy một bên má, đưa đôi mắt ảm đạm nhìn người đã ra tay với mình. Một nét mơ hồ cũng không có trên mặt nó.

“Mày là đứa bất hiếu, tao và má mày đã để mày quen thói tiểu thư nên mày ngỗ nghịch như thế có đúng không? Không có đi đâu hết, nếu mày đi tao từ mày”

Minh Thái chỉ thẳng vào mặt nó, mặt ông giận dữ quát tháo từng tiếng một. Lần đầu tiên người ba yêu thương đã đánh nó, còn xưng là mày –tao. Cơ hồ môi nó nhếch lên một đường cong khó hiểu. Họ có bao giờ nghĩ cho nó đâu? Cái tát mà ba nó dành cho, càng khiến lòng nó không nguôi ngoai mà ý chí quyết tâm ra đi càng thôi thúc mãnh liệt.

“Vậy thì con đi ngay bây giờ, ba có giỏi thì từ đi. Con không cần”

Chát

“ngịch tử ngỗ nghịch, mày càng ngày càng mất dạy. Người ta nói đúng, con hư tại mẹ. Đã dạy dỗ không tốt. Hôm nay tao phải dạy mày mới được.”

“Ba đánh đi. Con cùng lắm chỉ là một đứa con nuôi”

Nó trừng mắt nhìn ba nó, cơ hồ nét mặt có phần lung lay, đôi mắt đã đỏ hoe lên tự bao giờ. Cánh tay vừa vung lên chưa kịp giáng xuống lần thứ ba đã dừng lại. Ông sững sờ, bàng hoàng đứng bất động. Kiều Oanh cũng không giấu nổi vẻ xúc động.

“con à, con nói gì thế? Ba mẹ không phải ba mẹ con thì con là con ai?”

“Con người khác, sự thật che giấu bấy lâu này hai người đừng tưởng con không biết. Thứ tình cảm mà con nhận được từ bé đến lớn chỉ là sự thương hại. Đừng nghĩ trẻ con không biết gì, biết hết đấy, chỉ là không nói”

Nó nói trong tiếng nấc và hai hàng lệ chảy dài, Minh Thái trụ không vững ngã ngay xuống ghế, ngồi bàng hoàng nhìn lại mọi thứ. Mới hôm qua còn hạnh phúc đây, thế sao bây giờ lại vỡ òa trong nước mắt. Dẫu đã biết ngày này sẽ đến. Nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy khiến ông không kịp chuẩn bị tâm lý.

Nó lau nước mắt, lạnh đạm nói.

“Ba từ con cũng không sao, vốn dĩ chúng ta không cùng huyết thống. Từ giờ cho đến khi con quay lại, mong hai người sẽ ổn, gia đình ta sẽ hạnh phúc”

“không, con”

Minh Thái và Kiều Oanh hét với theo, nhưng không kịp, nó đã phóng ra khỏi nhà và mất hút. Ông và Vợ chỉ biết ôm nhau trong đau khổ, Kiều Oanh khóc rất nhiều, còn Minh Thái, tâm can giành xé nhau hỗn loạn.

Nó vọt chạy đến nhà Kanto, vừa thấy nó, cậu đã đau xót ôm ngay vào lòng.

“Khuê, cô sao vậy?”

Trong giây phút yếu đuối nhất, nghe cậu gọi thân thương đến thế, trái tim nó được nước ngã khụy, yếu ớt bám trụ vào đôi tay cậu.

“Kanto, tôi...muốn đi”

“Rồi rồi, mai chúng ta sẽ đi”

Cậu vỗ vai nó, rồi bế nó trên tay xộc thẳng lên phòng. Căn Phòng đã từng giam nó lúc trước, bây giờ lại thêm một lần nữa đón nhận bóng vết nó.

Đặt nó nằm trên giường, lấy khăn tỉ mỉ lau đi từng giọt nước mắt, vừa vỗ về an ủi, vừa cố gắng động viên. Có lẽ bên nó...cậu mới có thể kiên nhẫn và nhẹ nhàng đến vậy.

“Có chuyện gì, kể tôi nghe?”

Giọng điệu như ra lệnh, nó nhủ mày, hét khóc, khuôn mặt lại lập tức băng lại. Lắc đầu tỏ vẻ khó chịu.

Thế thì thôi vậy, cô gái này đã không nói cậu cũng khó có thể ép được. Biết mà, tính nó rất cứng đầu và bướng bỉnh, đã không thích nhất định không làm, mà thích rồi có chết cũng không buông, chỉ là cố gắng che giấu.

Cậu toan đứng lên, nó lại kéo cậu vào lòng, ôm chặt cứng mà khóc như một đứa trẻ. Vừa mới nín mà bây giờ lại mít ướt như con nít, khiến cậu có chút khó xử.

Cậu ôm lấy bờ vai nó, vỗ về.

“Khóc đi cho nhẹ lòng”

Được nước, nó khóc to hơn, nhiều hơn. Nhưng mà vô tình, tư thế của hai người lại không được trong sáng. Một nam một nữ ôm nhau thân thiết trên giường, nó còn gục mặt vào vai cậu, đôi tay cậu lại đặt trên vai nó, có chút kích thích!

Nhưng lí trí của cậu vẫn còn an tĩnh lắm, lần đầu tiên cậu có thể giữ vững lập trường không làm xấn bậy với người mình yêu. Có lẽ...cậu sợ nó tổn thương...hay...tim cậu đã biết rung động là gì...?

Nó khóc nhiều lắm, khóc đến ướt cả vai áo cậu, cái cảm giác ướt át ấy khiến cậu vô cùng khó chịu...nhưng kiên nhẫn vì nó.

Khóc xong, nó lại vô thức ngủ gục, hết như một chút mèo con, đôi chân co lại, tư thế ngủ y chang một đứa em bé, vừa bé bỏng lại cần được bảo vệ. Khiến cậu vô thức mon trón qua đôi môi ấy, một vệt nhẹ lướt thôi...sao lại khiến cậu cảm nhận được vị ngọt đầu lưỡi. Một vệt nhẹ lướt thôi, tại sao lòng cậu lại vô bề thôn thức...cảm giác...của vị ngọt hạnh phúc.

Thà là người đến sau xoa dịu nỗi đau của người đến trước...

Còn hơn là người đến trước...nhường bước cho người đến sau...

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chấm Dứt Mọi Chuyện

Chương 20: Chấm dứt mọi chuyện.

Cậu mở mắt dậy, đôi đồng tử hơi nheo lại vì nắng. Bàn tay vô thức mò mẫn đối phương...NHƯNG...giường chiếu trống trơn.

Tâm trí cậu có chút rối bời, một mặt không kịp VSCN chạy ào đi khắp nhà. Phòng tắm không có, nhà bếp cũng không, đại sảnh lại càng trống trơn,... Tất cả....Tất cả mọi thứ lại trở về như ban đầu, lạnh lẽo...cô đơn...

Nó như nắng mai rực rỡ, chiếu sáng khuôn nhà cậu. Giờ ngọn nắng ấy đi rồi, căn nhà cũng mất đi cái ấm áp mà cậu hằng mong ước.

Về phía nó, lúc mở mắt dậy, một tay cậu ôm lấy thân nó, một tay nó ôm qua eo cậu. Khuôn mặt không biết vô tình hay cố tình mà dụi thật sâu vào lòng người ấy. Dần dần hít hà mùi hương nam tính ấy đến QUEN THUỘC.

Khẽ ngắm nhìn người bên cạnh, nét rỗng mảy phượng. Quả thật anh tuần biết bao, nếu so với anh, đúng là không phân thắng bại.

Chợt ngừng dòng suy nghĩ trong đầu, đôi người khẽ tròn lên kinh ngạc...sau lại nhếch môi tự khinh chính bản thân mình. Rốt cuộc cũng không hận anh như nó nghĩ? Thế mà bây giờ lại đi ôm ấp một thằng con trai khác. Chẳng lẽ...nó đú đờn đến thế?

KHÔNG! Chính bản thân nó hiểu rằng, nó không ghê tởm đến vậy. Chỉ là một chút yếu lòng cần ai đó bảo vệ...Và ĐÚNG LÚC ĐÓ...cậu đã xuất hiện.

< Tít...Tít..>

Tiếng chuông điện thoại đánh ngừng dòng suy nghĩ của nó lại. Đôi tay rời khỏi cậu thật khẽ, thân ảnh đứng dậy dần rời xa. Là tin nhắn từ số là hôm trước...và cũng chính là tin nhắn của cô ta.

“Tôi biết hôm nay cô ra nước ngoài, tôi muốn gặp cô có chút chuyện. Địa điểm lần này ở hành lang của trường. Nếu cô rảnh thì ngay bây giờ, không rảnh thì 7h30. Chào!”

Nó đọc tin nhắn, khẽ nhếch môi cười mỉm. Bây giờ là 7h đến đây cũng chỉ kịp 7h30, tính toán hay thật. Nó xả nước tu tu vào người, nhẹ nhàng thay bộ mới. Khuôn mặt cũng được điểm tô chút son chút phấn. Hôm nay, Nhất định nó phải thật xinh đẹp và sắc xảo!

Nó đến địa điểm hẹn, một chiếc váy đen cúp ngực ôm sát cơ thể, phô ra những đường cong cần có ở người phụ nữ. Giày cao gót trắng, cứ ngỡ là đính hạt cườm mà nó nào hay giá trị thật sự của nó. Một chiếc ví cũng trắng nốt nhưng nhìn rất sang trọng. Tất cả những thứ này...đều là cậu đã sắm sẵn cho nó cả.

Đứng trước mặt cô ta, phong thái và cách ăn mặc của đôi phương thay đổi hoàn toàn. Cô ta đã đẹp, đứng trước nó...nay lại không biết dùng từ gì để so sánh. Chỉ biết, người đó khiến cô ta e dè, có chút ganh tỵ.

Chiếc váy đen ôm sát cơ thể, để gọn ra những đường cong quyến rũ đàn ông. Khiến cô có chút chạnh lòng. Cơ thể của một con nhóc chưa trưởng thành, sao lại đầy đặn và gợi cảm đến vậy. Đây lại phải cảm ơn mẹ nuôi nó, suốt ngày cứ bồi bổ canh hầm, nên cái gì nó cũng “đáng có kích thước”.

Khẽ nhìn liếc qua chiếc ví mà nó đang mang, cô tức, hốc mắt đến đỏ hoe, thứ cô cần nhất, cũng chẳng bao giờ có được. Hermes Birkin, giá có bèo lắm cũng phải 1.9 triệu USD, nó lấy tiền đâu mà mua cao đến thế được. Ngay cả cô có vòi ông bố bạc tỷ cũng không có được. Chưa kể đến đôi giày cao gót kia, Nó có tên là Diamond Pricess Constallation được đính tới 1,290 viên kim cương, còn thân giày được làm bằng bạch kim và vàng 18k. Chất liệu đến thế thôi, giá cả đương nhiên trên trời rồi, nó lấy đâu ra.

Tâm trí cô đang hoang mang, cổ trắn tỉnh bằng cách...đó chỉ là đồ giả, hàng nhái thôi. Nhưng sao...lại thêm thường đến vậy. Chỉ muốn giết chết nó, rồi độc chiếm lấy làm của riêng cho mình.

“Cô nhìn đến chảy cả dãi rồi đấy?”

Nó lãnh đạm giương đôi mắt nhìn cô ta, tay khoanh trước ngực, khiến người đối diện không tài nào không để ý đến thân hình bốc lửa đó.

“cô...”_Tức nghẹn cổ họng, nhưng không biết nên nói gì, cả kế hoạch đã tính toán từ trước, cũng không biết nên làm thế nào.

“Cô có gì thì nói, tôi không rảnh dành thời gian dành cho loại người như cô.”

Nó đưa đôi mắt khinh bỉ lướt trên người cô ả. Ra chiều khinh thường. Người như cô ta, quen được nịnh nọt, đương nhiên không thể chịu nổi cảnh này.

“Shut up! Cô tưởng mình cao sang lắm sao? Chắc ngủ với Kanto rồi chứ gì? Cũng là loại giẻ rách đàm dư”

Nó không nóng, từ từ nhẹ nhàng tiến đến, khẽ cuôi người áp sát tai cô ta. Từng lời nói ra như dao găm giết người.

“Thử nói lại xem...để rồi tôi có để yên cho cô hay không. Tiểu Thư Tập đoàn Stryker”

Cô ả đứng sững người, khí phách này, quả thật không hề tầm thường. Biết được thân phận của cô ta, chắc hẳn không phải kẻ đơn giản. Nhưng dù có nghĩ nát óc,cô ả vẫn không thể nhận ra nó là ai cả. Khí phách đáng sợ này, vô thức khiến cô ta lùi ra xa, ngay cả thờ còn không dám chứ nói gì đến việc thực hiện kế hoạch hãm hại.

Nó khẽ nhếch môi, tấm thân khẽ xoay lưng. Để thân ảnh cô ta ngồi thụp xuống nền đất lạnh lẽo, về mặt nhột nhật không chút máu.

Nếu dùng một từ để miêu tả tâm lí của cô ta ngay lúc này, đó chỉ có thể là: “HOÀNG”

Thân ảnh nó khẽ bước từng nhịp đều đặn, nét mặt cơ hồ đã dần ra. Nghĩ đến việc đã yếu đuối trước mặt cậu, quả có chút thẹn. Bất giác đắm đầu vào tường. Đây đã thói quen rồi, đôi khi vô thức khiến nó không làm chủ tư tưởng của bản thân mình thật.

Hôm nay hẳn phải lên trường thu xếp vài tập hồ sơ, ai bảo đã đăng kí làm thầy thì phải có trách nhiệm. Tâm trí rối bời, Nó đang ở đâu nhỉ?

Kể từ lúc nó bỏ đi, ba và mẹ của nó cũng cắt đứt liên lạc với nhà kẻ bên. Nếu có hỏi, cũng là những câu tránh né băng quơ. Anh và hẳn dù có nhớ, nhưng vẫn biết lúc này nên để nó một mình. Vì thế không có chút nghi ngờ nào cả.

Hắn chợt thấy bóng dáng ai đó quen thuộc. Nhưng khí phách lại sang trọng nên không dám nhận nhầm người. Đôi khi chỉ là dáng giống nhau cũng nên. Đã tính quay mặt bỏ đi, có sao lại vô thức quay lại. Cái dáng đó đang đập đầu vào tường, chẳng lẽ người đó nghĩ xuân?

Vội vã vàng vằng, ít nhất cũng không nên xảy ra án mạng tại trường, có muốn thì đi chỗ khác. Dòng suy nghĩ ấy vội cắt đứt khi thấy bóng dáng đó...LÀ NÓ. Hẳn chết đứng. Có nằm mơ hẳn cũng không ngờ, nó lại đẹp đến vậy. Quyến rũ, gợi cảm, tao nhã, sang trọng....không biết nên diễn tả bằng từ nào. Nhất thời không biết nên nói gì.

Nó thấy hẳn thì vội dừng động tác, nét mặt liền lãnh lại khó coi. Dù gì cũng là người “quen”, nó cũng nên chào hỏi vài câu trước khi biến mất.

“chào”

“ừ..chào em”

Muốn nói rất nhiều, nhưng khi đứng trước mặt nó như ngậm phải bô hòn. Người ở đây, mùi hương đó ở đây...có sao lại ngỡ như đang mơ không bằng. Hay tại chẳng, cái con người trước mặt...không giống như cái con người mà hẳn vẫn mong nhớ ngày đêm.

“nếu thầy không có gì để nói, xin phép, em đi trước. Em còn việc bận.”

“Khoan đã”

Nó chưa kịp làm gì, hẳn đã chạy đến ôm chầm nó từ phía sau. Có lẽ, nó đã ôm hơn rất nhiều, vòng tay đã không còn vừa khít như lần đầu. Tâm hẳn...tự dưng thấy xót.

“Đừng đi có được không, trở về đi...anh...nhớ em..”

Tìm nó tự dưng thôi. Không phải yêu, không phải xúc động...mà là thương hại.

Nó khẽ kháng gỡ tay hẳn ra. Nét mặt khẽ cười, nó nghĩ, người ta đã vì nó thế này, hẳn từ trước đến giờ, không làm gì sai cả. Cũng không như tên xấu xa nào đấy. Nên ít gì, cũng nên đáp trả lại chút ít, coi như cảm ơn.

Nó nhón gót, đặt vào má hẳn một nụ hôn hờ. Vòng tay qua ôm lấy hẳn một cái...rất nhanh sau đó liền cách xa ra, khiến hẳn có chút tiếc nuối.

“Xin lỗi, em bận, hẹn khi khác.”

Nó đi rất nhanh, nhanh như sợ bị bắt lại vậy. Nó có cảm giác, như anh đang nhìn nó, nếu biết...anh sẽ bắt nó lại, nó sẽ mãi sống trong thù hận. Ích kỉ cũng được, miễn sao, tìm nó không đau nữa. Người không vì mình, trời chu đất diệt.

Vừa ra khỏi cổng trường, chưa kịp bắt taxi, liền có một vòng tay ôm nó vào lòng. Mùi hương này, không cần nhìn cũng biết là ai. Nó khẽ chợt cười không âu lo, nụ cười thật tâm.

“Cô đi đâu đấy? Sao không nói với tôi một tiếng”

“Tại cậu đang ngủ, tôi không nỡ đánh thức.”

“Lần sau, có gì cứ bảo tôi, tôi sẽ đi cùng cô, nếu không...tôi lo lắm..”

Ba chữ cuối rất nhỏ, nhỏ lắm, nhưng nó lại nghe được, lòng ầm thấy lạ. Khẽ lấy tay vỗ vỗ vào lưng cậu.

“Tôi biết rồi.”

Cậu vẫn không nỡ rời cái gối ôm này, nhưng làm lỡ thì không nên, sợ nó biết ra ý tứ của mình, nên đành bỏ ra, băng quơ một câu.

“Lúc này, sao lại hôn Kaiben, chẳng lẽ cô thích hẳn?”

Nếu là nó của lúc trước, sẽ trả lời rằng: “đánh chết nhà cậu giờ, thích thích con khi, là tôi dùng những thứ đó coi như cảm ơn người ta thôi, dù gì cũng sắp đi rồi mà.”

Nhưng nó ngày hôm nay, nó của bây giờ, đã khác hẳn. Chắc chắn đã trưởng thành hơn rất nhiều, giọng nói có thoáng vị buồn, mắt nhìn xa xăm.

“Thích thì không. Hôn thì không biết.”

Đề mặt cậu suy nghĩ lung tung, nó dò dẫm một lát, lại cắt thành lời...

“mà cậu...ra sân bay luôn chứ?”

“ừ”

Cậu giận, như có gì đó nhen nhóm trong lòng, không thích bất-cứ-thằng-đàn-ông-nào chạm-vào-người nó. Nên lòng cứ bức bối, cả buổi không còn cười được.

Từ trên những tầng mây nhìn xuống, nó vô thức nắm chặt tay cậu. Lòng thăm nhủ.

“Tạm Biệt- Việt Nam”

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Welcome To London

Chương 21: Welcome to London

Cậu và nó uể oải xuống sân bay, sau những giờ rơi vào trầm mặc, nó quyết định sẽ bắt đầu cuộc sống mới tại đây. Có chút hèn mọn khi không dám đối diện thực tế, nhưng trốn tránh sự thật cũng là một điều đáng làm mà. Khi ta không có đủ dũng cảm, thì việc bỏ đi đến một nơi khác để trùng tu lòng can đảm thì chắc chắn là nên làm. Vì thế, nó có mặt tại đây cũng vì lẽ đó.

Đối với nó, đến với Thế giới này quả có chút lạc lõng, lạ hoắc. Thường thì chỉ được về quê hoặc xa lắm cũng chỉ đến thủ đô của đất nước. Còn việc đến với một đất nước Châu Âu “vừa sang vừa chánh” thế này thì lần đầu. Cũng xa phết, từ Việt Nam đến London cũng khoảng 9300km ấy chứ. Hơi có nhụt chí, bước chân vô thức lùi lại. Kanto như hiểu ra, bàn tay rắn chắc đỡ lấy ngang hông nó, còn một tay đã mạnh dạn nắm lấy bàn tay ai đó, kéo nó áp sát vào người như sợ có ai đẩy cướp mất, vô thức, nó nhìn vào ánh mắt đang nhìn nó âu yếm.

Ánh mắt của cậu như ngọn lửa sinh lực, tiếp thêm cho nó dũng khí bước vào con đường mà nó chọn. Đứng trước một cơ hội mới, việc ta bỏ chạy hay gan dạ bước tiếp là tùy thuộc vào mỗi người. Và nó, đã chọn việc bước tiếp.

Bây giờ nó mới vỡ lẽ ra, cậu...hoàn toàn không bình thường. Mọi việc từ lúc xuống sân bay cho đến khi trên đường về nhà đều do người khác làm. Nó và cậu chỉ việc ngồi im.

Đôi lúc nó muốn lên tiếng, nhưng cậu lại khurót từ nó. Tâm trạng nó, chỉ còn một chữ: “Điên”

Nhẹ véo vào hông cậu, trùng mắt quát lớn: “cậu tính đưa tôi đi đâu? sao lại ra khỏi thành phố.”

Đáp lại chỉ là cái ngáp dài, vẻ mặt ngây thơ hết sức bình thản: “về nhà”

Cái đầu của cậu chạm nhẹ xuống vai, rồi ngang nhiên yên vị ở đó. “Chăm cô mệt quá, cho tôi mượn một chút.”

Lời nói thốt ra, tại sao lại ảm áp đến vậy. Càng ngày nó càng không hiểu, thứ cảm giác bên cậu là gì? Đệch, chỉ muốn xách hành lý chui tọt lại vào bụng của mẹ ruột, từ đó coi như mình chưa từng được sinh ra cho rảnh chuyện. Mà sự đời nào như nó nghĩ, ít nhất cũng phải khó khăn hơn nhiều. Mẹ ruột? Nó có thể gặp lại sao?

Nhìn cậu ngủ, nó như bị mê hoặc. Càng ngày càng đến gần hơn như để nhìn thật rõ, để chiêm ngưỡng dung nhan của những cậu ấm cô chiêu đó đẹp đến đâu. Càng ngắm lại càng bị thu hút, càng ngắm lại càng bị quyến rũ.

Từ bao giờ, mà nó cách cậu chỉ còn có vài cm, nhưng tâm trí lại không ý thức được điều đó. Hơi thở ấm nóng của nó khẽ chạm lướt qua đôi môi của cậu, một vệt gió nóng, khiến cậu biết được đối phương tính làm gì. Nhưng một đũa trong sáng, ý tứ của nó, làm sao một kẻ đen tối có thể hiểu được.

Ngắm chán chê rồi, nó dần ngồi lại vị trí cũ. Nhưng chưa dứt được bao lâu, một vòng tay đã đưa lên ôm chầm lấy cơ thể đó. Gói gọn trong lòng bàn tay cậu. Bốn mắt nhìn nhau, nó tròn tròn mắt, không biết đối phương tính làm gì.

“Tại sao không thực hiện nốt?”

“Hả, nốt cái gì?”

Nó ngây thơ nhìn cậu, chẳng lẽ cậu biết nó ngấm lên. Nhưng như thế là ngấm đủ rồi, mọi đặc điểm trên khuôn mặt cậu nó cũng đã thuộc lòng hết rồi. Bào nốt là nốt cái gì nữa.

“cậu..”

Nó trừng mắt nhìn người trước mặt. Một tay dựa vào đầu nó, một tay khác choàng quanh người. Cái lưỡi không yên phận kia từ từ tiến sâu. Hết đùa nghịch đôi môi, mút liếm hết vị ngọt ấy lại tham lam muốn vào sâu hơn nữa. Nó tuyệt nhiên kháng cự. Dù có phong ba bão táp, nhất định nó cũng không hé răng nửa lời.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ, chỉ cần một cái véo vào hông, nó đã “Aaaa...” Lên một tiếng. Lưỡi dụng cơ hội đó, chiếc lưỡi của cậu dứt sâu vào. Từ từ nhấn nhá vị ngọt. Hết mút liếm đôi môi, cậu lại nhấn nhá từng ít từng ít một, khiến toàn thân nó tê dại. Cái lưỡi của cậu, nhịp nhàng từng chút từng chút một, hòa quyện cùng với chiếc lưỡi của nó, sóng đôi nhau uốn lượn. Bây giờ, tâm trí nó hoàn toàn đồ gục, hoang tàn đến nỗi, một chút kháng cự lại cái lưỡi kia cũng không còn. Kỹ thuật của cậu, quá thành thạo, con sâu như nó, bị bắt ép rồi cũng nên.

Cậu tham lam lục tung mọi ngõ ngách, hai tay ghi chặt lấy tay nó, chân cũng kẹp chặt, khiến nó...một chút kháng cự cũng không giành được nổi. Nụ hôn đầu của nó, tưởng chừng như sắp xuống đến địa ngục không bằng. Mọi sinh khí đều bị cậu trút lấy, hơi thở hỗn hển khiến nó tê dại, người như có nghìn con kiến bò quanh, ngứa ngáy khôn cùng.

Cậu, sau khi giành được hết, thỏa mãn nuốt hết lấy, vẫn luyến tiếc rời khỏi, đã vậy, còn cắn cho nó một cái rồ đau. Đã không yên vị, lần này còn đích thị là kẻ nham hiểm, nó có phần run sợ. Cậu kéo nó sát vào lòng, tuyệt đối không cho rời xa nửa bước. Nó điên dại, làm loạn lên.

“cậu làm cái quái gì vậy hả? Muốn chết lắm đúng không?”

“Cô ngồi im đi, có gì về nhà nói, có người được xem phim HD miễn phí đấy.”

Người lái xe nghe cậu nói vậy, nụ cười trên môi liền lập tức dừng lại, tư phục chỉnh trang, ung dung lái xe. Bây giờ nó mới để ý, thì ra...thì ra...từ nãy đến giờ nó là bị lừa lắm. Cậu hiểu lắm, bây giờ đến lượt bác ấy, thẹn không biết chỗ nào mà chui. Đánh gục mặt vào vai cậu, tiếp tục đóng hết vở kịch này, công nhận, chắc da mặt của nó chắc dày lắm rồi.

Cậu khẽ mỉm cười, cuối cùng Khuê của ngày đầu tiên cậu gặp, cũng đã quay về rồi. Bất giác, đưa tay lên sờ lấy miệng, cười hâm hở như một kẻ điên. Vị ngọt này, khác hẳn!

Nó bỏ đi, không màng quan tâm đến kẻ khác đau khổ đến như thế nào. Cô ta, sau khi gặp nó, đã sợ đến tái cả mặt. Nhưng lòng tham và lòng thù hận đã khiến cô ta mù quáng hơn bao giờ hết.

“honey à, em biết nếu em nói chuyện này ra sẽ khiến anh không vui...nhưng em...là em không thể giấu anh được.”

Dương Trí ngược nhìn người trước mặt, dáng vẻ này, là có điều khó nói đây mà. Anh lãnh đạm ung dung trả lời, đối với cô gái này, một giây một khắc, anh đều phải giả tạo. Phải cố tỏ ra thật ôn nhu mới được.

“Chuyện gì, em cứ nói đi, không sao đâu?”

“Khuê...cô ấy đã qua đêm tại nhà Kanto, hai người đó...bây giờ bỏ trốn ra nước ngoài rồi. Cô ấy còn nhờ em chuyển lời cho anh...cô ấy nói...xin anh hãy kiếm người khác, cô ấy...bây giờ đã là người của Kanto rồi.”

< RÂM >

Anh đứng dậy, chiếc ghế theo đó mà ngã xuống, lời cô ta nói, như nghìn mũi dao đâm thẳng vào tim anh. Tức là không giết chết được đôi cẩu đó, nhưng mà...mà đẹp đi, nó có biết bao nhiêu khuôn mặt, việc qua đêm với thằng đàn ông khác cũng là chuyện bình thường. Tự dưng lòng dâng lên một sự khinh bỉ thật sự lớn. Nhưng có vẻ lớn hơn, vẫn là chữ HẬN khắc cốt ghi tâm.

Cô ta tiến đến, ôm chầm lấy anh vào lòng.

“Anh à, cô ta đã thế, anh cũng không nên buồn phiền làm gì. Đừng vì một con điếm như cô ta mà phải bận tâm.”

Đôi tay anh, vô thức đưa lên ôm lấy người đối diện. Đau chứ! Hận chứ! Nhưng không thể chối rằng anh không còn yêu. Vì quá yêu nên bây giờ lại quá đau lòng khi biết được sự thật. Người anh đang ôm, tuy đã từng diễn kịch trước mặt anh, nhưng luôn luôn một lòng thủy chung. Còn người con gái đó, lúc nào cũng tỏ ra ngốc nghếch, yếu đuối, đến khi trở mặt, lại làm anh trở tay không kịp. Đúng là đáng khinh! Loại gái điếm...đúng vậy...không nên bận tâm. Cố sao...tìm lại đau đến vậy.

Suốt những ngày sau đó, anh không ngừng nhậu nhẹt, gái gú, tần suất đi bar, hộp đêm cũng tăng lên rất nhiều. Về đến nhà, là ngã ục ra đó. Cơm nước cũng chẳng màn ăn, chỉ có rượu và rượu mới khiến anh xóa nhòa tâm trí. Nỗi đau trong anh mới biết vui. Dù không có nó, cô ta cũng không được anh sủng ái, tuy say, nhưng anh vẫn kiểm chế được lòng mình, vẫn biết đâu là đúng sai.

Hắn khi biết tin, vẫn không hề tin chuyện đó có thể xảy ra. Nụ hôn hôm đấy, ánh mắt và cái ôm hôm đấy, hắn không tin là nó có thể dễ dàng trao thứ quý giá nhất của mình cho một thằng con trai. Càng không tin những lời cô ta nói, hắn tin nó hơn, tin người con gái mà hắn yêu hơn là tin một kẻ ngoài cuộc. Anh điên rồ giết chết sức khỏe, hắn can ngăn cũng không được, chỉ biết ngày đêm tìm kiếm bóng hình nó. Đau khổ đã sau? Đau nhất vẫn chính là

biết người ta còn sống mà không thể gặp!

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Hội Ngộ 1

Chương 22: Hội Ngộ 1.

Nhà của Kanto là một ngôi biệt thự trắng, vừa to rộng lại vừa đẹp nhưng cũng rất ẩm cúng. Có điều, lòng nó vẫn ngổn ngan hỗn loạn. Liệu quyết định này của nó là chính xác chứ? Thật ra ngay lúc này, trên khóe mắt của nó đã có chút gì đấy gọi là hối hận. Nó nhớ những cái hôn của ba, những câu nói của mẹ, nhớ cái cách mà thằng em trai luôn luôn vỗ về nó, nó nhớ mọi người...Hôn hết...nó nhớ anh!

Từ lúc anh về bên nó, nó không cười được lúc nào cả, đau buồn hận yêu, nhưng chắc chắn không có từ vui hay hạnh phúc tồn tại. Gặp thấy anh là khủng hoảng tinh thần, lạnh nhạt muốn xa lìa. Nhưng tay người vừa buông nó đã vội níu lại vì sợ cảm giác bị bỏ rơi.

Nó ghét anh lắm, ghét rất nhiều. Tên khốn như anh ta thì có gì mà nó phải yêu sâu đậm như thế cơ chứ? tại sao không lúc nào anh ta cho nó một giây bình yên trong lòng. Tại sao mặt hồ phẳng lặng lại bị anh ta ném cho một cục đá, để rồi bị xáo động bởi những thứ không quan trọng. Anh ta, bên cô ta, cười đùa vui vẻ, còn bên nó, có khi nào cười chưa, hay chỉ toàn lạnh nhạt, thờ ơ. Lúc thì kéo nó lại thật gần, lúc lại đẩy nó đi thật xa. Nó tự cười chính bản thân mình, đã quá ngốc nghếch chờ đợi người ta như thế. Đến phút cuối, anh ta còn không ném cho nó nổi một sự thương hại.

Nhìn mình trong gương, nó lấy tay lau đi mấy dòng lệ nhòa. Chắc giờ này anh ta đang vui bên cô ả, hai người sẽ không vì nó mà cản trở việc lớn. Nó thay một bộ cánh mới, kiểu sa và lộng lẫy nhưng toàn là màu đen u tối. Bước từng bước chậm xuống nhà.

Kanto nhìn nó ngạc nhiên: “Nó định đi học sao?” Sau đó nét mặt lại hạ xuống, âm thanh lạnh nhạt buông ra một câu thờ ơ.

“Với một điều kiện”

“đó là gì?”

Nó không giấu nổi sự ngạc nhiên, cậu vừa dứt lời nó đã tuông trào chặn họng.

“Đinh hôn với tôi.”

“what the...”-----“Yên tâm là kết hôn giả”

Nó trừng mắt nhìn anh, trong đầu vẫn rất khó hiểu. Đồng ý kết hôn để được đi học? Còn cái ngu nào bằng? chưa nói đấy lại là kết hôn giả.

“Tại sao?”

“Ba mẹ tôi không cho tôi chứa chấp cô bất hợp pháp thế được, trừ khi cô là vị hôn thê của tôi. Tôi không có hứng thú với cô đâu, chỉ là muốn giúp cô trả thù thôi.”

Nó nghĩ lời cậu cũng đúng, thế nên không ngần ngại mà chấp nhận. Về phần cậu, có chút chút gì đấy vui mừng, không giấu nổi niềm hạnh phúc, liền gấp thức ăn vào phần của nó. Kéo nó ngồi sát lại gần.

“Cô nên tập đóng giả những cử chỉ thân mật đi, nhà có camera đấy, đã giả thì cũng nên đóng cho trót chứ.”

Nó tròn mắt ngạc nhiên, chưa kịp nói, cậu đã...áp sát người nó, thì thầm vào tai. “Nếu cô không đóng được tôi cũng không ép, nhưng là không biết thế nào cho cô ở lại”

Nó biết không có gì là cho không cả, thế nên cùng cậu ta đóng những cảnh rất ư là thân mật. Nhưng có lẽ...nó không biết mình là giả hay thực sự quan tâm nữa. Nó có cảm giác như càng ngày bản thân càng bị dấn sâu vào cuộc tình này. Sợ đến lúc nào đó, ai đấy phát hiện là giả, sợ cái tình cảnh này sẽ chấm dứt, thế nó...phải tỉnh mộng sao? Nó muốn mơ cái cuộc sống ấm áp với một ai đó, đơn giản là những cử chỉ âu yếm...mà nó đã từng mơ...người đó là anh...

Cậu thì khỏi nói rồi, đang sống trong hạnh phúc dạt dào. Làm sao cậu không đủ bản lĩnh cho nó ở lại cơ chứ? Nhưng lúc ấy chỉ là buộc miệng nói vui thôi, tính chộc ghẹo nó một tý...nào ngờ đến giờ đã không dứt ra được.

[“Quê, Kanto, anh không nhường em được hả?”

.....◇

Nó ôm trán la làng, què, gì chứ? chơi đánh bài búng trán lần nào nó cũng thua cả, rõ bài nó tốt, mà sao cậu lại có thể lật ngược tình thế như vậy chứ? Rõ có mờ ám, nó không tin là nó chơi tệ.

“Không có vụ đó đâu cô nương, lại đây anh thơm tạo cho hết đau.”

Cậu kéo nó áp sát vào người, từ tốn thơm lên chỗ bị búng đến sưng tấy lên lúc nãy. Trái tim nó bồi hồi xao xuyến, cảm động đến ứa nước mắt. Nó đã từng mơ có người dịu dàng với nó như thế này. Khát khao rất nhiều lần. Thế mà bây giờ có được rồi, nó hồi hận vô cùng. Bởi vì nó biết, dần quá sâu buông quá lâu chỉ càng đau mà thôi. Nghĩ đến việc, cậu yêu nó, chăm sóc nó đều là giả tạo...thì lòng mon tron đau nhùng nào. Ước gì là sự thật, ước gì đây không phải là một vở kịch mà nó phải đóng giả.

Bên cậu, nó tập dần với những việc của con nhà giàu. Lúc trước ba nó cũng có ý bắt nó đi học để cùng ông và mẹ đi dự tiệc ở công ty của ba. Nhưng mẹ can, con còn nhỏ, cứ để vui chơi, rồi sau này hãy công bố với đối tác làm ăn, se mối lương duyên. Nó nghe vậy thì tức lắm, nhưng nghĩ kéo dài được lâu thì càng tốt, khi nào chưa công bố, ắt hẳn nó chưa bị ràng buộc. Bởi nó biết, họ không phải là ba mẹ ruột của nó. Thế nên có chút không cam.

Đầu tiên là học khiêu vũ, cũng không có gì khó ngoài những lúc nó quên bài và giẫm nát cái chân của cậu. Tối tối về lại mò mẫn sang phòng bôi thuốc cho, thấy thương vô cùng. Bị nó giẫm đến tím cả chân cũng chưa một câu quát mắng nó, nó thấy cảm kích lắm. Thế mà cái dáng ngủ của ai đó không biết điều, quơ tay quơ chân loạn xạ thế là nó bị tóm gọn trong vòng tay ấy, ôm chặt kín đến sáng. Ban đầu còn ngại, nhưng dần dà quen thói, nếu không có cậu lại không ngủ được. Kiểu như quen mùi rồi ý.

Nhưng sáng ra là nó bị chọc đến đen mặt, có người dám nói nó vì độ cuốn hút của cậu nên không thể thiếu cậu được. Tối tối là lúc con người ta sống thật với bản thân mình nhất, nên mới có việc nó mò sang ôm cậu ngủ cùng. Mà cậu ngây thơ quá, bị nó lợi dụng lấy mất đời t-rai. Chưa có gì nhưng dính scandal ngủ cùng gái thì còn con nào chịu cưới cơ chứ. Nó nào có biết cậu là cáo thành tinh đâu, nên lần nào cũng gồng cổ lên cãi. Càng cãi càng thấy mình ngu, nhiều tình cảm đem ra nói sạch nói nhẵn. Nhưng chỉ mong cậu xem đó là những lời đóng giả, chứ đừng cảm đối diện thì nó chưa dám.

Thế miết nào mà quen mùi, đêm nào không có thì không chịu được, cũng phải bò sang phòng ngồi cạnh giường ngủ gục. Tỉnh chộp mắt tý, rồi sáng sớm chạy về phòng. Thế quái nào mở mắt ra lại là trong vòng tay ai đó, có khi mặt áp mặt rất gần. Tim nó như muốn nhảy ra ngoài. Thế rồi lại bị cậu nhá vào má một cái. Cái cắn hờ ấy không đau, nhưng khiến toàn thân nó rùng rờ.

Rồi mỗi khi ăn sáng, như thói quen, nó ngồi gần cậu, hay tay đan chặt vào nhau. Có khi cậu lấy khăn nhẹ nhàng lau từng chút vệt thức ăn còn sót lại. Có khi tấm bố bắt nó ăn nhiều thứ này nhiều thứ kia. Đôi lúc bực mình thật ấy, nhưng mà nó ảm áp lắm khiến nó không cưỡng từ được. Cảm giác hạnh phúc biết đường nào.

Nó cũng còn phải học cách làm một tiểu thư chân chính. Dù không thích như nó vẫn phải học, học vì việc đóng giả, học vì việc không bị đuổi ra khỏi nhà. Nhưng nó nào có nhận ra..thật ra nó học là vì cậu...vì không nỡ xa cậu.

Chương trình cuối những năm lớp mười,nó tạm thời bỏ qua, được cậu thuê gia sư tận tình dạy dỗ, mỗi việc đôi lúc nó nghe không kịp, không rõ âm của thầy. Cũng khá khó khăn. Nhưng hơn hết là có được cậu tâm lý. Tối tối lại sang phòng nó giải lại bài, dần dà kiến thức được nâng cao mà trình độ anh văn cũng không phải hạnh thường.

Ngoại trừ những khi có việc bận phải ra ngoài hoặc lúc cậu đi học, thì hầu như thời gian nào cũng bên nó. Cậu nói, sang năm nhất định cho học chung lớp. Nó chỉ cười, yêu giả đóng giả cũng được, nó chỉ cần cậu bên cạnh. Tâm trí nó băng một phát.

Chỉ cần cậu bên cạnh?

Chỉ cần anh bên cạnh?

Nó nhớ về Dương Trí...3 tháng rồi....không biết anh ấy ra sao nữa? Rồi lại mông lung về tình cảm giữa mình và cậu...rốt cuộc đó là thứ cảm giác quái quỷ gì? Nó đau, nó rối bởi không biết phải làm sao.

-----Tại Việt Nam-----

1 Tuần sau khi nó đi, Anh nhập viện vì bị sốc rượu. Tâm lý bị trầm cảm nặng. Cả ngày không nói không cười, chỉ biết nốc từng ngụm rượu, hết ngụm này đến ngụm khác. Đến lúc không ý thức được nữa thì thôi. Tỉnh dậy lại nốc tiếp. Ruột gan không có lấy một chút dinh dưỡng nào cả. Bác sĩ đã rất khó khăn để khuyên anh không được uống rượu nữa.

1 tháng sau khi bỏ rượu, anh được xuất viện nhưng từ đó máu lạnh ghê gớm. Chỉ cần sai một li cũng đủ để anh đuổi việc. Người giúp việc thay nhau đi, thay nhau đến, chỉ riêng quản gia Trần là còn trụ vững. Có đôi khi, anh không kim lòng được, định lấy rượu uống, nhưng tất cả đã được bác Trần giấu đi. Anh quỳ xuống, van xin, không thể trụ được đã ngã khụy xuống, nằm lăn lóc dưới sàn nhà. Cách mặt luôn cô ả, đuổi cô ta về nước. Đối với anh, thứ đàn bà nào cũng chết tiệt như nhau cả thôi. Loại rề rề, yêu nhau thì vì tiền cả thôi. Anh cũng có tiền, tại sao nó không chọn anh cơ chứ.

1 tháng 10 ngày sau, anh gầy rạc, xuống sắc kinh khủng, râu ria cũng không chịu mọc, quần áo xộc xệch không đoái hoài. Suốt ngày cứ trong phòng ôm lấy công việc, cũng chẳng mần đến trường.

Có lần bác Trần an ủi, nhưng anh không nghe, bác tức giận đã giáng vào má anh một cái. Bác Trần là người thân với anh nhất, chưa bao giờ đánh anh, hôm nay đánh chắc chắn anh tệ hại lắm rồi. Anh tự nhốt mình 2 ngày trong phòng, nó có đáng để anh vứt bỏ tất cả hay không? Không hề. Hai ngày sau, anh nói dối, chủ ý muốn ăn. Bác đã vui vẻ biết nhường nào.

3 tháng sau, anh hoàn toàn bình thường dù đêm đêm vẫn mơ thấy nó, Nhưng anh chán ghét vô cùng. Có đôi khi định dùng thuốc ngủ, nhưng lại thôi không dùng. Vì ít nhất, Như thế này thì anh vẫn còn nhớ nó, hận nó đến tận xương tủy.

Sau đó, anh quyết đi du lịch.

· Về phần hắn.

Vẫn là không ngừng tìm kiếm, đôi khi muốn bỏ cuộc. Đôi khi muốn buông xuôi nhưng lại không thể. Vẫn là yêu nó rất nhiều. Từ khi gặp lại nó, hắn đã thay đổi nhiều vô cùng.

À, cũng trong lúc tìm nó, hắn có gặp lại với Thiên Kỳ. Kỳ sốc lắm, thế nên quyết định cùng hắn tìm nó. Thế nên cũng đỡ đi một phần. Nhưng tìm đã được ba tháng, tung tích của cậu và nó vẫn không có tí manh mối nào.

Lúc vừa qua Anh, Hắn và Kỳ trông thấy anh thì vô cùng ngạc nhiên. Kể ra mới biết, anh qua đây là để du lịch và đi tìm gái chơi đùa. Bắt đầu cuộc sống của một dân chơi như lúc trước. Ba anh về khách sạn gần đó và cuối cùng quyết định hôm nay phải đi Bar. Địa điểm chính là Netil House. Chương 22: Hội Ngộ 2 (Hiếu Lãm Bất Biến)

Hôm nay nó đột xuất muốn đi dạo, vòng quanh xem thử London có gì mới đẹp qua từng ngày. Nhưng đi một mình thì không dám, mà Kanto giờ này chắc đang ở trường. Cậu bảo cậu có thể học ở nhà, nhưng nó muốn cậu đến trường để hòa nhập với mọi người hơn. Thôi thì hôm nay đi siêu thị mua chút đồ về nấu ăn cho cậu, mấy hôm nay cậu hơi mệt. Bị nó hành cho đến chết, sáng thì đi học, chiều về bị nó giẫm nát cả chân, tối đến còn phải thức khuya giảng bài cho nó. Bỗng dưng cảm thấy cậu thật tốt.

Nó xuống nhà gọi dì Hoa, tên tiếng anh của dì là Kane. Nghe đâu dì là người Việt xuất khẩu lao động, nên tầm khoảng mấy năm nữa thì dì lại về nước. Nó có chút nhớ nhớ Việt Nam. Dì mới sinh thêm một bé trai, chồng dì cũng là người Việt xuất khẩu lao động, ở cái tuổi 45 mà còn có con trai thì cuộc sống vợ chồng hạnh phúc lắm đây.

Dì đeo em ở trước ngực, nhưng nó bảo cứ đưa cho nó chăm. Dì còn phải mua rất nhiều thứ mà. Cậu nhóc kháu khỉnh lắm, hình như biết nó là gái còn to nên cái đầu cứ dụi dụi vào hai đôi thông, đúng là hết nói nổi.

Vào đến siêu thị, nó bảo dì muốn mua gì thì cứ mua, một tiếng nữa đợi nhau ở trước cổng siêu thị. Dì gật đầu, còn nó bỗng em đi tham quan. Cậu nhóc xa mẹ cũng không khóc, ngược lại còn cười rất tươi. Nó cũng vui vẻ chăm chút cho cậu. Làm đủ trò để cậu nhóc cười.

Nó nhìn cậu nhóc, quần áo cũng đã cũ lắm rồi. Đã thế lại còn rộng xênh xoàng. Bỗng thấy thương, người nghèo là vậy đấy. Quần áo cái nào còn tận dụng được thì cứ tận dụng hết, khi có tiền mua thì cần rằng mua khổ lớn một chút, mặc được lâu, đỡ tốn tiền. Nghĩ thế nó đành đi đến shop cho em bé. Lựa chọn kĩ càng từng bộ thật đẹp.

-“ chà, lâu không gặp mà con lớn rồi vậy sao?”

Nó giật mình, chiếc áo đang cầm trên tay cũng bất chợt rơi xuống. Nhìn thấy anh, mắt nó cay xè cổ cầm cự. Giọng nói anh nhớ thật đấy, nhưng chanh chua đầy sát khí khiến miệng vết thương chưa lành đã hở. Nó cố kìm nước mắt.

-“ Con?”

-“ Cô còn giờ ra bộ mặt ngày thơ ấu lừa người sao. Con của cô với cậu ta chối được sao? Xem ra đôi vợ chồng son sang đây hưởng trăng mật hạnh phúc nhỉ?”

Anh nhìn nó đầy khinh bỉ, giọng nói chứa đựng thanh âm hận người. Mà nó lại là con bé cứng đầu, khịch nó nó chỉ khịch lại chứ không có việc nhường. Nó nở nụ cười nửa miệng.

-“Ừ chúng tôi hạnh phúc lắm, con của chúng tôi cũng rất kháu khỉnh. Hạnh phúc viên mãn thế này đúng là tôi đã không chọn sai người.”

-“ Vũ Mạn Tiểu Khuê.”

-“Vợ chồng chúng tôi hạnh phúc lắm, chứ nếu đời tôi mà giao cho anh chắc khổ cả đời. Đúng không con, bố Kanto rất tốt đúng không nào? Bố con là người đàn ông Tuyệt nhất mà mẹ từng gặp đấy. Đúng là mẹ sáng suốt không chọn sai đúng không nào.”

-“ Xem ra cuộc sống của cô không có tôi sẽ rất tốt.”

Anh cay cú bước đi, bỏ mặc cô đứng đấy như trời trồng. Nước mắt tuột vào trong có mấy ai thấy được. Chắc anh giận lắm, anh gọi cả họ và tên của nó kia mà. Lời nó nói ra, đau tận tâm can, mà vẫn phải nói. Bồi thà rằng như thế cho anh đau nốt một lần thôi, rồi anh sẽ quên nó, còn hơn là âm ỉ từng ngày khoắc khoải nhớ mong. Nó không nở nhìn anh như vậy.

Anh ốm hơn xưa rất nhiều, khuôn mặt cũng có phần tiều tụy. Gương mặt hốc hác thất rở. Nó xót lắm, mà chẳng biết làm gì khác. Có khi bên cô ta, anh sẽ hạnh phúc hơn. Cô là con gái của tập đoàn Stryker kia mà, lại còn rất yêu anh nữa. Nó có gì mà đáng so bì, cùng lắm là cái danh con gái nuôi của Tổng Giám Đốc Vũ Minh Thái- người chiếm cổ phần cao nhất công ty PK-chuyên sản xuất các mặt hàng trang sức và đá quý thời mà.

Nó tự cười chính mình, cắt chân rời khỏi. Anh ngốc thật, từ lúc xa anh đến nay chưa hơn 3 tháng là mấy, lấy đâu ra sinh được một bé trai thế này. Thiết

ngiht, trong lòng anh cũng còn tình cảm. Lòng thấy ảm, mà lí trí bảo rằng cứ để anh hiểu lầm, để anh đừng khổ nữa.

Anh quay lưng bước đi, trái tim như hóa đá. Dù lúc trước đã biết trước chuyện này, nhưng khi đối mặt với sự thật, nghe từng câu từng chữ thốt ra từ miệng nó mới biết đau nhường nào. Trái tim anh như muốn ngã khuya không vững vàng. Thì ra nó hạnh phúc như vậy? Có bao giờ nó nhớ anh không? Có bao giờ nó thấy anh sống dở chết dở vì nó hay chưa? Có biết những ngày qua anh nhớ nó đến điên cuồng, bao lần gào thét tên nó trong cơn mơ. Xin nó...đừng bỏ anh đi. Về với anh đi em!

Còn nó, hạnh phúc như vậy, chồng yêu thương chiều chuộng, còn sinh hẳn được một đứa con trai kháu khỉnh đến thế, chắc được cưng chiều như trứng. Càng nghĩ anh càng hận, 16 tuổi đã làm mẹ, đồ điểm! chỉ có như thế mới một nước lên mây. Đối diện thì hoàn toàn mất đi lí trí, nhưng xa nó rồi, lí trí lại sống dậy mạnh mẽ.

Anh càng cảm thấy khinh bỉ nó. Lòng muốn chà đạp nó cho hả hận. Chỉ cần anh đưa cho nó một số tiền lớn, nó sẽ ngủ với anh, dễ thôi. Có gì phải khó. Mất rồi còn gì lại phải sợ, cùng lắm chỉ một đêm thôi mà. Rồi nếu dính thì để con anh nuôi, nó cứ việc đến nhà Kanto hoàn thành vai trò làm mẹ, làm một cô con dâu ngoan hiền là được rồi. Anh khinh mép bỏ đi khỏi siêu thị, hả dạ vì cái ý tưởng tồi mà mình nghĩ ra. Sự hận thù đã che mất lí trí, khiến anh không biết gì là đúng sai cả.

Chương 22: Hội Ngộ 3

Tại Netil House.

Đêm đó, anh điên cuồng chúc thật nhiều rượu. Thiên Kỳ và Dương Thiên có cản cấp mấy cũng bằng thừa. Trong lòng ai cũng có nỗi đau riêng cả, nhưng nỗi đau của anh đích thị là rất sâu. Hắn cũng còn may hơn anh rất nhiều, trái tim và tình cảm không sâu đậm bằng Anh. Hắn dần ngộ nhận ra, thì ra...không ai yêu nó nhiều bằng tình cảm của anh cả. Nên hôm đó, có kẻ âm thầm rút đi. Một mình...lẽ loi...

Còn Thiên Kỳ, xa Xuân Quả từ bé, lần đó Kỳ cũng rất đau. Trái tim Kỳ như chậm mất vài giây, tinh thần cũng xuống cấp nặng nề. Nhưng chính bản thân của Thiên Kỳ là hèn mọn, nó đau, nó bất mãn, Kỳ cũng đau rất nhiều. Kỳ tự thấy nó như vậy, lòng mình đành nổi điên vô cớ. Không chịu đựng được cáo cảnh mà âm thầm rút lui, đã để nó một mình tự chống chọi. Giờ nghĩ lại, Kỳ hiểu tâm trạng của Anh như thế nào. Thầm nghĩ về mình, Kỳ nhất định không để Jenny-cô bạn gái hiện tại phải khổ như nó. Nhất định, Kỳ và Jenny phải thật hạnh phúc mới được. Thôi thì đành để nhân vật chính một mình tại đây. Kỳ cũng chậm bước theo Kaiben...

Người ta bảo: “Trái đất tròn và nhỏ bé. Có những sợi dây định mệnh cứ tưởng đã bị cắt đứt từ lâu, nào ngờ lại được thần tình yêu vô thức nối lại.”

Sợi dây định mệnh của nó và anh cũng như vậy. Có ai biết, chỉ một chút sơ suất của người này lại là cơ hội cho kẻ khác. Vô tình tạo nên một vòng xoáy nghiệt ngã, mà thiệt thòi nhất... Vẫn luôn là người phụ nữ!

Mới nãy đây, tâm trí nó còn bản thân không tốt. Từ Lúc gặp anh ở siêu thị, người nó lại vô thức rơi vào trầm mặc. Như một cái xác không hồn, hoàn toàn vô tri vô giác. Toàn bộ não bộ như đóng cửa không làm việc.

Kanto về nhà, tâm trạng cậu có vẻ rất vui. Thấy nó như vậy, ngỡ là bệnh cũ tái phát. Hồi mới sang đây nó cũng hãy có những triệu chứng như vậy. Cậu đến, vươn đôi tay ra, ầm áp bao trọn nó vào lòng. Xoa đầu vuốt ve.

-“Xem nào, con mèo nhỏ của anh hôm nay lại bị gì đây? Là ai đã chọc bảo bối giận? Nói cho anh nghe nào.”

Thoáng một phút không có câu trả lời, nó vẫn ngồi im như tượng. Tâm trí hoàn toàn không nghe thấy lời nói lúc nãy. Cậu lại dựa vào sở thích của nó mà đá kích.

-“Ừay, không nói anh bẹo má nhá? Hư nhá, hôm nay bảo bối hư lắm đấy. Cười cái đi anh dẫn bảo bối đi chơi nào.”

Đôi tay cậu véo nhẹ vào má.

_ Vẫn vậy._

Cậu chuyển xuống phần hông, véo mạnh.

_ Cũng không thay đổi._

Bức quá cậu thò tay vào áo.

_ Chưa kịp đi, bàn tay đã bị chặn lại. Đôi đồng tử bấy giờ mới lung lay, khẽ chuyển động sang anh. Giọng nói thâm trầm cất lên những lời nhẹ nhàng._

-“Đưa em đi chơi.”

Cậu cười, nhanh chóng đưa nó ra xe. Suốt dọc đường không ai nói một lời nào. Cậu có cảm giác có điều tồi tệ sắp xảy ra. Nhưng nhanh chóng gạt phăng đi. Cậu không tin những cảm xúc vô cơ sở mà làm đầu óc thêm tệ. Cậu chờ nó đến Netil House. Vốn chỉ là đến để ăn tối thôi.

Những mặt hình dịch vụ của Netil House rất đa dạng. Ngoài Bar và Nhà Hàng ra, còn có cả quán cà phê, còn có chỗ cho workspace, hoặc đơn giản là gallery,...

Vừa mới đi sâu được một chút, cậu nhìn thấy Kaiben và một cậu thiếu niên nào đó cũng ở đây. Đưa nó vào nhà hàng, dặn nó muốn ăn gì thì cứ gọi. Cậu ra đây một chút. Nó cũng không có tâm trí mà bận tâm đến cậu.

Trong khi cậu đang điều tra và đánh lệch hướng suy nghĩ của Kaiben. Vì ít nhất làm như thế, họ sẽ không nghĩ cậu và nó đang cư ngụ tại London.

Cũng trong lúc đó Kaito rời đi, có vẻ nhẹ bước đến bên. Vì có hơi men nên tâm trí anh dần hỗn loạn. Chợt nhớ tới bệnh án của mình, anh lê đôi chân đến Nhà Hàng để ăn tối. Nếu không bác Trần sẽ rất giận anh.

Không biết có phải là trò đùa hay không, anh và nó lại hội ngộ. Vừa thấy anh, bộ dạng thê thảm đến thế. Lòng nó thấy xót xa. Khẽ chạy đến bên anh, đỡ lấy anh vào lòng. Ân cần chăm sóc. Anh vì có hơi men trong người, bao cảm xúc vỡ òa khiến anh không làm theo lí trí, chỉ hoàn toàn ngã quỵ trước sự quan tâm đó.

Nó hỏi địa chỉ khách sạn anh đang ở rồi đưa về đó. Đòi đúng là đùa người. Nó và anh, thân ảnh nổi trội đến vậy. Cũng không gặp được Kaiben, Kaito hay Thiên Kỳ. Điều nó lo lắng, chắc chỉ là ảo mộng mà thôi.

Nó để anh nằm ngay ngắn trên giường, lấy một ít khăn ướt lau người cho anh, tháo cà-vạt, gỡ bỏ giày ra. Điều chỉnh máy sưởi cho ấm rồi nhanh chóng rời đi. Nhưng bước chân đầu tiên chưa kịp chạm sàn, anh đã điên cuồng kéo nó ngã khuych vào lòng. Điên cuồng giằng xé. Đầu tiên là môi, sau đó, con giận bùng nổ, anh không kìm được lòng mà xé rách cái váy trước mặt.

Một thân trắng nõn nà bị phơi trần, da thịt bị chạm với không khí, liên tục cảm nhận da gà. Anh nhìn nó, nhếch môi khinh bỉ. Còn tính lừa ai nữa, không phải cô ta rất thành thạo trong chuyện này sao? Dù gì cũng là mẹ một con rồi.

“Mẹ một con”, mới nghĩ đến con giận trong anh liền bùng nổ cao trào hơn. Mặc cho nó van xin, mặc cho nó điên cuồng gào thét. Anh cứ thế, mãnh mẽ và thô bạo tiến sâu vào. Nó khóc, nó đau, nhưng anh nào có thấu. Nó đã làm gì để được anh đối xử như thế này?

Đêm đó, có vẻ mệt mỏi, nằm ngủ vô thức. Không may mắn đến điều mà mình vừa làm. Đêm đó, có người đau đớn, dù mệt mỏi nhưng vẫn gồng mình chạy trốn, dù không có nơi nào để về cũng nhất định bỏ trốn không gặp ai. Đêm đó, có vẻ hối hả tìm kiếm bóng hình cô gái trong Nhà Hàng đến đau đớn mà ngã khụy.

Sáng hôm sau, một vết đỏ trên chiếc giường trắng. Đầu ai đó đau như búa bổ, không nhớ nổi mình đã làm gì. Sáng hôm đó, có vẻ điều tra được mọi việc, đứng trước ai đó mà giáng nắm đấm.

- "Mày là thằng thú tính, mày thành công rồi đó, Thành công rồi đó. MÀY NGHE CHƯA THẮNG CHÓ? QUÂN KHỐN NẠN"

....To be continued....

Chương 22: Hội Ngộ 4 (Bức màn sự thật)

Sáng hôm sau, có một vết đỏ trên chiếc giường trắng. Đầu ai đó đau như búa bổ, không biết mình đã làm gì. Sáng hôm đó, có vẻ điều tra được mọi việc, đứng trước ai đó mà giáng nắm đấm.

“Mày là thằng thú tính, mày thành công rồi đó. Thằng công rồi đó. Mày nghe chưa thằng chó. Quân khốn nạn.”

Anh còn đang mơ màng, cơn đau do nắm đấm đêm tới đã thức tỉnh tâm trí anh. Nhớ lại chuyện đêm qua, lòng anh có chút hối lỗi. Nhưng nhanh chóng cảm giác thỏa mãn liền ập đến. Anh không có được hạnh phúc, thì cũng không ai có quyền có được nó.

-“Đây, tiền đây. Mày cảm về đưa cho cô ta. Là đồ thừa nhưng xem ra cũng ngon đấy mày ạ. À mà tao xin lỗi đã ăn vợ mày nha. Mà tao đang giúp mày có thêm con đây, con mày có thêm em, ba mẹ mày có thêm cháu. Hạnh phúc quá chứ gì nữa? Nếu không nuôi được thì để tao nuôi.”

Anh vùng một nắm tiền trước mặt cậu. Khuôn mặt có vẻ hả hê muôn phần.

Cậu đứng đó, long mắt lên sòng sọc. Nếu bây giờ anh ta mặc đồ, cậu có thể túm lấy cổ áo mà đâm cho mấy cái rưng rưng. Nhưng một mảnh vải che thân còn không có, chỉ là nằm trần trụi trên giường. Cậu tức, cậu vô cùng tức. Gào thét lên đến nổi mất bình tĩnh.

-“Mày nói ai là đồ thừa? Con ai? Ai có con? Ai là vợ chồng?”

Một vết kinh ngạc thoáng chạy qua đầu. Nhưng anh cố gắng không tin, cố gắng gồng người lên để đối chất. Anh không tin cô (vợ hờ của anh) có thể chơi xỏ anh như vậy được.

-“Còn ai ngoài cô ta, Vũ Mạn Tiểu Khuê. Chẳng phải mày và cô ta sang đây nghỉ tuần trăng mật, còn có một đứa con rất kháu khỉnh sao? Hôm đó tao còn thấy....”

-“Mày thấy gì hả?”

Cậu cũng ngạc nhiên không kém. Nếu được như lời anh nói, cậu đã hạnh phúc nhường nào. Nhưng cậu biết, trong lòng nó, dù có cố gắng cũng không dung nạp thêm được ai.

Anh không trả lời câu hỏi của cậu. Chỉ âm thầm cúi gằm mặt suy nghĩ mọi chuyện. Nếu mọi thứ đều là giả...Chẳng phải...Chẳng phải anh đã làm chuyện

rất đòi bại hay sao? Nếu đó là sự thật, anh sẽ giết chết cô ta, khiến cô ta sẽ sống không bằng chết.

Xuân quâ của anh...anh đã làm chuyện có lỗi với em rồi...

Cậu điềm tĩnh phân tích mọi việc, đến lúc này cậu biết anh nên được biết sự thật. “ Lí do tại sao, NÓ SANG ANH?”

-“ Lúc vị hôn thê của mày xuất hiện, Em ấy đã rất khốn khổ. Lại càng khó chấp nhận hơn khi biết được em ấy là người thứ ba chen chân vào cuộc sống của mày. Mọi chuyện sẽ không có gì nếu như mày về phe của cô ả, nghe lời cô ả mà không mảy may đến em ấy. Với cô ấy thì ảm áp còn với em ấy như một sự hắt hủi. Tình yêu của em ấy dành cho mày sâu đến thế, còn mày đáp trả lại như thế nào? Tình yêu có thể gây đến sự thù hận mày không biết sao???...”

Cậu gào thét lên, sự điềm tĩnh hàng ngày cũng không còn giữ được. Anh cố gắng không tin, vậy đứa bé hôm ấy là con của ai?

-“ Mày im đi, chuyện đó thì liên quan gì? Chẳng phải em ấy là của mày sao?”

Về mặt thần thò, cậu nhếch môi cười hồ đồ.

-“ Của tao? Mày có thấy em ấy trong vòng tay của tao mà vẫn nhắc đến tên mày chưa. Cười với tao mà lại e dè như sẽ có lỗi với mày. Đêm nào em ấy cũng gọi tên mày, còn vô thức khóc trong tiềm thức. Mày có thấy đứa con gái nào vì quá yêu mà đâm râtâm trí rồi loạn hay chưa? Mày thì sao? Em ấy đang cố tránh xa mày ra để an định tinh thần, mày lại xuất hiện làm gì. Còn gây ra cái việc khốn nạn không đáng mặt đàn ông.”

Anh như không tin vào tâm trí mình. Tại sao anh lại có thể hồ đồ như vậy chứ? Đúng rồi, nếu chuyện đó có thể xảy ra, 3 tháng, 3 tháng thì làm sao mà có con được? Anh đúng là ngu mà. Đã vậy...Tối qua anh còn hung bạo như một con thú dữ, điên cuồng càn quét mọi góc ngách, mặt cho nước mắt em rơi, mặt cho em hết lời cầu xin, anh vẫn điên cuồng thô bạo hơn nữa.

-“ em...em ấy ở đâu, tao muốn gặp em ấy.”

Giọng anh lạc hẳn, cậu cũng như người mất hồn, con người không có chút sức sống.

-“ Gặp...tao còn không biết em ấy đang ở đâu...em ấy trốn giỏi thật?”

Anh nghe vậy, vội vã mặc quần áo. Lôi đầu cậu lên con xeLamborghini, rà soát mọi góc ngách. Dù có lật tung London cũng phải kiếm cho được em ấy. Lòng anh như ngồi trên đồng lửa. London về đêm, rất nguy hiểm, phong phanh như thế, sẽ rất lạnh. Em ấy đang ở đâu?

Cậu như người mất hồn, đáng lẽ ra cậu nên đi tìm mới phải, nhưng đến giờ cũng chưa có tung tích. Người của cậu, có bao giờ làm việc trễ mẫn đến thế đâu. Có sao lần này...Nghĩ đến đó lòng cậu đau thắt. Mong em ấy không có chuyện gì...

1h05p a.m.....Tại London.

Có một cô gái quần áo xộc xệch chạy thẳng ra ngoài Khách sạn, tóc tai rũ rượi, mắt sưng lên vì khóc. Trên cổ cô vài vết đỏ do con hành hạ tối qua. Anh điên cuồng rà soát, sau đó còn hết lời xin lỗi. Còn nói với nó rất nhiều điều. Nó hiểu, mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. Có sao trước mặt anh, nó không muốn phải gặp lại chút nào.

Nó chạy, chạy mãi. Chạy cho đến khi rơi giữa không trung, cả thân hình đập mạnh vào đất. Một tiếng Bùm kinh hoàng phát ra, toàn thân nó bất động, ánh mắt khê nhìn thấy ánh đèn chiếu vào người...con người nheo lại....nheo lại....rồi dần dần đi vào con mê... Bên cạnh vẫn còn tiếng gọi:

-“ Hey Girl...Hey girl...”

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Một Trang Vỡ Mới, Một Tương Lai Mới

#1: Một trang vỡ mới, một tương lai mới

Nhà tôi có tổng cộng ba người. Tôi là Nguyệt, chị gái tên Hân và mẹ Khuê. Kể ra cũng buồn lắm, tôi cũng có bố nữa cơ. Nhưng bố là người Anh gốc Việt, bố đem chị Mỹ Hân sang Anh với bố rồi. Chỉ còn tôi và mẹ thôi. Mẹ bảo mẹ làm lỡ năm 16 tuổi, nên mới sinh ra hai đứa. Cũng may trong lúc khó khăn, mẹ gặp được bố Nick. Bố tốt với mẹ con chúng tôi lắm, bố đã giúp đỡ mẹ rất nhiều. Từ việc sinh ra hai chị em này cho đến việc giúp mẹ về nước. Mẹ cảm kích bố lắm.

À, bố không phải là bố ruột của tôi đâu nhá. Bố Nick chỉ là bố đỡ đầu thôi. Tôi với mẹ về Việt Nam năm tôi bảy tuổi. Cả chị Hân cũng về luôn. Nhưng

bố bảo bố nhớ hai đứa quá. đành xin mang hai đứa về nuôi. Nghĩ thương mẹ, tôi đành để chị đi. Tôi cũng nhớ bố lắm, nhưng nghĩ thấy mẹ một mình, tôi đành ở lại.

Công việc của mẹ cũng đơn giản lắm, đó là lai tạo các giống cây trồng mới cung cấp cho trang trại bên Anh của bố Nick. Bố và mẹ bàn nhau sẽ mở rộng chi nhánh sang Việt Nam. Tuyệt vời biết mấy, mẹ, tôi, chị và Bố Nick biết đâu sẽ được gặp lại.

Đôi khi nhìn mấy đứa trẻ nông thôn này được bố chăm sóc tôi cũng tủi thân ghê gớm. Bố ruột thì không biết là ai, bố nuôi thì bên Anh mất rồi. Nghĩ ganh tỵ với chị thật đó, chị có cả bố Nick và mẹ Emma chăm sóc, chắc vui lắm. Mẹ Emma là vợ hợp pháp của bố Nick, mẹ cũng quý mẹ Khuê của tôi lắm. Tôi cũng nhớ cả anh Cody nữa. Mỗi ngày ở Anh là một kỉ niệm đẹp biết mấy. Ngày ấy có chị Hân chơi cùng, có anh Cody trêu chọc. Hồi đấy ghét anh kinh khủng luôn ý, nhưng giờ nghĩ lại nhớ cái bản mặt của ông ghê gớm. Có ai có diễn biến tâm trạng kì cục như tôi không? Ghét ghét vậy mà xa thì nhớ khủng khiếp.

Tủi thân thật đó!

Nhưng bù lại, tôi được gần với cội nguồn của mình, được gần mẹ Khuê yêu mến. Chẳng phải cũng may mắn hơn rất nhiều người sao?

Nghĩ thế tâm trạng tôi lại phấn chấn hơn. Tôi đem một cái nia ra vườn hái mướp. Hôm nay tôi sẽ nấu canh mướp với thịt tôm trong ao, lấy trứng rô rán, và bắt cá về kho cho mẹ. Mọi thứ đều có sẵn trong vườn nhà hết rồi. Mỗi thịt là phải mua thôi.

Chắc nhờ sống ở nơi thôn dã nên rau củ, thực phẩm rất tươi và sạch. Hầu như là tự trồng cả đấy. Nên da dẻ của tôi có vẻ đẹp. Các bác ai cũng bảo cái Nguyệt xinh, xinh tới đâu thì tôi chưa biết. Nhưng khen tôi xinh như cây trúc đầu đình là tôi tự ái. Nghĩ đến lại bức, thằng Hạo đấy-hàng xóm bắt đắc dĩ chung vách hay khen tôi như thế. Mà cũng chẳng dám gọi là khen đâu, kiểu như cậu ta đá đều người nghe ấy.

Cậu hay sang nhà tôi ăn ké. Thuở đầu mới chuyển đến, cậu bảo nó hay bị đau bụng. Thức ăn toàn nhập ở siêu thị về mà bảo đau với đan thế nào được. Còn nhà tôi là hàng tự trồng, chất lượng đương nhiên tốt hơn ở siêu thị rồi. Đã vậy còn được mẹ tôi lai tạo, không ngon hơn mới lạ.

Thế mà bị chê là “Cũng tạm”. Tạm tạm mà có kẻ ăn ké gần chục năm nay rồi. Tức điên người.

Mẹ Khuê cũng không nói gì, chỉ bảo tôi tốt với bạn một tý. Thực phẩm ở ngoài không hợp vệ sinh, cơ thể thằng bé lại yếu nên giúp được bạn lúc nào thì hay lúc nấy. Bạn ăn com ké nhưng cũng hay giúp mẹ tôi bón phân, chăm sóc cây nên đâm ra rất được lòng của mẹ. Còn tôi như thành phần bị cho ra rìa. Mẹ con tình cảm lắm!

Hồi nhỏ, mỗi lần tôi bị đám trẻ con trong xóm chọc là đồ không có ba, đồ ngoại lai, tôi đều gồng cổ lên mắng tiếng Anh cho tụi nó ngu người chơi. Còn cái thằng này, bữa đó nó nằng nặc lại tôi Tiếng Pháp luôn mới ghê. Hãi, từ đó không bao giờ chơi chữ trước mặt anh ý.

Mẹ bảo tôi ngốc, chị Hai lâu lâu gọi về cũng bảo tôi cố chăm uống sữa, đọc những quyển sách mà chị gửi để thông minh hơn. Các bác hay bảo tôi khờ, còn tôi thì thấy mình thông minh lắm chứ bộ. Có đến nỗi nào đâu?

Điểm học hành tạm tạm cũng 8 phết mấy, chăm học thì lên nấc 9 phết. IQ là 146. Ủa, con ai mà thông minh thế chứ nì. Tự hào tự hào!

-“Nguyệt ơi, con qua Nhà Thiên Hạo ở mấy bữa nhé. Mẹ phải lên thành phố rồi. Công ty của bố Nick bên này có chút trục trặc.”

-“Mẹ, mẹ sẽ về sớm chứ?”

Mẹ vuốt tóc tôi, ánh mắt trĩu nặng. Rồi bóng mẹ khuất dần. Tôi nhìn mẹ vội vàng mà thương. Bố ruột của tôi là ai nì? Có thương mẹ như tôi không? Sao lại để mẹ con tôi lưu lạc đến đây?

Nghĩ vậy, khóe mắt tôi lại cay, thở hắt ra một hơi dài.

-“Au...ui....không biết đâu là gì à?”

Tôi xoay người lại, trừng mắt nhìn trừng trừng vào Hạo. Cậu bạn không sợ và cũng không để tâm chuyện cho tôi một trái ối.

-“Chụp lấy nè nọn.”

Oa~ là giống Ôi Bo. Ôi này hiếm lắm, giờ chỉ toàn là hàng Nhái cả thôi. Mẹ tôi vẫn chưa tìm được cách lai ra giống ối này. Rất khó trồng, mà trồng năng suất cũng không được cao. Còn tôi lại nghiện ối, mỗi lần có giống...tôi toàn lén lút xử lí. Hìhì~

Tôi chớp lấy, nhìn trái ối mà sướng rơn người. Yêu thế chứ nì..

-“Đúng là nọn, thấy thức ăn là sáng mắt.”

-“Xùy xùy, Hạo sang đây tìm Nguyệt có chuyện gì.”

-“Đã bảo gọi tao là soái.”

Hạo trừng mắt nhìn tôi, miến miến, soái ca soái tử cái ẹo gì. Nghe mà rợn cả da gà ý. Miệng nhai ngồm ngoàm, vị ỏi ngọt giòn tan tan trong miệng, ỏi cái cảm giác sưng phải biết. Oaoaoaoao~ Tuy thế tôi cũng không dễ bị mua chuộc nhá.

-“Tôi cứ gọi là Hạo đấy, sao? Đánh nhau à?”

Tôi hùng hổ xoắn tay áo, liếc mắt như sát thủ. Cậu bạn chỉ lấy trái ổi đập vào đầu tôi một cái rồ đau.

-“Đúng là ngu như nọ. Hôm nay đi biển chơi không? Cả đám có mặt hết rồi đấy, mỗi thiếu mày.”

Miệng thì hỏi còn tay thì lôi tôi ra tận đó. Còn ai đáng ghét như cậu này không chứ?

Oa~

Biển ở đây đẹp lắm, nước rất trong, mặt đất lại bằng phẳng. Tôi đi ra xa thật xa mà chỉ ngang ngực thôi, mãi cũng chẳng ngập đầu được.

Vừa mới thấy tôi, cái Mai-người yêu tin đồn của Hạo, đã chạy đến kéo tôi ra khỏi cái khoát vai của Hạo, bắt tôi mò chang chang, chép chép.

Ủây, tôi cũng ham phết. Chang chang tắm bột hay chép chép xào tỏi ớt ngon lắm nha. Mới nghĩ thôi đã chảy cả dãi rồi.

Tôi ra sức đào đào, mò mò. Ủây, yêu thế chứ nì. Sao mà bắt được nhiều thế này. Sướng thế, nhất định khi nào mẹ về phải xào cho mẹ ăn mới được. Hi hi.

-“Nguyệt đào nhé, Mai ra kia tắm một tý, lát về chúng ta chia đôi số chang chang này.”

-“Ừm, Mai cứ tắm thoải mái đi. Nguyệt thích đào hơn.”

-“Vậy Mai tắm nha.”

Dáng cô nàng đẹp thật đấy, dáng cứ như người mẫu ý. Con trai đứa nào chả ham. Tôi cứ thắc mắc là người như nó tại sao lại bám cái thằng Hạo dờ hơi ý. Thôi thôi, vấn đề tình cảm tôi cũng chưa có biết nhiều, chẳng dám suy nghĩ lung tung vớ va vớ vẩn.

Tôi đào được nhiều lắm, tha hồ mà ăn luôn ý. Càng thấy nhiều tôi lại càng ham đào, đến tay xước cũng mặc kệ luôn.

-“Mày tắm hay ra đây đào cái giống ẹo này?”

Nghe giọng thôi là đã biết ai rồi. Mỗi cái thằng này gọi tôi là Mày chứ chả ai ngoài nó. Tôi vẫn cặm cụi đào, không nhìn mặt mà lên tiếng.

-“Nguyệt đào cho cả Mai nữa. Bạn ấy tắm nãy giờ nên không đào được nhiều đâu.”

-“Đẹp, kemeno. Ra đây tắm với tao.”

Hạo nắm lấy tay tôi lôi tận ra biển, nhận đầu ngụp sâu xuống nước. Tôi không biết bơi, lặn cũng không giỏi nên chơi với như kẻ sắp chết đuối đến nơi. Cậu lại nâng đầu tôi lên, trừng mắt nhìn.

-“Từ nay mày đừng chơi với con Mai nữa.”

-“Hự hự hự...Mai...Mai tốt mà.”

Tôi thấy Mai tốt hết thế đáng ý. Tại sao lại không được chơi cùng? Ngoài Mai còn ai thích chơi với tôi đâu cơ chứ. Khác nào bảo tôi tự cô lập chính mình.

Sau câu trả lời đó, hình như cậu ấy còn giận hơn nữa hay sao ý. Nhận tôi xuống nước lần nữa. Lần này cũng không khá hơn là mấy. Tôi bầu vào người Hạo, rõ là mạnh lắm, nhưng không thấy cậu ấy phản ứng gì cả. Một lúc sau lại nâng đầu tôi lên.

-“Mày uống nước nãy giờ có thông minh hơn tý nào chưa? Tao bảo mày tránh xa nó ra.”

Cậu hét to lắm, hình như là giận lắm thì phải. Tôi không nói gì, chỉ cúi gầm mặt xuống mà rom róm nước mắt. Chẳng dám khóc trước mặt Hạo đâu, cậu ấy sẽ giận cho coi. Con người ý, thô bạo cộc cằn có heo nó yêu mới yêu cho. Chứ chả con nào yêu được cậu ta.

Cậu bỏ đi, tôi cũng lủi thủi đi về nhà. Tắm rửa sạch sẽ, tôi ngồi trước thềm đợi mẹ. Cứ ngóng ở cổng có cây hoa giấy, cứ ngóng cứ ngóng, buồn buồn nên vạch lá xem hoa.

Cậu xuất hiện, lại cốc cho tôi một cái. Cả rồ chang chang đào lúc chiều vớt trước mặt tôi.

-“Mày nấu đi, bỏ công tao đem về nhớ phải nấu cho ngon vào. Không là chết với tao. Tao đi tắm, lúc tao ra mọi thứ phải đâu vào đấy biết chưa?”

Cậu nhấn mạnh hai chữ cuối làm tôi giật cả mình. Nhiều thế này, ăn đến khi nào cho hết. Chang chang thì không nói, chứ cái đồng chép chép này có mà rụng cả mồm ấy. Nhiều phết.

Tôi gạt đầu, cậu ngang nhiên vào thẳng nhà tắm thuận thực mọi vị trí. Phục thật, nhà tôi mà cứ như nhà tắm công cộng ý.

Tôi xoắn tay lên bắt đầu nấu. Kì nhỉ? Sao mà....Hình như cái đồng này đã được làm sạch cát hết rồi, giờ còn mỗi giai đoạn chế biến thôi.

Lạ nhỉ? Rõ tôi chỉ mới đào thôi mà. Hay là cậu ta đã làm sạch cái đồng này? À..chắc không đâu. Cái con người đấy có bao giờ làm mấy thứ tào lao này. Chắc là cái Mai rồi, bạn ấy tốt thật.

Tôi làm rất nhanh, chỉ có 30p là xong tất cả. Cậu ấy cũng từ nhà tắm thò cái đầu ra. Gớm...Kinh Thật, mũi thỉnh quá. Cứ có mùi đồ ăn là có mặt cậu ta. Đôi khi tôi nghĩ nếu tôi là nợn thì cậu ta là tổ chức cũng chẳng thua.

Tôi dọn mọi thứ lên bàn, hai đứa vừa ăn vừa tùm tùm cười đùa. Uầy, thích thế. Tôi rõ nấu rất ngon nha. Bằng chứng là cậu ta ăn rất nhiều. Còn luôn mồm bảo tôi nấu ngon, ngon lắm...và ngon.....như cảm nợn ý. Hừ...

-“ Cậu đừng ăn nữa, không cho cậu ăn.”

Tôi lấy tay ôm lấy bát chang chang trên bàn. Khuôn mặt hết sức khổ sở.

-“ Của tao đào...à Tao đem về, mày dám”

Cậu trừng mắt nhìn tôi, tôi lại sợ. Rốt cuộc lại buông ra để cậu xoi.

-“ Đúng là thứ gì có những tay tao thì ngon phết đấy mày ạ. Chứ cái thứ đậu hũ thôi như mày có biết éo gì là ngon tươi bổ rẻ.”

Tôi bủ môi, chẳng dám so đo tý nào. Mỗi lần cậu giảng thuyết, tốt nhất là nên im lặng, cái cậu là cậu tát cho vỡ mồm ý. Cậu này bá đạo và hung hăng lắm.

Bữa hôm ấy, mãi về sau có người nghĩ lại. Sống mãi cay xèo. Bữa hôm ấy, Có kẻ nhớ lại, tự bảo mình ngốc. Cái đồng đấy, là tự tay cậu đào. Còn cái đồng mà Nguyệt đào, cái Mai đã không thương tiếc đập đổ. Thế mà, có người cứ nghĩ là mình đào, đem đấy nuốt hận quyết phục thù cậu.

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Nguyệt....nguyệt Cũng Thương Hạo

#2: Nguyệt...Nguyệt cũng thương Hạo

Hôm nay Hạo đến sớm lắm, bạn còn dặt thêm một em motor sành điệu. Từ đầu đến chân đều là màu đen lạnh cảm, cả cái nón bảo hiểm to như nồi com điện cũng đen nốt. Chà, chắc có gì đặc biệt nên cậu mới ăn diện thế này đây. Cơ mà đến nhà tôi làm chi nhỉ?

-“ Bắt lấy. Tao cho mày 5p thay đồ, trễ một giây tao đâm một cái.”

-“ Cái gì chứ? Hạo sao...” Tôi ngạc nhiên, rồi nhanh chóng chuyển sang tức giận, tôi muốn cãi lí.

-“ Còn không đi thay. MAU LÊN!!!” cậu nổi dóa.

-“ Cậu sao vô ...”

-“ Nói một chữ nào nữa tao đâm cho rụng răng.”-Cậu trừng mắt nhìn tôi, vẻ mặt hung dữ thấy sợ.

Giọng cậu lúc nào cũng bá đạo như thế cả. Tôi chụp lấy túi đồ rồi vào nhà tắm sửa soạn. Lúc lấy đồ ra tôi mới chết ngất. Quần bò đen cạp cao, áo croptop vừa đủ che vòng một căng đầy. Tôi mếu máo, thò đầu ra ngoài, lon ton đến gần cậu.

Có cảm giác mát mát...Hờ hờ...

Tôi rón rén, e dè. Lấy tay đặt chéo trước ngực, thủ thế.

-“ Hạo...Hạo ơi...Hạo có đưa nhầm đồ cho Nguyệt không đấy?”

Tôi len lét nhìn mặt cậu. Nó đỏ đỏ sao ý. Rồi cậu quay ngoắt sang chỗ khác, ho khan vài tiếng.

-“ Hự hự...Chỉ có con ngu như mày mới nhảm. Lên xe đi.”

Cậu gạt ngay chân chống, ngồi vắt vẻo trên xe chuẩn bị. Tư thế bảnh lắm nha.

Tôi không giấu nổi tò mò mà lên tiếng.

-“ Hạo tính đưa Nguyệt đi đâu đấy?”

Cậu đội nón bảo hiểm vào, còn chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái.

-“ Bán mày sang Trung Quốc. Còn nhiều chuyện tao đưa ra Syria Cho bọn Hồi Giáo luôn thể, vừa khỏi tốn công còn đỡ lãng phí.”

Tôi sợ hú vía, cậu nói là làm, từ trước đến giờ cậu luôn như thế. Tôi chạy vội vào nhà khoác thêm chiếc áo khoác jean bên ngoài rồi lật đật chạy ra chỗ cậu.

Có cảm giác cậu nhìn tôi từ nãy đến giờ. Tôi hoa tay múa chân trước mặt mà cậu cũng không phản ứng gì cả. Lạ nhỉ? Sao ở nhà tôi mà bị con nào cướp mất hồn thế chứ. Rõ tức mà.

Tôi bực, đập mạnh vào má cậu một cái.

-“ HẠOOOO!!!”

-“ Hờ, có chuyện gì?”

Cậu giật mình một phát, nhìn thấy mặt tôi nhăn nhó không mà còn hỏi. Cái mặt tỉnh còn hơn cả người say rượu.

-“ Mắt cậu bị quáng gà rồi, đi chữa đi!”

Mặt bạn từ đỏ chuyển thành đen hết như một con tắc kè bông. Cậu thô bạo đội cái thứ “ Nồi cơm điện” kia cho tôi rồi Nạt lớn.

-“ Mày lên xe ngay cho tao.”

Tôi giật cả mình. Mỗi lần cậu như thế làm tôi sợ chết khiếp, cả cái sự giận dữ lúc nãy cũng bay đi đâu hết. Giờ mà cậu bắt tôi cho IS thì tôi. Thế nên Vội vàng ngồi lên phía sau cậu.

Ặc, cậu rồ ga rồi phóng nhanh cực. Tôi sợ nên bầu vào eo cậu, siết chặt lắm. Lần đầu gần... “ đàn ông” thế này nên thấy khó thở lắm sao ấy, tim cũng đập nhanh lắm, còn mặt thì đỏ lựng cả lên. Hình như tôi bị trúng độc rồi thì phải? hay là ngộ độc rồi ta...sao mà khó thở quá.

Tôi hồi đấy ngây thơ, có biết cái mặt thằng cáo già là thế nào đâu. Có đứa ngồi đằng trước nhếch môi cười mỉm, phóng ga càng nhanh, nhanh đến nỗi cái đứa đằng sau nó dựa hết vào tấm lưng rắn chắc ấy. Cả đôi gò bồng tuyết đẹp cũng tựa yên một vị trí trên lưng. (_ _)

Cậu cất tiếng khò sợ, tay ga có phản hồi giảm tốc độ.

-“ Nguyệt...mày...mày ngồi xa ....xa tao ra một tý.”

-“ Hạo tính phóng nhanh cho Nguyệt chết chắc à, không đâu nhé, Nguyệt không ngu nhé.”

Hừ, tính lừa tôi ngồi xê ra xa rồi phóng ga cái vệt là tôi nhào xuống “ mộng hôn mặt đường” à. Đâu có ngu đâu. Vì sợ bị “bỏ rơi” nên tôi càng siết lại gần và ôm chặt cậu hơn.

Ai nào biết, có kẻ ngồi phía trước tim đang nhảy nhót leo trèo. Mặt cũng có hai đám mây hồng hồng trông yêu chết được . Lại còn có Cảm giác khó thở muốn chết ngất đến nơi. Nhưng chung quy lại, là vui a~ Mối cậu mở rộng để mang tai lúc nào chả hay.

Con nhỏ đó ngu quá thể đáng. Nếu nó không thể sống cậu cũng không thể để nó chết. Dù có 0.1% cơ hội cũng phải biến nó thành 100% đấy chứ. Ngu chưa bao giờ thấy.

-“ Vậy mày ngồi sát vô cho tao, ôm chặt tao vào, cầm có mà thả ra đấy. Dám thả lỏng một giây tao đem quãng mày xuống biển làm mồi cho cá mập.”

-“ Nguyệt thể , Nguyệt thể, Nguyệt không buông đừng quãng Nguyệt cho cá mập.”

Chỉ một câu nói đơn giản thế thôi, có đứa làm cho tim người ta hạnh phúc đến lạ.

Tôi lăm lét, thụt thò nói câu tiếp theo.

-“ Thịt Nguyệt.... thối lắm..Cá ăn vào kéo ngộ độc, rồi cá cha sẽ chết, cá con sẽ bơ vơ, cá mẹ sẽ đơn độc. Hại gia đình cá thể tội cho chúng nó lắm..”

Kẻ ngồi trước nghe con bé nói vậy xém trật tay lái. Gì mà cá cha, cá mẹ, cá con? Gì mà Hại gia đình người ta ? Gì mà Thịt thối? Cái đầu IQ 146 mà ngu còn hơn cả con bò đội nón.

[Tao còn chưa được ăn tụi nó dám có cửa sao? Hừ]

Hự một tiếng, lại tiếng tục nói tiếp.

-“Nguyệt, mày biết trên đầu con heo có cái gì không?”

-“Biết chứ, là nảo heo chứ gì?” –Ngây thơ trả lời, mặt tỉnh bơ hà.

-“Ồ, mày về nhớ ăn cái đó nhiều vô. Cho từ bỏ tiến hóa thành chó cho thông minh hơn.”

Tôi tròn mắt. Cậu đang nói cái gì vậy? Đầu tôi nó chẳng tiếp thu nổi. Từ bỏ mà tiến hóa thành chó là điều phi lý và không thể nào xảy ra. Hay cậu ăn nhầm gì vào lại nói nhầm.

Ặc, nhớ rồi. Lúc trước có lúc cậu lên con ngõ độc thực phẩm, rồi lại sốt. Điền điền khùng khùng như sắp chết. Ủay, đừng nói hôm nay lên con đấy.

Tôi hốt hoảng, ặc nếu cậu tái phát lại chẳng phải bây giờ rất nguy hiểm hay sao?. Hà? Chẳng lẽ như trong Ti Vi là té xuống mặt đường trải nhựa, đau đốn. Eo~ tôi nhắm tịt mắt lại, hình như cậu có hơi lạng tay lái rồi. Tôi sợ quá. Tôi ôm cậu chặt hơn, như sợ mất đi cái gì vậy.

-“Hạo...tớ ước gì bây giờ người chở tớ là anh Tuấn chứ không phải cậu.”

Mất tôi nhắm nghiền. Anh Tuấn thương tôi lắm, sẽ không bao giờ chạy nhanh như thế, có anh Tuấn tính mạng tôi sẽ được bảo toàn. Hơi ích kỉ nhưng mà Hạo ơi, tôi còn phải tìm cha, phải chăm sóc mẹ, phải sang Anh, chưa thể chết được a~ cậu thông cảm cho tôi. Cậu muốn chết thì kiếm cái Mai đi cùng cho bớt cô đơn. hix. (T^T)

Có kẻ đằng trước không hiểu sự tình. Mặt đánh lại, hậm hực quát nạt.

-“Mày dám đi xe với thằng nào khác ngoài tao. TAOOO GIẾT!!!”

Ặc, đúng là cậu lên con rồi. Cậu chắc không biết mình đang làm gì. Tôi thông cảm cho cậu, giọng điệu suýt mướt sợ chết đến nơi.

-“Hạo...có chuyện gì cũng đừng bỏ Nguyệt...một....một mình nha”

-“Ừ..tao giết mày, để cái thằng đó lại thôi, rồi tao ôm mày nhảy xuống sông Hoàng Hà cho có đôi có cặp. Mày chết tao cũng không để mày cô đơn đâu. Cũng đừng mơ mày tiếp xúc được với thằng khác.”

Hình như cậu đỡ hơn lúc này rồi, giọng nói cũng có phần bình tĩnh hơn lúc này. Trời ơi cậu mau mau bình tĩnh cho tôi nhờ.

Vậy mà...

Tôi thì mếu đến nơi, cậu càng ngày lại càng nói năng bậy bạ. Đừng nói sắp chết đến nơi rồi. Hèn gì, cậu biết hôm nay cậu sắp chết, nên ăn mặc bánh bao. Bảo tôi mặc đồ “thiếu vải” này cũng có lí do cả.

Cậu vì bệnh nan y mà buồn tui, hức. Hôm qua bảo tôi đừng chơi với cái Mai là sợ...sợ cái Mai vì thấy tôi nên ngại Hạo, dù gì chúng tôi cũng là bạn thân, Mai sẽ không có bạn trai mới được mà sẽ ôm lòng đau khổ trước sự ra đi của Hạo. Hạo “đĩ” một mình nên buồn lắm, thế nên quyết định rủ tôi đi cùng. Bảo tôi ăn mặc thoáng mát là vì chết rồi, cũng nên tiết kiệm vài vốc cho nước nhà. Hức hức...Hạo đúng là một người suy nghĩ chu đáo. Hạo tốt thật, chết cùng Hạo cũng được. Nhưng tôi sợ đau lắm, Hạo chết đi, tôi mượn tạm thân Hạo che chắn cho mình ít bị xây xát vậy. Hơi ác...mà thôi...dù gì Hạo cũng không sống được bao lâu nữa...Hức Hức...

-“Hạo..Hạo...à ...Giờ...giờ Nguyệt mới biết Hạo thương Nguyệt đến vậy...Nguyệt...Nguyệt cũng thương Hạo lắm. Có gì....sau này có gì...Hạo thông cảm cho Nguyệt với.”

Có kẻ đằng trước đỏ mặt tía tai, hôm nay nó cũng thông minh thế chứ nì, uầy, còn thương cả Hạo cơ? Ôi người thương của ai mà dễ thương quá đi à~. Có kẻ ngồi sau, suýt mướt kinh niên “vạn thọ hoàng”. Mắt ướt mắt ráo lo sợ, lỡ chết rồi, ai chăm sóc mẹ đây? Hức hức...

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thương Cái Giống Khỉ Nhà Nó

#3: Thương cái giống khi nhà nó.

Cuối cùng, tôi mới vỡ lẽ ra. Hạo không bị gì cả. Cậu ấy rất bình thường. Có thể gọi tôi là trẻ thôn quê chính hiệu, hoặc nói là nhà quê lên tỉnh cũng chẳng sao. Mặt tôi đỏ như quả cà chua chín, vội đánh lảng muốn ăn gà. Hí hí

Hạo dắt tôi vào một quán KFC để ăn đùi gà, Tôi định bụng chén sạch. Vừa hay có hai bố con nọ cũng vào ngồi bàn bên cạnh. Đứa bé trông xinh lắm, chắc tầm 12 tuổi gì đấy.

Người bố gọi cho hai cái đùi gà. Rồi đẩy về phía con gái.

-“ Con ăn đi.”

Đứa trẻ tròn mắt nhìn bố.

-“ Bố không ăn à?”

-“ Không, bố không thích ăn gà.” Rồi ông ấy xoa đầu con bé.

Tôi cũng bắt đầu cúi mặt, cặm cùi ăn.

-“ Ê, mày điên à, sao tự dưng ít nói thế?” Hạo lay lay vai tôi.

Tôi lắc đầu, lại lăm lét nhìn sang bàn bên cạnh. Bất gặp ánh mắt âu yếm mà ông bố dành cho đứa con gái, tự dưng lại thấy chạnh lòng.

Đứa con gái ăn xong cái đùi gà thứ nhất, đẩy chiếc còn lại về phía bố.

-“ Bố ơi, con no quá à, hay bố ăn hộ con đi, bỏ uổng lắm.”

-“ Rồi rồi, Nga ngoan Nga chờ bố ăn nhé.”

Người bố cầm đùi gà ăn mà mí mắt có hơi long lanh. Bất gặp cảnh đó, lòng tôi lại trầm mặc.

Người bố không đủ tiền để mua nhiều hơn hai cái đùi gà, thương con nên ông mới nhường cho con gái. Tôi nhìn bố con họ mà lòng thấy ganh tỵ, mắt đầy bông nước, vẫn cúi gằm mặt mà ăn.

Hạo thoáng thấy tôi như vậy, gạt mạnh cái đùi gà. Tính tiền rồi lôi tôi ra ngoài.

Cậu ôn nhu ôm tôi vào lòng, vỗ về.

-“ Nguyệt nín đi, Hạo thương.”

Tôi lại càng tủi thân mà thút thút lớn hơn. Cậu dỗ tôi hết như dỗ con nít.

-“ Nguyệt không nín cô Khuê buồn đấy. Nguyệt có muốn mẹ cậu buồn không?”

Tôi đưa cặp mắt đầm lệ lên nhìn cậu, rồi nhẹ nhàng lăm đầu. Cậu xoa đầu tôi, giọng nói ảm áp đến lạ.

-“ Vậy mạnh mẽ lên, Nguyệt buồn một, mẹ Nguyệt sẽ buồn mười.”

Nghe cậu nói vậy, tôi im bật. Sau vài phút suy nghĩ, tôi vuốt nhẹ nước mắt, cười tươi rồi như ánh nắng mặt trời.

-“ Hạo chở Nguyệt đến chỗ mẹ Khuê đi.”

Cậu dắt tôi yên vị ở phía sau, con motor sành điệu khẽ lướt trong gió. Tiếng gió xoẹt tan nghe thật thích tai, cảm giác mới mẻ này làm tôi hứng thú. Tôi từ từ ngồi thẳng lưng, không còn bộ dạng e dè, sợ sệt như lúc nãy, hai tay dang ngang cảm nhận vẻ đẹp của đất trời.

Tôi nhìn lên bầu trời, nó thật xanh biết bao. Tôi có sở thích hay ngắm nhìn mây trời, Hạo không thích. Cậu bảo tôi, cứ dõi mắt theo trời xanh là được, còn những thứ dư thừa, đừng để mắt đến. Hạo sẽ không vui nếu tôi làm trái.

Quả thật, Mây hùng vĩ, Trời trong xanh, Ánh mặt trời tỏa sáng. Tất cả đều rất đẹp. Bảo tôi cứ chăm chăm vào Riêng Bầu Trời kia thì thật khó.

Chiếc motor dừng lại trước một trang trại lớn, từ phía xa. Tôi có thể nhận ngay được mẹ mình đang cúi đầu trước một cậu thanh niên trạc tuổi tôi. Còn chưa hết, họ còn nói gì đó khiến mẹ tôi liên tục cúi đầu. Tôi lao vội xuống xe, hét thật to.

-“ Mẹ”

Những người ở đó quay mặt lại nhìn tôi, Hạo không kịp giữ tôi lại. Tôi đang lao đến phía mẹ, rất nhanh. Phải! Tôi đang rất ảm ức. ảm ức thay cho mẹ mình.

Tôi ôm mẹ vào lòng, đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn cậu con trai đó.

-“ Mẹ, mẹ nói xem cậu này làm gì mẹ. Để con đòi lại công bằng cho mẹ.”

Rồi tôi quay sang phía cậu ấy, trừng mắt quát lớn.

-“ Rốt cuộc cậu đã làm gì mẹ tôi? HẢ?”

Cuộc đời của tôi, không có bố, người thân duy nhất chỉ có mình chị Hân và mẹ. Mẹ đã cô độc chống chọi nuôi hai chị em tôi khôn lớn. Mẹ không được như người ta có chồng yêu thương, có chồng bảo vệ. Cứ hễ ai ăn hiếp mẹ tôi, tôi lại ngay lập tức xù lông nhím. Nếu không phải tôi, chị Mỹ Hân cũng sẽ làm như vậy thôi. Việc bảo vệ mẹ là trên hết, không ai được phép ức hiếp mẹ của tôi.

Cậu ta nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lẽo, bộ dạng dửng dưng xem như không có gì. Hạo cùng lúc đã đến bên, gỡ tay tôi ra khỏi mẹ, ôm tôi vào lòng.

-“ Nguyệt ngoan, không có gì đâu. Con bình tĩnh đi.”

Rồi mẹ tôi xoay người về phía cậu thanh niên đó, cúi đầu thêm một lần nữa.

-“ Xin lỗi cậu, con gái tôi không hiểu chuyện.”

-“ Không sao, tôi mong bên trang trại Moonlight sẽ sớm đưa cho công ty chúng tôi loại hạt giống chất lượng hơn.”

-“ vâng, chúng tôi sẽ cố gắng.”

Trước khi rời đi, cậu ta có khẽ liếc qua tôi một lần. Nhưng rất nhanh chóng, tầm mắt ấy lại thu về. Khiến tôi có chút nổi da gà. Đôi mắt như dải ngân hà, thần bí, lung linh, lạnh lẽo. Nó khiến người ta có phần chột dạ khi đối diện.

Đội cậu ta đi khuất, mẹ mới quay lại trừng mắt với chúng tôi.

-“ Hạo, con bỏ Nguyệt ra ngay cho cô.”

Tôi nhìn lại tư thế của hai đứa. Ặc, quả là có chút vấn đề. Nằm gọn trong tay cậu sao tôi lại không thấy ngượng nhỉ?

Sau câu nói của mẹ, cậu buông vội tôi ra. Gãi đầu cười xuề xòa.

-“ Ấy, cô bớt giận. Cháu quên. Ý lớn, cháu tưởng Nguyệt là nam nhân nên quen tay.”

-“ Ê, nói ai là nam nhân đó tồ...tồ...tồ...”

Mẹ véo nhẹ vào hông tôi, may là mới cà lâm chứ không là nuột luôn cái lười rồi. Chắc, nguy hiểm quá.

-“ A a...mẹ...sao mẹ lại véo Nguyệt?”

Mẹ không trả lời, lại tiếp tục trừng mắt nhìn hai đứa.

-“ Hai đứa đến đây làm gì? Định hốt phân bò giúp trang trại à?”

Rồi liếc đến tôi, nhìn từ trên xuống dưới. Đôi mắt của mẹ như tia Laze khiến tôi rùng người. Nhưng vẫn cố gắng cầm nín.

-“ Nguyệt, cái đứa chết bầm nào đưa đồ này cho con mặc? Nói với nó đến trang trại chăm heo một tháng.”

Mẹ vừa dứt lời, có đến hai kẻ chột dạ.

Mẹ này là mẹ biết ai là đầu xỏ rồi nhá. Còn lâu mới qua được mắt mẹ. Hừ. Nhìn vậy thôi chứ chị mới có 31 tuổi rưỡi thôi đấy. Còn trẻ chán, đàn ông có mà chết mê với chị. Hai nhóc dám qua mắt chị à....Còn lâu nhá.

Mẹ Khuê mở cờ trong bụng, lướt đến Hạo. Nghiến răng ken két. Mặt cười cười trông rất gian xảo.

-“ Hạo...con...”

Giọng mẹ kéo dài, ngọt lòn, đôi tay mẹ vuốt vuốt trước áo khoác của Hạo. Động tác như đang phui bụi, mà kẻ đối diện thì mém tý “ nước đi trước gió.”

-“ Con có công chờ em đến đây...Cô nên thưởng con...cái gì đây?”

Tôi lăm lét nhìn sang Hạo. Chết cậu rồi, mẹ đang dùng phép ẩn dụ đấy. Khéo khéo là chết ngay với mẹ.

Mặt cậu bắt đầu vã mồ hôi, đôi chân vô thức lùi lại phía sau.

-“ ủa, cô ơi, con làm việc tốt, đâu cần đáp trả, Không sao, không sao ạ.”

-“ Thôi, con nhận cho cô vui nhé.” Mẹ nắm vạt áo của Hạo, giật mạnh một phát, rồi làm động tác vuột ve.

-“...” Cậu cúi gằm. Mặt đen như mực, Hệt như một đứa trẻ bị lấy đi bình sữa a~ Trông rất chi là tội nghiệp.

-“ Hừ, còn xảo biện, Phạt lao công chuồng bò một tháng không lương!”

-“ Mẹ...mẹ.../ cô...cô...”

Tôi và Hạo ú ớ gọi mẹ, thế mà mẹ nhẫn tâm quay lưng bước đi thế chứ nì.

Hai đứa đứng đó, có biết Lão Lão Phu Nhân kia đang giờ nụ cười xảo biện. Khẽ nhẹ lắc đầu một cái.

Bắt gặp cô nhớ về những ngày còn nhỏ...Những ngày sống ở đô thị phồn hoa. Có ba, có mẹ, có em trai. Còn có cả “ người tình chưa bao giờ cưới” của cô: DUONG MINH TRÍ. Tuy hồn nhiên, nhưng rất vui vẻ. Quảng thời gian đó...là quãng thời gian mà cô nhớ nhất, nhớ mãi không quên.

Đội bóng mẹ khuất rồi, tôi mới huyết hồng Hạo một cái.

-“ Chết rồi, tội Hạo quá.”

-“ Con lợn này, mày cầm ngay cho bố.”

Cậu nhăn mày, nước mắt long trùng than khổ.

-“ Đúng là rước của nợ vào thân. Nghe lời một con bò đội nón, còn cái gì ngu hơn này nữa. Hix”

Cậu lăm bằm cho đã rồi quăng sang nạt tôi một tiếng.

-“ Còn mày nữa, dù có ghét có hận cũng đừng nhìn thêm thằng nào khác ngoài tao. Nãy nhìn con người ta như chảy cả dãi. Tức éo chịu được. ”

Cậu sút một phát mạnh xuống đất, liếc mắt nhìn tôi rồi hậm hực bỏ đi.

Nguyệt thương Hạo, thương cái giống khi nhà nó. Thương mà đi nhìn thằng khác. Aaaa, điên mất thôi. Hừ.

Hạo tức, mặt đỏ bừng bừng.

Tôi đứng nép một bên. Cậu nói cái gì vậy? Lại lên con à? Chắc chắc...đúng là ngày càng bệnh nặng. Chứng tự kỉ về nhan sắc của cậu ấy chắc sắp đến độ level max rồi. Rồi cũng lèo đèo theo sau đi vào trang trại. Đôi môi bắt giác cong lên, cái mặt bị mẹ mắng, đúng là dễ thương điu chịu được a~

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Bố?

Xin lỗi các bạn vì thời gian qua đã không viết truyện được. Mong thứ lỗi. Từ bây giờ lịch đăng truyện sẽ là Cuối chủ nhật hằng tuần.

-Sorry All-

~~~~~
Chương #4: Bố?

À, quên kể cho các bạn nghe một điều. Tôi vừa mới nhận được giấy xét tuyển vào lớp 10. Lúc được bác đưa thư đưa phong bì, cầm nó mà run lăm các

bạn ạ. Cảm giác vừa hồi hộp xen lẫn tò mò.

Tôi ngó trước ngó sau, rồi ôm lá thư vào người, lén lút như điệp viên FBI điều tra tội phạm, đưa tay hình khẩu súng và giắt lá thư vào lưng quần, tiến nhẹ từng bước một.

Tôi qua khúc cua, nhảy phóc qua mé bên kia tường, tay vẫn làm động tác chĩa súng lên trời. Nhòm đầu ra, thấy khúc quanh này không có ai mới thông thả lấy lá thư và đi nhẹ nhàng.

-“Nguyệt!!”

Đôi chân như quáng tính đứng sựng lại. Mặt toát cả mồ hôi hột. Phía sau lưng, da được phủ một tầng “lông gà”[1] .

-“Làm gì mà mồ ám thế? Có gì giấu tao?”

Tôi nuốt nước bọt ừng ực, tay xiết chặt lá thư, co giò, lấy đà sẵn tư thế “phóng lao”.

Hạo chặn ngay trước mặt. Đôi mắt u ám quét qua cơ thể và dừng lại ở lá thư. Tôi giật lá thư ra sau ngay khi Hạo có ý định cầm lấy nó. Cậu ta quát lên.

-“Thư gì đó, có gì đó, sao tao lại không được xem.”

Miệng nói nhưng tay vẫn đang chống chế, ép tôi giao thư cho bằng được. Tôi không thể giao cho cậu ta, càng không thể cho cậu ta biết đây là thông báo của đợt tuyển sinh vừa rồi. Nếu như đậu, chắc chắn cậu ta sẽ chung lớp, còn nếu như rớt. Ừc ừc...hình ảnh quay mặt vào góc tường kiểm điểm bản thân ghê gớm lắm nha. Tôi sợ phải thấy đôi mắt buồn xa xăm của mẹ.

-“Thư gì, có gì đâu. Chỉ phí hóa đơn thanh toán ấy mà.”

Tôi quay lưng vào tường, tranh thủ góc khuất thả nó lọt vào....trong quần (-_-)

Trên tay cố giữ lại những bức thư khác cũng lấy vô lúc này. Hiên ngang ngẩng cao đầu chìa ra trước mặt cậu ta.

-“nè, nhìn đi, nhìn cho kĩ vô. Là Hóa đơn thanh toán đó!”

Tôi phe phẩy, Hạo lấy và xem rất chăm chú. Sau đó điềm nhiên tha cho tôi.

-“Chỉ là hóa đơn thôi mà, mà cứ làm như thư tình không bằng?”

Tâm trí tôi giờ đây đang đặt ở lá thư sau mông, làm gì có chỗ để dung nạp thêm ý thế, chàng thiếp mới. Mắt ngó lơ, buông câu vu vơ.

-“Kê, lâu lâu Nguyệt chơi trò canh sát không được à. Trả đây!”

Tôi cầm lấy những hóa đơn kia rồi bước từng bước tự nhiên nhất có thể. Nếu mà nhìn từ đằng sau chắc đáng đi của tôi giống đáng ngựa lắm luôn.

Một bước, không có động tĩnh-May quá!

Hai bước –Vẫn im lặng-Cổ lên còn hai bước nữa!

Ba bước – hú hú, sắp đến nơi rồi.

Bước bốn!

-“Nguyệt!!!!!!”

Cậu ta túm cổ áo, thọt tay vào quần lôi lá thư đó ra, sau đó còn đánh vào mông tôi một cái.

-“Đồ mông hư, chủ bảo sao là làm vậy à?”

Rồi hiên ngang xé thư ra đọc. Mặt tôi đỏ ửng lên. Cậu ta...cậu ta....cậu ta vừa chạm phải my underwear! Cái thứ mà bất cứ một thằng nào cũng không dám chạm đến. Còn cậu ta! Cậu ta vừa thọt vào , vừa sờ vào, vừa chạm vào! AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!

Còn gì là trinh tiết giữ gìn 16 năm trời ??? Trời ơi ai thấu???

-“Ngừng than trời đi, cứ để tao THẤU TUỜNG TẬN là được rồi, Đừng để ai khác!”

Tên này cứ như là thánh ý, ngay cả suy nghĩ của tôi cũng đọc được. Nhưng mà...THẤU TUỜNG TẬN??? Tôi đưa tay hình chữ X trước ngực. Mắt tròn mắt dẹt nhìn cậu ta, rồi một hai ba! Cậu ta biến mất. Bóng lưng đã tiến về phía CHUÔNG HEO chuẩn bị công tác dọn PHÂN!

Tôi bức, nhưng đường nào để thua cậu ta được. Cậu ta dọn phân! Được tôi cho cả đời này cậu ta làm TỔNG GIÁM ĐỐC PHÂN BÓN luôn cho coi.

Tôi chạy qua khu vực nuôi bò, lấy một cang cây lừa bò chạy một vòng trong chuồng như những đứa trẻ du mục, mặc dù cũng không giống lắm. Mấy con này ăn no rửng mỡ, không thả ra ngoài được vì sợ nó phá các giống cây đang nuôi trồng, thôi thì hôm nay tôi hành nghiệp trượng nghĩa, giúp nó học THỂ DỤC NHỊP ĐIỆU giảm béo một phen.

Hừ, không phải chỉ để giảm béo cho bò thôi đâu nha. Mà bò chạy nháo nhào như thế, phần phân ở bên dưới sẽ nát, đôi khi còn bị bắn lên thành chuồng hahahaha, Cho cậu ta dọn đến rửa rồi tay chân, rụng rồi mũi miệng. Ai bảo dám chọc tôi, đời này của cậu ta, Nhất định phải là TỔNG GIÁM ĐỐC PHÂN BÓN LỚN NHẤT VIỆT NAM hahaha!!!

Đang ngủ quên trên tường tượng, lại bị một giọng nói làm cho giật mình.

-“Cô có biết Đây là giống bò được lai từ Bò DROUGHMASTER và các giống bò úckhông? Giá thành để nhập khẩu về nước, tiền vận chuyển máy bay là rất tốn kém. Là giống bò lai nuôi để lấy thịt, có chất lượng thịt tốt và tỷ lệ xẻ thịt cao. Rất có giá trị. Người ta chăm bò thịt còn không muốn cô lại đi chăm cho nó gầy đi. Định mở cuộc thi cow’s next top model à?”

Tôi trừng mắt quay sang người bên cạnh, lòng thầm mắng: “Còn cậu thì chắc cho đi cuộc thi “Mức độ chém gió của các ông tám”.” Đáng ghét!

Ngay khi nhìn thấy người đó, lại bức mình vút luôn cây củi khô qua một bên, phui tay hừ lạnh một cái.

Đây là nam nhân tôi đã gặp hôm trước. Là cái người lạnh lùng, khó ưa, xấu xí, cao ngạo đã bước vào trong xe với ánh nhìn phủ cả tá băng....cá nhân...

-“Tôi cho bò hoạt động một chút, để lâu ăn no rửng mỡ được ích gì?”

-“who are you?”

Tôi trợn ngược mắt, bức mình. Hiện tại, tôi RẤT RẤT MUỐN giết chết cái tên này. Who are you? Chẳng phải là...” cô có phải là con gái của Vũ Mạn Tiếu Khuê không đấy?” Cành lá mong manh, ý nói tôi là con mẹ Khuê, mẹ Khuê chủ trang trại, người đã nghiên cứu và lai tạo biết bao nhiêu giống sinh vật cung cấp cho các nông trại khác, cho những người nông dân, và cho cả những công ty lớn. Mẹ Khuê có Gen nghiên cứu sinh, còn tôi là con DUỘT của mẹ, chắc chắn phải được thừa hưởng nguồn gen quý báu đó. Ý bảo là “Mẹ nào thì con (ít nhất) cũng phải vậy.” Khác nào ý của hần là xỉ vả tôi.

Ừ thì...cái việc chọc bò này là tôi sai. Ừ thì...mẹ tôi lai ra giống bò này để lấy thịt. Thế mà tôi lại cho chúng nó thi CHẠY MARATONG....Ặc...cũng có hơi ngược đời.

-“Tôi làm gì là việc của tôi, mắc mớ gì cậu phải nhúng tay vào cơ chứ? Vả lại, cậu lấy tư cách gì để ý kiến?”

Như vớ được một cái bóng đèn 1000W, Ting! Một cái, tôi đã đưa ra câu chặn họng hần. Xem ra cái đầu bảo bối này còn xài được. Nếu như không có hần ở đây, tôi đã có thể vui vẻ đưa tay lên xoa xoa cái đầu này rồi. Aida~ con nhà ai mà thông minh thế chứ lì.

Tôi biết chắc thế nào hần ta cũng không thể nói lại. Nếu như nhớ không lầm thì hần lấy hạt giống loại 10X35ST, một giống lúa mới được mẹ lai tạo, dùng để thích hợp với khí hậu khô cằn của miền Trung vào những ngày khô hạn. Vì thế, cơ sở để hần đáp trả là không hề có. Tôi tung tăng quay mặt vào khu nhà chính, nơi ở của mẹ và những nhân viên thân tín trong nông trại và khâu lai tạo, nghiên cứu giống mới. Ở lâu, Hạo mà đến là thế nào cũng bị “Trăm mảnh phanh thây.” Cách tốt nhất là chuồn nhanh, gọn, lẹ.

-“Đúng là tôi không có tư cách, nhưng với vai trò là một người hiểu biết, thì chỉ khi con vật đến giai đoạn già thì mới tích tụ mỡ. Còn giống bò này chỉ đang ở giữa giai đoạn phát triển, việc bỏ lớn còn chưa đủ thì lấy đâu ra mỡ?”

Lung tôi đang đối diện với ánh nhìn của hần ta mà toát hết biết bao nhiêu mồ hôi hột. Điều hần nói toàn đúng, còn tôi vì phá Hạo mà làm theo cảm tính. Eo ôi~ gặp tên khốn khiếp này thì có nước mà chui đầu xuống đất. Tôi cố vịn ra một nụ cười, nói với hần ta một cách niềm nở nhất.

-“Là tôi sai, tôi đã sai. Cậu nói rất đúng. Đại hiệp, tại hạ đã THẨM TUỒNG TẬN những điều mà đại hiệp chỉ bảo. Tiếc là ...tại hạ có việc bận, xin cáo lui.”

Tôi cố nán lại 3s để xem nét mặt của hần ta. Haha, đờ như cây cơ. Ông bà mình dạy thật đúng, “đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh kẻ chạy lại”. Sai thì nhận sai, có gì mà phải chối. Nhận sai mới được khoan hồng, nhờ thế mà tôi mới có thể chuồn yên thân.

Hạo đang loay hoay cầm theo dụng cụ để đến chuồng bò. Hai chuồng đầu làm rất nhanh, cơ bản là ngày nào cũng có người dọn dẹp nên không phải lo. Còn chuồng thứ ba, cũng là chuồng cuối cùng, CẢNH. TUỐNG. THẬT. KINH. HẢI.

Phân thì bắn lên thành chuồng, thân bò cũng dính be bét phân là phân, ngay cả phần rom cổ cũng không nằm ngoài “vùng phủ sóng”. Bên cạnh còn có vật dụng của hung thủ. Nhìn qua thì Hạo đã đoán trước được là Nguyệt bày trò. Một hai bò việc, xông thẳng lên phòng lõi đầu con ranh đó xuống, không trừng trị là không được.

Ngay từ dưới cầu thang đã oang oang giọng nói.

-“VŨ TÚ NGUYỆT, MÀY XUỐNG ĐÂY CHO TAO!!!”

< Ặch xì >

Tôi và mẹ đang cùng nhau đi siêu thị thì bỗng dưng Ấch xì một cái. Quê? Ai đang nhắc mình thế nhỉ?

Nhưng rồi cũng nhanh chóng hòa cùng mẹ đi mua sắm. Mẹ dắt tôi đến hàng bán đồ dùng cho em bé. Lần nào đi siêu thị mẹ cũng dẫn tôi đến đây cả. Mẹ bảo hồi đó nhờ việc mua đồ cho em bé mà mẹ mới có được hai đứa. Eo~ nghe mẹ kể mà sồn da gà. Kiểu cảm xúc dâng trào đấy các bạn ạ. Xúc động lắm.

Tôi đang tỉ mỉ lựa những bộ đồ thật dễ thương để đem về làm quà từ thiện cho cô nhi viện Ánh Sáng gần trang trại thì thấy mẹ hốt hoảng quay lưng đi. Gót giày bước thật nhanh mà vội vã. Mẹ còn không kịp bỏ lại chiếc áo của trẻ sơ sinh trên tay. Tôi gọi với theo.

-“Mẹ, Mẹ đi đâu đấy. Mẹ ơi! Mẹ!”

Nhưng mặc cho tôi gọi khản cổ thì mẹ cũng không quay lại. Tôi sợ mẹ bỏ rơi tôi. Chắc tại vì tôi đã quá ám ảnh việc Bố đã bỏ rơi mẹ, dù ông ấy có cố tình hay là vô tình.

Tôi đẩy xe ra ngoài siêu thị, nhanh chóng thanh toán hết một cách có thể. Rồi sau đó chạy đi tìm mẹ. Mẹ đang ngồi ở bồn hoa cảm xúc trước siêu thị. Đôi mắt mẹ trở nên vô hồn, nó như một mặt hồ không đáy.

Tôi buông hết những cái túi xách đang cầm, chạy đến và ngồi trước mặt mẹ. Tự dưng không thể không kim được nước mắt. Mẹ làm tôi sợ.

-“Mẹ ơi! Mẹ sao thế này? Mẹ Khuê sao vậy?”

Tôi vỡ òa như một đứa trẻ, khoảng được một lúc sau, không biết làm thế nào. Tôi cứ ngỡ mình sẽ rơi vào hố sâu tuyệt vọng, đột nhiên mẹ đưa tay lau nước mắt. Hồi băng quơ một câu.

-“Nguyệt, con có muốn gặp lại bố không?”

-“B..ồ....Bố?”

Tôi ngạc nhiên nhìn mẹ. Bố? Tôi muốn chứ, rất muốn! Nhưng bằng cách nào?

-“Bố con vừa ở đây.”

-“Bố vừa ở đây?”

Bố tôi ở đây. Vừa ở đây. Tại chỗ này sao? Cùng với mẹ của tôi sao? Không làm chứ? Có thật là bố không?

-“Bố con vừa ở đây!”

Mẹ tôi nói một cách chắc nịch. Bây giờ thì tôi mới có thể miễn cưỡng tin là ông ấy vừa ở đây, nhưng cũng không kém phần ngờ vực và tò mò.

Có thật là ông ấy vừa ở đây? Ông ấy đã phản ứng thế nào? Thế bây giờ ông ấy ở đâu?

-“Mẹ..vậy bây giờ bố ở đâu?”

Tôi nhìn đảo dác xung quanh để tìm kiếm, mẹ ôm tôi vào lòng. Vuốt ve từng sợi tóc mai ở trán.

-“Nguyệt ngoan, đừng nói cho Chị Hân biết nhé. Mai chị Hân về rồi. Đừng để chị Hân phải buồn, từ nhỏ mẹ đã không có nhiều thời gian gần gũi bên chị rồi. Đừng để chị phiền lòng

con nhé.”

Tôi không trả lời mà chỉ gật nhẹ đầu. Chị Hân về, thế là sau 9 năm, chị đã hoàn thành chương trình đào tạo ở Anh. Điểm khác biệt chính là ở các quốc gia phát triển, học sinh có thể nhảy cóc. Còn ở Việt Nam...chắc đó là một điều khó thực hiện và cũng đừng mơ tưởng đến.

Tôi và mẹ cùng nhau về nhà. Quãng đường hôm nay thật dài. Lòng người thật buồn.

Từ xa, tôi có thể thấy Hạo đang đứng ở bên ngoài chờ tôi, vẻ mặt khá u ám. Nhưng tâm trí tôi đâu còn chỗ để quan tâm thêm Hạo. Chỉ một từ BỐ đã khiến tôi trừng mắt xuống.

-“Nguyệt! Có phải mày là người phá....”

Tôi xuống xe và lướt qua cả Hạo. Chỉ nhẹ nói một câu rồi buông bước chân lên phòng.

-“Chuyện đó mai tính, giờ Nguyệt muốn một mình.”

Hạo có ý muốn đi cùng nhưng bị mẹ Khuê ngăn lại. Rồi bóng dáng hai người khuất vào kho chứa giống.

Di Khuê nhìn Hạo bằng con mắt đượm buồn, Hạo cũng cảm nhận có điều gì đó không ổn nên sốt sắng hỏi han.

-“Cô sao vậy, Có chuyện gì xảy ra giữa cô và Nguyệt sao?”

Di Khuê lắc đầu, rồi tiến đến chân cầu thang trong kho ngồi bệt xuống, lưng ánh sáng yếu ớt làm cho khung cảnh thêm buồn.

-“Hôm nay cô đã gặp chú.”

-“Chú. Ý cô là ba của Nguyệt sao?”

Di Khuê nhẹ gật đầu. Chất giọng bình ổn nhưng có hơi run nhẹ.

-“ Cô đã gặp chú ấy ở trong siêu thị, nhưng cô đã bỏ chạy. Chú đuổi theo cô đến trước siêu thị thì bắt kịp. Cô đã nói dối với chú là cô đã có chồng, còn sống rất tốt. Phiên chú đừng

đảo lộn của sống của cô.”

Hạo kinh ngạc nhìn người phụ nữ mạnh mẽ đang yếu ớt dần trong giọng nói, Di Khuê đã có vài tiếng nấc nhẹ.

-“Sao Cô lại làm vậy? Lúc đó Nguyệt không lên tiếng gì sao cô?”

-“Không! Con bé không có ở đó, nó cũng chưa thấy mặt bố.”

-“Vậy tại sao cô lại nói vậy, chẳng phải từ bấy lâu cô vẫn chưa chịu tiếp nhận ai đấy sao. Nguyệt cũng cần có bố mà. Bạn ấy đã rất thiếu thốn tình cha rồi, lẽ nào cô...”

-“Không! Cô sợ mình sẽ đảo lộn cuộc sống của chú ấy.” –lần này thì Di Khuê bật khóc thật, Di không kìm nổi lòng mình. Người phụ nữ này đã từ rất lâu rồi không đổ một giọt lệ. Ấn tượng của Hạo, Khuê luôn là một người nữ quyền mạnh mẽ. Thế mà giờ lại có những giây phút yếu đuối thế này...Chắc hẳn trong lòng vẫn rất yêu.

-“Chú ấy đã có vợ?”

Hạo nhìn Di Khuê bằng ánh mắt dò xét. Cậu sợ cái gật đầu từ cô. Nếu thế...thì mọi chuyện hẳn sẽ rất rắc rối. Nhưng may mắn thay, cô đã lắc đầu.

-“Cô cũng tưởng là chú ấy đã cưới người vợ đã được đính hôn từ trước nhưng chú ấy bảo...chú ấy vẫn chờ cô về. Chỉ tiếc là cô đã có chồng! Chú không trách cô...mà chỉ hối hận.”

-“ Cô chỉ cần nói mọi việc cho chú ấy là sẽ được thôi. Cháu không biết chú ấy là người như thế nào, nhưng qua lời kể của cô, cháu chưa thấy gì làm đảm bảo. Hay là lợi dụng cơ hội này thử lòng chú luôn. Nếu êm xuôi, Cô và chú sẽ có một cái wedding, Nguyệt sẽ có bố. Gia đình hạnh phúc hơn.”

Khuê suy nghĩ về những điều Hạo nói. Thằng bé nói không sai, nhưng cái móc này sẽ chông gai lắm đây. Hạo không biết Khuê còn một đứa con gái song sinh với Nguyệt. Hân là một đứa rất cá tính, đôi khi lại rất cứng đầu. E rằng con bé sẽ khó chấp nhận.

Đêm nay...Khuê mất ngủ!

Đêm nay...Dương Trí trở mình!

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Đời này Chỉ Có Mỗi Hạo Là Nam Nhân Tốt!

Chương #5: Đời này chỉ có mỗi Hạo là Nam Nhân tốt!

Một buổi tối tắt đèn, vầng trăng xanh lên cao vời vọi. Từng cơn gió nhẹ nhàng thổi thêm vài hơi mát vị nồng của đất trời. Lấp lánh dưới ánh đèn vàng của những “kho đồ án”, có dáng của người phụ nữ bồng bênh tựa như áng mây hồng. Người phụ nữ chỉ mới bước vào tuổi tam tuần, trên nét mặt vẫn còn rất tươi như những bông hoa hồng nở muộn.

Người ấy đi qua trái năm bước, rồi lại xoay người tiến năm bước. Cứ những động tác như thế lặp đi lặp lại. Mới nhìn thôi, người ngoài đã có thể dễ dàng nhận ra cô có phiền muộn. Không quá khó để nhìn thấy những cái nhăn mày, chau trán và vị thờ dãi như gió se ủa về.

-“ Sao cô không ngủ mà còn ở đây?”-Khuê giật mình, tà áo khoác cũng nhẹ phấp phới theo gió. Cô nhìn Hạo mà không biết nên nói gì.

Như nhìn thấy những nét băn khoăn, rồi bời đó. Hạo ân cần đến gần.

-“ Là vì chú sao?”

Lần này Khuê chỉ nhẹ gật đầu. Đứa trẻ này thật biết cách nhìn ra tâm tư của người khác ?!

-“ Cháu biết ai cũng sẽ như vậy...”

Hạo chưa nói hết câu, Di Khuê đã đưa đôi mắt ngạo nhiên nhìn cậu. Không phải Khuê nghĩ Hạo sai, bởi Hạo lúc nào cũng làm việc có chủ đích. Nhưng điều mà Hạo định nói, là một đòn đâm thẳng vào tâm tư của Khuê.

-“Trong chuyện tình cảm, hẳn cô đã yêu chú rất nhiều. Nhưng cô lại tự dối lòng và cũng chẳng muốn gặp chú. Đó là vì cô có hận, CÔ HẬN CHÚ!”

-“KHÔNG PHẢI!”

Khuê lập tức phản ứng, Làm sao mà hận?! Hận như thế nào được. Đúng là thời gian đầu đó, trong cô có một chút xúc cảm tiêu cực. Nhưng nó chỉ dừng lại ở mức Giận. Cô giận người chứ không hận người!

-“Cô cứ bình tĩnh nghe con nói hết đã.”-Nhìn thấy Khuê đã dần nét mặt ra thì Hạo mới ôn tồn nói tiếp.-“ Thường thì mức cảm giác này rất mờ mịt lung cô ạ. Nhìn thế thôi, chứ tận sâu trong tiềm thức, trí não của chúng ta đã tự vạch ra cho mình một “ khoảng kí ức hận thù”. Cô có thể không nhận ra và không biết, nhưng những hành động và quyết định của cô sẽ tố cáo chính bản thân cô đang nghĩ gì.”

Khuê giật nảy mình, từng lớp da gà cứ thay nhau nổi rồi lại chìm, chìm rồi lại nổi. Dưới ánh sáng mờ nhạt, cô nhìn thấy ánh mắt kiên định ở Hạo. Thằng nhóc này làm cho cô cảm thấy mình có điểm dựa thật vững chắc. Đôi lúc Hạo trẻ con và nóng tính thất thường. Nhưng chỉ như thế trước mặt con gái cô. Cô biết, đó là thứ tình cảm gì ?! Nhưng cô không dám để hai đứa đi quá giới hạn. Cô sợ, sợ cái vết xe đổ đó lại một lần nhấn chìm cuộc sống của con gái cô.

Ở Hạo, cô biết đây là một chàng trai trưởng thành. Tuy 16 tuổi, nhưng suy nghĩ đôi lúc còn chín chắn và cổ lỗ sĩ hơn cả cô. Nhưng con người này lạ kì lắm.

Năm trước, vùng quê cô đang trú ngụ bùng nổ dịch bệnh sốt xuất huyết. Nguyệt không may bị nhiễm bệnh. Cô thì đang ở Anh Quốc với Hân để giải quyết những giống gen dị bản của các loại cây đã được lai tạo. Khi nghe tin Nguyệt bệnh, Khuê như rụn rời tay chân. Còn riêng Hân thì chỉ nói một câu lạnh nhạt.

-“Mẹ về đi, và đừng bao giờ quay trở lại đây!”

Khuê nhìn bóng dáng đứa con gái lớn mà đau lòng. Từ nhỏ Hân đã xa cô, tất nhiên sẽ thiếu thốn tình mẹ. Nhưng Nguyệt, con bé cần cô hơn. Lúc mới sinh ra, Nguyệt đã không khóc, con bé làm cho cả phòng sinh hôm đó náo loạn một phen. Phải đánh bầm cả móng mới khóc được một chút, rồi sau đó nằm ngủ ngon lành. Lúc hai chị em lớn lên, Hân cái gì cũng biết. Chỉ cần nghe qua một lần là nhớ như in như đúc. Còn khuê, nhí nhảnh ham chơi, nhưng đụng đến sách chữ toàn chữ thì bó miệng nằm im.

Hân bộc lộ tư chất thông minh rất sớm. Đó là lí do cô để Hân ở lại bên Anh với Nick. Còn Nguyệt sẽ được bên cô để cô bảo ban. Nhưng đứa con gái lớn này lại không hiểu cho cô. Cứ cho cô cảm giác có lỗi.

Khuê bảo Hân cô sẽ trở lại, rồi cấp tốc đón chuyến bay sớm nhất về Việt Nam. Tối hôm đó, cô thấy Hạo ân cần chăm sóc chu đáo. Cô rình ở cửa thôi, thế mà cảm giác nó cứ over làm sao đấy. Sợ bị bắt trộm.

Từ đó cô đã biết, Nguyệt có thể gả cho Hạo. Thằng rể này cô nhắm trước rồi đó. Ai dám đến giành cô bầm ra!

Sáng hôm sau, mọi hoạt động trong trang trại vẫn diễn ra bình thường. Tòì được mẹ cử đi tham gia một khóa đào tạo về giống vật nuôi nhờ....chỉ thị của cấp trên đưa xuống.

Nhìn tờ thông báo mà xúc động nghẹn ngào: “Ồi thật bất ngờ!”

Hạo bụng khay thức ăn đi ngó qua, nhẹ nhàng phán một câu:

-“ Sồ mầy nhọ vãi nòi con ả!”

-“Im đi, lấm mồm quá! Để Nguyệt bày cách trốn khỏi cái khóa này coi.”

-“ Mới lên thành phố có mấy hôm mà thay đổi nhanh ha. Không xem tao ra gì rồi à?”

Tôi ôm đầu nhìn Hạo. Ấy dà, căng căng rồi a~. Phải tìm cách chuồn nhanh mới được. Lỡ mồm tý thôi mà căng thế đấy!

-“Không phải, Nguyệt ấy, là Nguyệt chỉ dịu dàng với mỗi Hạo thôi có được hơn?! Nguyệt sợ người ngoài ức hiếp nên mới tập cái tính nói chuyện như thế thôi. Và lại Hạo bảo không được thân thiết với con trai rồi mà. Hạo nói trên đời này chỉ có mỗi Hạo là nam nhân tốt thôi nga~ Mấy đứa kia xấu xấu hết. Nguyệt đương nhiên vì Hạo mà tập cái tính đó rồi. Giờ Hạo lại bảo Nguyệt...”

Tôi chưng ra bộ mặt như cún con, mắt rung rung lệ nhòa. Hạo chỉ xoa đầu rồi cười rạng rỡ.

-“Ngoan lắm, Tốt lắm”

-“Thấy chưa, Nguyệt ngoan mà đúng không?”-Nhìn cái bản mặt tôi lúc này là háo hức nghe câu trả lời lắm đấy. Đảm bảo tốt luôn!

-“Ừ, ngoan. Tao bảo gì cũng nghe. Thế mày biết cũng có đứa nghe lời tao hơn mày không? Chừng nào mày được như nó tao sẽ thưởng quà cho mày.”

-Mắt tôi sáng rực. Ngoan mà cũng có quà?! Tên này tốt đột xuất các bạn ạ!

-“Ai? Ai? Hạo nói coi ai Ngoan hơn Nguyệt để Nguyệt phần đầu.”

-“Chó con nhà hàng xóm”

-“Hạo đi chết đi!”

Tôi đập túi bụi vào lưng cậu ta, còn cậu thì chỉ đứng cười khoái trá. Tôi hận, giá mà IQ tôi cao hơn cậu chắc đã không bị lừa.

Ăn xong bữa ăn sáng, tôi ù rữ lên xe xuất phát.

Cái khóa học này thường thì rất chán. Thế mà hôm nay lại vui vẻ sôi động hẳn. Cười không nhạt được mồm.

-“Đó các em hai con này con nào đực, con nào cái.”

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chó Con

Chương #6: Chó Con

Tôi vươn vai hít một ngụm khí trời vào cơ thể, đưa tay uốn éo cho các khớp xương linh hoạt. Vừa xoay xoay cái cổ, tôi vừa chỉnh lại cái miệng.

-“Ashh, cười chết mất thôi.”

-“Hey, Nguyệt cũng tham gia khóa học này sao?”

Ai đó đập vào lưng tôi một cái đau điếng. Định bụng muốn tức mà nghe giọng quen quá, thành ra cứ quay lại nhìn cái đã.

-“Ừa, Mai?! Bạn cũng học ở đây à?”

Hôm nay bạn ý mặc một cái váy ren hoa màu xanh nhạt, nổi bật nhất trong đám nổi bật luôn. Mái tóc đen tuyền cũng được cách điệu một cách tiểu thư. Eo~ Sao hôm nay

xinh đột xuất thế? Làm tôi không nhận ra gì cả.

-“Nguyệt với Hạo chuyển đi đâu mà cả tháng nay Mai không thấy. Lại không báo với người ta một tiếng, giận nha!”

Tôi định lên tiếng đính chính nha. Đúng là công việc bận bịu nên có hơi quên bég cái Mai. Ủa lạ lạ?

-“Mai với Hạo là người yêu mà, Hạo không nói với Mai sao?” Tôi tròn xoe mắt nhìn Mai.

Cô bạn cười cười nhưng mặt có vẻ hơi buồn buồn nha. Nhìn thương bạn quá đi! Tên Hạo này, vô tâm quá rồi. Tội bạn tôi!

-“Hạo đang giận Mai nên có lẽ...Mà Mai nhớ Hạo quá đi à. Nguyệt có cách gì giúp Mai với.”

< Đùn~ Đùn~>

Bạn nắm tay tôi, mắt rung rung nhìn tôi lắm luôn á. Đứng trước bạn tôi cũng tức thay cho Mai. Bao nhiêu nam nhân không chọn, lại chọn phải Hạo. Tên đó cũng vô tâm quá.

Tôi nắm tay bạn, Ánh mắt kiên quyết một hai dẫn bạn về nhà.

-“Đi, về nhà với Nguyệt, để Nguyệt đòi công bằng cho Mai.”

Đi được một đoạn, bạn mới thủ thỉ nói với tôi.

-“Mai chỉ muốn nhìn thấy Hạo thôi à. Nguyệt cho Mai ở nhà Nguyệt mấy bữa nha. Ngắm Hạo đủ rồi Mai sẽ về nhà. Mình sợ Hạo thêm giận nên Nguyệt để Mai tự giải quyết

nha. Đừng nói gì với Hạo hết nha Nguyệt.”

Kiểu... mình là người không có kinh nghiệm trong mấy chuyện tình ái nên cũng im lặng. Chỉ làm theo những điều mà Mai nói chắc là hợp lí ha. Chuyện của họ, họ sẽ dễ giải quyết hơn người ngoài.

Nhưng mà thấy nó sao sao á. Lòng cũng buồn buồn ghê gớm luôn. Chắc là mình thương cái Mai quá rồi. Đâm ra là có đồng cảm với Mai chút chút á. Mình thì mình nghĩ vậy.

Đến lúc về nhà, người ta lại chưng ra bộ mặt khó coi phát sợ luôn.

Đang khoan tay đứng trước trang trại mà nhìn thấy mình dẫn Mai về nhà là bỏ đi luôn. Không thèm nói lấy một tiếng. Nhìn bản mặt phát ghét!

-“Mai vào nhà chơi chút nha, Nguyệt đi chào mẹ một lát.”

Tôi đẩy bạn vào nhà khách rồi lon ton chạy đi kiếm Hạo. Tôi chạy đến phía sau vườn chuối, ở đó có một cái chòi lộng gió, mát oi là mát luôn ý. Thấy cậu ngồi một mình nên cũng rón rén ngồi cạnh. Nhắm mắt tận hưởng gió trời.

-“Mày vẫn chưa nghỉ chơi với cái Mai sao?”

Hạo mở mắt nhìn tôi, tôi giật bắn!

-“Nguyệt...Nguyệt...”

-“Mày dẫn nó về đây làm gì vậy?”

-“Bạn...bạn..ý....”

Hạo nắm lấy bả vai của tôi, nhìn thẳng vào mắt nhau.

-“Trả lời tao!”

Tôi toát mồ hôi dần dần, tưởng như mình vừa mới từ trong vũng nước ra vậy. Chả biết do gió thổi hay tại đổ mồ hôi nhiều mà lạnh run. Tôi mở miệng định nói hết cho Hạo nghe, tự dưng lại câm nín.

-“Hạo lấy quyền gì mà bắt Nguyệt phải làm theo. Đến cả việc có bạn gái còn không cho Nguyệt biết thì đây gọi là bạn tốt à. Chuyện gì Nguyệt làm Hạo đừng có xen vô nữa!”

Tôi hậm hực quay lưng bước đi. Tưởng bạn bỏ mặc mình luôn chứ. Không ngờ lần này còn cản chân mà uyên thâm lắm.

-“Nếu mày nói hết ra, tao sẽ báo cho mày một tin mừng. Chúng ta trao đổi. CÔNG.BẰNG.”

Ế? Cái này nghe hấp dẫn nè. Tôi phóng ngay đến bên cạnh, kéo tay Hạo làm nũng.

-“chuyện gì? Mà sao Hạo chắc Nguyệt sẽ vui? Nếu Nguyệt không vui thì sao?”

Thoáng thấy bạn hơi cười cười rồi sau đó gỡ tay của mình ra. Eo~ Mất hứng!

-“Nếu mày không cười, tao làm chó. Còn nếu mày cười, mày phải làm chó con của tao.”

Sặc! Lần này bạn phát ngôn gây sốc quá! Kệ, chơi luôn. Cười thôi mà. Chắc chắn Hạo sẽ làm chó của mình. Hahaha. Chó oi chó oi~ Sủa đi! Haha

-“Ô cê con dê. Chịu luôn.”

Bạn lại cười cười, mình cảm giác có điều gì lạ lạ nha. Mà rồi cũng mặc kệ luôn, Hạo nhất định phải làm chó cho mình.

-“Rồi mày kể đi. Mày với Mai đã nói những gì?”

Eo~ Cái này dễ ợt. Có gì mà khó đâu!

-“Thì Hạo đó, cái lúc ở nhà là nghi nghi Hạo với Mai là người yêu nhau rồi. Thế mà còn bày đặt bắt người ta nghỉ chơi với Mai. Thì ra á, thì ra là ai đó không muốn tôi làm hư bạn gái à. Hự hự. Còn nữa, bày đặt hai người giận nhau cũng lôi tôi lên trang trại của mẹ. Hạo đó, Hạo muốn trốn Mai thì có cần kéo Nguyệt theo không? Còn không liên lạc với con gái nhà Người ta. Hạo vô tâm bà cố luôn. Sau này ai lấy phải Hạo xui ba đời!”

Ban đầu bạn nghe còn cười cười, kiểu như đang suy tính cái gì đó, nguy hiểm lắm! Đến câu cuối tự dưng nhào tới. May là mình phản ứng nhanh, nếu không cả người bạn vồ lấy mình mất.

-“Mày đó, cái gì mà cười tao xui ba đời. Biết gì mà nói nhảm nói cuội thế hà. Sửa lại ngay. Ai cười được tao sướng ba đời, tám kiếp.”

-“Không, cái đó là sự thật.”

-“Mày sửa không?”

-“Không”

Thấy bạn lườm lườm mình mới ghé chứ. Sau đó quay lưng bỏ đi. Mặt lạnh tanh hà.

-“vậy khỏi nói tin vui. Cho mày mãi mãi cũng không biết.”

-“ Á á sửa sửa.”

-“Ui da!”

Tôi xoa xoa cái mông. Tự dưng tính đuổi theo lại vấp cái sàn xiên té nhào lộn xuống dưới. Eo~ đau chết được.

Người ta còn không lo cho mình mới máu chứ! Dừng đừng đứng nhìn vậy đó.

-“Nói lại đi.”

Hừ! Té còn không lo, đã vậy còn bắt sửa. Mình Cũng đành cắn răng, MIỄN CUỖNG chấp nhận.

-“Ai cười Hạo sướng ba đời tám kiếp.”

Mình rung rung chực khóc đến nơi. Thế là sau vụ này kì thi Hạo luôn!

Nói thì nói vậy chứ đến khi người ta đến xem xem mình có sao không lại không giận nổi. Eo~ Biết rồi, bạn chơi trò Mỹ Nam Kế nha. Mình sẽ không mắc lừa đâu nhé.

-“Hạo nói đi, chuyện vui là chuyện gì?”

-“Cười là sẽ làm chó đó. Vẫn muốn nghe sao?”

Mình cũng bần khoản không muốn chơi nữa. Nhưng biết đâu lỡ Hạo chỉ nói bừa thì sao? Ồ xì, chơi tuốt, chơi đến cùng.

-“Nghe, có chết cũng nghe”

-“Chị Hân của mày về rồi, đang trên phòng chờ mày đó.”

-“Hà thật không? Về rồi á. há há chị Hân về rồi. Nguyệt đi gặp chị Hân cái đã.”

Tôi lon ton xỏ đại đôi dép cấp tốc chạy lên kiểm chị. Ôi my sunshine của đời tôi. Hô hô, chị ơi chị ơi.

-“Ê chó, ngồi xuống.”

Chó? CHÓ? What is “chó”?

Chó?!

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!

Bị lừa rồi.

Hoàng Thiên Hạo!!!!!! Đòi này Nguyệt ghét Hạo!!!!!!

-“Chó!!! Ngồi xuống!!!”

Tôi quay mặt lại, thấy bạn gio ngón trở ra chỉ xuống đất. Minh tức ứa nước mắt. IQ 146 vẫn bị dụ. Tức éo chịu được. Nhưng là nam nhân quân tử đại trượng phu. “Đành” nói lời “giữ” lời!

Tôi ngòm xôm xuống. Khuôn mặt như muốn ăn tươi nuốt sống tên cậu đang đứng đó.

-“Chó con, cười cái coi. Mặt mày như thế ai muốn nuôi.”

WTH? Quá đáng rồi nha.

Hừ hừ, lần sau cậu ta sẽ chết chắc!

Tôi cố nhe răng ra cười. Mắt tròn ngược. Hai hàm răng nghiến lại. Nghiến qua nghiến lại như mài đao.

-“Chó sửa nào!!!”

Oh my god! Thiên ơi! Nỡ lòng nào đối xử với con như thế???

Tôi mím môi, lắc đầu nhìn Hạo.

-“Sủa!!!”

Bạn nghiêm giọng, tôi cũng méo mào.

-“Gâu!!! Gâu!!!”

-“Mày sủa như mèo hoang vậy, sủa cho giống chó cái coi.”

Bạn cười cười, bản mặt chỉ muốn ghét, chỉ muốn băm ra!

-“Ấu...Ấu...”

-“Mày chưa ăn sáng hay sao mà sủa yếu vậy. Sủa nghe sao cho dễ thương cái coi.”

Bà già mày! Bà mày tức rồi nha. Tao làm lần này nữa mà mày còn bắt làm tiếp là tao cắn đứt ngón tay của mày luôn giờ!!!

-“Ặng...Ặng”

-“Ôi, nghe đã tai quá! Về phòng đi chó con. Good job!”

Hừ hừ, tôi đứng phất dậy. Hôm nay ngày 4/9 năm con Chó. Vũ Tú Nguyệt tôi ghi vào sổ đen, quyết giết chết thằng Hoàng Thiên Hạo.

Trong nhà, lúc Nguyệt vừa đẩy Mai vào phòng khách. Cô nàng đi dò xét hết đủ thứ chỗ. Vì là phòng khách nên cũng có nhiều vật có giá trị. Cô bạn cứ mê mẩn, sờ, rồi lại mó.

Tư thế có hơi dị quái.

-“Cô là ai?”

Mỹ Hân từ trên phòng bước xuống, định bụng chỉ lấy chút sinh tố ới để uống, nào ngờ khi đi ngang qua thì thấy phòng khách có bóng người thập thò. Nghĩ cũng chẳng tốt lành gì.

-“Nguyệt! tớ...tớ...tớ chỉ ngắm tý thôi. Phòng khách nhà bạn đẹp thật.”

Mai có chút gì đó lạ lạ với câu “Cô là ai?”

Nhưng vì đang có toan tính nên gạt mình nói theo cảm tính. Thành ra cũng không mấy quan tâm. Thấy bạn mình không nói gì mà chỉ nhìn mình, ánh mắt có phần khan khác nên cũng có chột dạ. Mai liền đánh trống lảng.

-“wow, Nguyệt. Nguyệt định đi đâu mà đẹp vậy. Không ngờ đẹp thế này lại giấu Mai nha.”

Cô nàng định tiến đến ngắm ngía thì bị Hân chặn lại.

-“Biến!”

-“Ồ...Nguyệt....Nguyệt....sao lại nói với Mai như thế?”

Mai chùng ra bộ mặt buồn bã, gây cho người đối diện cảm giác có lỗi. Nhưng Mỹ Hân lại không phải là Nguyệt. Đáng tiếc là dùng đúng chiêu nhưng sai đối tượng.

-“Tôi không phải Nguyệt. Tôi là chị của Nguyệt. Biết rồi thì biến đi. Ngứa mắt.”

Mỹ Hân khoanh tay lên phòng. Hạng người không chính chắn, cô không ưa, lại càng không tiêu hóa nổi những câu giao tiếp lịch sự. Nguyệt nhất định đã quá ngây thơ!

Mai ở bên dưới mà tức anh ách. IQ cũng không thấp nên cũng dễ dàng nhận ra.

Một là chị em song sinh.

Hai là chị em ruột nhưng giống nhau.

Bởi vì người lúc này, khác cả Nguyệt về khí chất, về giọng nói và cả cách nói chuyện. Nếu mà giống chắc chỉ có khuôn mặt. Một người hiện đại, đẹp kiều sa. Một người thông quê, đẹp thùy mị. Cứ như Thúy Kiều Và Thúy Vân vậy. Tuyệt đối vẫn có điểm để phân biệt.

Vì thế, Mai nắm vo tròn tay. Cục tức này, cô nhất định sẽ trả. Cô ra khỏi trang trại với một tâm trạng bức tức.

Vũ Tú Nguyệt- Nhất định tao sẽ lấy lại mọi thứ!

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Cha Con Song Kiếm

Chương #7: Cha con song kiếm

Một tháng sau, ngày mà cái giống 10X35ST cuối cùng cũng được chuyển giao. Chấm dứt 30 ngày lao động cực nhọc của Hạo, Hân và Nguyệt. Nếu như giống lúa này thành công, không chừng sẽ được trồng rất rộng rãi.

Từ sáng sớm, tôi đã tung tăng chạy nhảy khắp cả nông trại. Gặp chó chào chó, gặp cây chào cây. Nói chung là chào hết tất cả và chào đến mức mà mẹ tôi tưởng, tôi vui quá hóa điên. --

Tôi chạy vào nhà kho, thấy chị Hân, mẹ và cả Hạo cũng ở đó sẵn cả rồi. Ô! Thế ra là tôi ngủ trễ đến thế à?

Không khí trong nông trại thật nhộn nhịp!

Một lát sau, chiếc xe BMW i8 từ từ đỗ vào gara để xe của nông trại. Công nhân bên đối tác cũng “ít có sang sảnh” ghê!

Mẹ tôi không giấu nổi nụ cười trên mặt, bước từng bước đến gần để chào đón.

-“Hạo ơi Hạo, đi kí hợp đồng làm ăn thôi mà khoa trương quá ha? Mà cũng...Phí quá Hạo nhỉ? Đi cái xe đó tốn xăng chết!”

Tôi kéo cái đầu của Hạo xuống thấp để tiện nói chuyện. Chẳng hiểu sao dạo này tôi cứ có cảm giác rằng mình thấp đi. Nghe cứ buồn buồn tủi tủi!

Hạo nghe xong chỉ cười cười rồi xoa đầu tôi một cái:

-“Ngoan! Chó mà làm sao hiểu được đời người. Cứ ở nhà tao chăm là được rồi. Ra ngoài kéo ai bắt cóc thì khó!”

Bầm mí! Trả lời méo ăn nhập gì hết!

Thôi nhịn! Phải nhịn! Nhịn vì tương lai con em chúng ta, sau này đánh chết cha con em chúng nó. Nhịn!

Tôi nhìn Hạo đay nghiến. Được! Cậu ta muốn tôi là chó. Vậy tôi sẽ dùng tính chó đáp lại cậu ta!

Tôi nhe nanh vuốt, cắm phập vào eo của Hạo. Bầm hết sức. Để coi, ai chọc ai điên!

Hạo bước lên trước tôi vài xen-ti-mét, tay đưa lên gỡ từng móng vuốt của tôi rồi nắm chặt. Chỉ khẽ nói nhẹ vài từ.

-“Đứng im đi, lần này là đích thân chủ tịch công ty Proskon đến đây.”

Tôi thoáng giật mình. Hạo hôm nay...sao mà nhẹ nhàng và dịu dàng đến thế?

Trái tim tôi bắt đầu đập thình thịch. Cái nắm tay này, cứ thấy có chút chút gì đấy khác. Rồi vô tình đôi mắt lướt đến chỗ eo vừa bị tôi cào lúc nãy. Thấy có thấm một ít dịch màu đỏ.

Tự dưng thấy buồn buồn mà thương bạn thế nào ấy. Nhìn về mặt kia, cứ như tạc tượng. Một pho tượng tuyệt mỹ. Đến hôm nay tôi mới biết, thì ra...Hạo rất đẹp trai. Còn anh tuấn hơn người.

Lòng tôi tự dưng xuất hiện một cảm xúc rung động nhẹ...

Một cảm xúc không nói nên lời.

Triều mến!

Thân thương!

Quý báu ngàn vàng!

.
. .
.

Đó là...

Cảm giác dè bẹp người mà ta ghét. Cảm giác ức hiếp người đó mà người đó không dám đáp trả tuyệt vời ông mặt trời thế nào ấy. há há.

Oh yeah! Oh yeah! Vụ ăn chang chang nè con, dám nhận đầu bà xuống nước nè con, bắt bà sữa tiêng chó nè con, ức hiếp bà nè con. Cháu hôm nay không tốn cả chục lít máu thì bà không phải là Bà Nguyệt cháu nhé. Hú hú!

Tôi ở phía sau, cười tủm tỉm!

Người đằng trước....thốn tận rốn!

-“Chẳng lẽ chỉ vì một cái nắm tay mà mày vui vậy sao? Tao không ngờ mày có dòng máu sắc nữ.”

Tôi làm lơ câu hỏi, vẫn cứ cười tủm tỉm. Kiểm chế! nếu không thì lộ suy nghĩ. Há há.

Phía trước, mẹ tôi đứng sững người. Khi Người đàn ông đó vừa bước chân xuống xe. Đôi kính đen vừa được tháo bỏ. Đôi chân của mẹ Khuê như đeo cả ngàn quả tạ. Không nhấc lên nổi! Chị Hân nhanh chóng nhận ra điểm gì đó khác lạ. Hàng lông mày vô thức chau lại.

-“Chào cô- đại diện trang trại Moonlight”

Người đàn ông đó đưa tay ra trước. Mẹ tôi nhìn nó một hồi lâu cũng chưa thấy phản ứng gì.

-“Chào ông-chủ tịch công ty Proskon.”

Chị Hân nhanh chóng nắm lấy cái bắt tay chào hỏi đó rồi ra hiệu cho Hạo đến gỡ rồi.

Tôi đứng từ phía sau, chỉ biết len lén nhìn khung cảnh ngọt ngào này. Tôi cũng không hiểu tại sao nó lại như thế này nữa. Chẳng lẽ cuộc gặp mặt đối tác nào cũng căng thẳng đến thế sao?

Người đàn ông đó, ánh mắt không rời. Mẹ của tôi lại trốn tránh không dám nhìn. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

-“Xem ra mọi người không xem tôi là đối tác bình thường rồi. Cứ cứ xử bình thường là được, không cần chào đón quá nhiệt thành như vậy.”

-“đúng đúng! Con thấy chủ tịch nói đúng nha. Mẹ! Mẹ! Chúng ta mời Chủ Tịch ở lại nông trại một ngày để chủ tịch kiểm tra chắc chắn mặt hàng nhé mẹ.”

Tôi nhanh nhẩu đáp ngay. Tôi là tôi sợ chuyện hợp tác này không thành thì phí công sức biết bao. Lỡ mà ngài Chủ Tịch không thích, không kí hợp đồng. Ừ ra là tôi và mọi người còn có một ngày để thuyết phục. Xem ra là vẫn còn cơ hội. Nhất định phải ép chú ấy đồng ý.

-“Không!!!!...à...Nguyệt, Chủ Tịch rất bận, làm sao có thể...”

-“Ý kiến hay đấy cô bé. Thế nhà cháu có đủ gạo nuôi ta không đấy. Ta ăn nhiều lắm đấy.”

Câu nói của mẹ còn chưa nói hết, chủ tịch đã lên tiếng ngay. Xem ra chủ tịch này rất biết cách hợp tác. Hay rồi, mọi chuyện đã thành công

Tự hào vì mình có thể giúp trang trại một việc to lớn đến vậy. Ôi chào! Cái đầu này lại thêm thông minh rồi~

Tôi nở nụ cười tươi rọi!

-“Ôi dào, nhà cháu nhiều gạo lắm. Đủ để nuôi Thánh Gióng ăn suốt đời luôn ấy ạ. Chủ Tịch khỏi phải lo nha~”

Chủ Tịch bật cười. Mẹ tôi cũng mỉm cười nhẹ, sau đó lén lút thở phào. Chị Hân thì vẫn giữ nguyên một nét mặt, còn Hạo thì thoáng không hài lòng. Tại sao nhỉ?

Mọi người bắt đầu giải tán dần. Mẹ đón tiếp chủ tịch, chị Hân thì đi kiểm tra giống. Tôi và Hạo kéo nhau ra cái nhà chòi hôm trước để ngồi.

Hạo xoa xoa đầu tôi, rồi tháo dây cột tóc ra. Ngồi mê mẩn từng sợi tóc. Tôi cứ thấy cái khung cảnh này kì kì. Mà Hạo hôm nay cũng lạ lạ. Mọi thứ đều lạ!

-“Hạo!!! Hạo có gì buồn à? Sao thấy hôm nay Hạo khác khác.”

-“Vớ vẩn! Buồn gì mà buồn.”

Hừ, ăn gì suốt ngày chỉ biết cóc đầu người ta. Nói miết không nghe, mặc kệ!

-“Ừ ừ không buồn. Thế phá cái đầu tóc của Nguyệt làm gì? Từ nhỏ đến giờ lần nào buồn chẳng thế?”

-“Bắt d-ze cho chó, vậy cũng hỏi.”

Nuốt nhin lần một.

-“Chó này sạch, không có ve đâu mà bắt.”

-“Cả đầu rận đây mà nói không có. Mày ăn ở bẩn vừa thôi!”

Hừ! Nuốt nhin lần hai.

-“Bỏ ra, kệ người ta. Ai kêu quan tâm chỉ giờ chê lên chê xuống.”

Tôi vùng vẫy, kéo cái đầu ra khỏi tay Hạo. Mà vừa ngóc đầu lên đã bị người ta ôm trọn vào lòng.

-“Ôm mày thế này tim tao rớt đâu rồi!”

Tự dưng má đỏ đỏ thế chứ nì. Người cũng thấy râm ran bứt rứt, khó chịu.

-“Tim...tim...Tim Nguyệt cũng đi đâu mất rồi!”

-“Quên nói, thêu dòng chữ đó vào sau gối cho tao nhé.”

WTH? Thêu á? Là Thêu á?

Bầm mi! Dám troll bà!

Tôi vùng ra khỏi lòng ngực của Hạo.

-“Ăn ở đó mà lợi dụng! Mơ đi! Thích thì tự thêu, không thích thì kêu Cái Mai thêu. Nguyệt đây là Nguyệt không có máu mủ ruột rà hay có dính líu gì với Hạo nhá. Đừng có tự cho mình cái quyền muốn làm gì thì làm, muốn sai ai thì sai.”

Kiểu như mình giận vô cớ ý, mình cũng chẳng biết lí do gì nữa. Một hơi tuông hết. Xong rồi bạn cũng không vừa, cũng đáp trả lại máu lắm.

-“Ừ đúng rồi! Tay nghề có bằng cái Mai đâu mà sĩ diện ảo. Thôi nhé! Không thêu hộ thì thôi nhé! Tôi đây cũng không thêm nhò và gì cô đâu!”

Hừ, bạn nói xong thì mình cũng tức. Không nhin được lại lớn giọng sỉ vả nhau.

-“Ừ, Nguyệt không bằng nên tự biết thân biết phận, còn hơn ai đó chỉ biết ăn mà không biết làm. Cứ ăn cho nhiều vô rồi mập thây làm biếng.”

-“Cô nói ai mập thầy làm biếng! Sau này cái số cô là làm thiếp người ta thì lo mà an phận thủ thường đi. Đừng có không biết gì mà phán như đúng rồi.”

Đã chạm đến lòng tự ái của nhau thì tình bạn 9 năm hay 10 năm gì cũng vứt.

-“Hạo nói ai không biết gì? Đừng có thấy Nguyệt khờ rồi đứng đó mà dụ nít nhá. Nói cho mà biết, Nguyệt nay thông minh hơn xưa rồi.”

Mình nói thì nói máu chiến lắm, còn bạn thì cũng đâu có vừa mà nhường nhịn. Cãi nhau mà nhịn thì có nước trời sập.

Nhưng chẳng hiểu sao bạn lại cười cười nữa. Tự dưng người rợn lên một hàng phòng thủ. Mỗi lần mà Hạo cười thế nào cũng có chuyện.

-“Ừ đúng rồi, chó là con vật thông minh mà còn rất trung thành nữa. Thế nên... ĐỪNG CÓ ĐÚNG ĐÓ MÀ PHÁN CHỦ!”

Nói rồi bạn quay lưng bỏ đi. Mình thì chẳng biết câu đó có nghĩa là gì. Nói chung là cục tức nó càng lớn.

-“Hạo đứng lại đó! Hạo vừa phải thôi nhé. Hết lần này đến lần khác cứ kêu Nguyệt là chó. Hạo quá đáng cũng vừa thôi, Đừng có vô lý như vậy nữa. Từ nay, Chúng ta không thuộc về nhau. Đừng có mà tìm Nguyệt để làm bao cát xả giận nữa.”

Mình nói vậy đấy, thế mà không ngờ công kích được bạn. Hôm nay mình phải thắng trận, tuyệt đối không để Hạo thắng nữa. Phải lấy lại danh dự cho bản thân.

-“Cô đấy, cô ngu cũng vừa thôi. Bộ bắt kẻ ai dùng chó cũng mang ý mỉa mai à. Tôi đã bảo về nhà ăn nào heo thêm để bồi bổ mà cô không chịu tiếp thu. Nếu cô ngoan ngoãn thì tôi có phiền lòng thế này không? Lúc nào cũng gây họa còn đứng đó đổ lỗi cho ai!”

Lần này cục tức nhất định nuốt không trôi. Bạn si và mình nặng quá. Mình nhất định không chịu thua. Có bao giờ mà mình đụng chạm gì đến Hạo đâu. Thế mà bạn lại đi đụng chạm nhau thế đấy. Thử hỏi không tức mới lạ?

-“Hạo Biến ngay cho Nguyệt. Từ nay đừng chơi với nhau nữa. Nghỉ chơi đi! Tình bạn là cái thứ gì chứ? Quăng cho chó ăn cho rồi!”

-“Nhớ những lời mà hôm nay cô nói đấy! Đừng có đến tìm tôi rồi khóc lóc thủ thi.”

-“Không thêm!”

Mình trừng mắt nhìn bạn. Bạn thì lạnh lùng bước qua luôn không thèm ngoảnh mặt lại.

Được! Muốn thì cách mặt nhau. Đừng có tự tin là Tú Nguyệt này đến làm hòa. Cứ đứng đó mà mơ!

Mình về phòng mà tâm trạng khó chịu. Cái con người đó là cái tên đáng ghét nhất mà mình gặp được. Chẳng hiểu sao lại thân nhau suốt chừng đó thời gian. Phỉ!

Mà cũng tại vì mình giận nên mạnh miệng thế thôi. Chứ khoảng thời gian sau này chẳng biết sống sao nữa? Thôi mà kệ đi. Từ tính!

-“Hai đứa nhỏ này thật thú vị.”

Người được gọi là chủ tịch lên tiếng. Khuê vùng ra khỏi vòng tay của anh rồi nhẹ nhàng đến bên cái chòi vừa mới xây ra đại chiến lúc này.

-“Chúng nó hiếm khi cãi nhau thế này lắm. Chắc có chuyện gì lớn lắm mới vậy.”

-“Lần đó chúng ta cũng thế...Em...còn nhớ không?”

Dương Trí đến ngồi bên cạnh. Trái tim của cô như nhảy cẫng lên từng nhịp. Không ngờ sau bao năm cảm giác vẫn vẹn nguyên.

-“Anh..xin lỗi.”

-“Không sao đâu, chuyện đó chẳng có gì. Nhờ có những sai lầm đó mà tôi có được hai đứa con gái đáng yêu thế này. Cuộc sống thú vị mà tôi yêu. Công việc mà tôi thích. Xem ra phải cảm ơn anh nhiều lắm.”

Đôi mắt Dương Trí nhìn xa xăm. Trí và Khuê nay đã lớn rồi, cũng đã là những người trưởng thành. Thứ tình cảm này dù không ai nói ra, nhưng đôi phương vẫn biết được mình còn yêu người ta nhiều lắm.

-“Nhớ lần em ở bệnh viện, ba mẹ em cũng rình mò chúng ta như lúc chúng ta rình mò hai đứa nhỏ vậy. Thú vị thật. Nếu em và anh có một gia đình nhỏ, chắc cuộc sống vui vẻ và thú vị lắm nhỉ?”

-“Thú vị hay không chưa biết được! Nhưng điều đó chắc chẳng xảy ra.”

Khuê một mực đánh đòn, dập tắt mọi tia hy vọng của Trí. Nhưng từ trước đến nay, Dương Trí đều chưa một lần nào bù đắp cho Khuê. Khuê đã quá

thiệt thòi.

-“Đúng vậy. Người lớn chúng ta đã quá hồ đồ rồi nhỉ? Xem ra em sống rất tốt, lại có một cuộc sống thú vị như vậy. Anh có mơ cũng không được sống trong không khí này.”

Đứng trước tình cảnh này. Trí không còn là đứa trẻ thiếu suy nghĩ của lúc trước. Không còn là chàng trai trẻ vô có lạnh lùng rồi hành động lỗ mãng nữa. Dương trí của bây giờ đã trưởng thành hơn, biết dịu dàng hơn với người phụ nữ của mình.

-“Nếu chú muốn cứ chuyển đến đây sống!”

Mọi người đều dồn tầm mắt về phía giọng nói lúc này.

Hân khoanh tay từ từ tiến đến gần. Ánh mắt nhìn trực diện vào Khuê khiến cô có chút lo lắng không biết phải phản ứng như thế nào. Hân quá nhanh bén, con bé làm cô hoang mang không biết đi đường nào.

-“Cháu là...chị gái đúng không?”

-“Cũng không khó để phân biệt cháu và em gái.”

Hân nở nụ cười mềm mại hiếm khi thấy, làm Khuê có cảm giác như con bé biết tất cả.

-“Bầu không khí ở đây trong lành thật. Chú đến đây không phiền chứ?”

-“Cháu nghĩ chú đã có câu trả lời.”

Rồi sau đó quay sang Khuê, nắm lấy tay cô dẫn đi.

Dương Trí nở nụ cười sau khi hai người đã khuất bóng. Xem ra con gái đầu của anh rất thông minh. Gia đình nhỏ này, chờ bố nhé! Rất nhanh chúng ta sẽ được đoàn tụ!

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đả Đảo Thực Dân Chó

Chương #8: Đả đảo thực dân chó.

Kiểu là mình và bạn Hạo giận nhau lâu quá trời quá đất luôn ý. Mình cũng muốn sang làm hòa lắm cơ. Nhưng kệt nổi chị Hân bảo: “Mới có ba tiếng, làm hòa cái nổi gì.”

Chị Hân thuộc tuýp người nữ quyền, giống như ...có chuyện gì thì nam nhân cũng phải là kẻ xuống nước trước ý. Nên suy nghĩ của chị rất chi là mạnh mẽ nha. Nếu không làm hòa, chị tuyệt đối cũng không phải kẻ mở lời trước. Nói gì thì nói chứ chiến tranh lạnh chi có chị là nhất. Cả mẹ Khuê cũng thuộc hàng lép vế với chị cơ đấy.

Cơ mà chả biết chị giống ai nhỉ? Lâu lâu nghĩ vẫn vợ mà chả biết câu trả lời.

Mình thì tính tình nhu nhược nổi rồi. Lúc trước Hạo bảo gì thì làm nấy, chẳng dám làm trái lời. Mỗi khi lên thành phố ở với mẹ mới lén lảng ăn hiếp lại tý thôi. Ừ mà có tý tạo teo thôi mà bạn đã giận mình rồi. Người chi mà kì cục thế chứ? Hồi có tức không? Như một đứa trẻ lớn xác, khó dỗ!

Mình thì uất ức cứ dồn trong lòng. Hai đứa suốt ba tiếng đồng hồ cứ chằm mặt nhau mà chẳng nói với nhau lời nào. Không khí nó cứ ngột thở thế nào ý.

Đến chiều tối thì mình cũng không chịu được nữa. Mới tòn teng chạy đến chỗ chị Hân hỏi lại cho chắc. Liệu làm thế Hạo có xuống nước dỗ mình không?

Định bụng mở cửa xông vào nhưng đột nhiên thấy mẹ với cái chú Chủ tịch gì đấy đang nói chuyện. Mình cũng núp vào một chỗ tối để nghe lén. Mà hình như xa quá nên không nghe được gì cả! Chỉ thấy mẹ nói gì đó rồi bỏ đi. Mà mắt thì cả bông nước, ngân ngấn sắp tràn đến nơi. Còn chú thì đứng từ xa nhìn theo mẹ đắm chiêu lắm. Ánh mắt cứ buồn buồn thế nào ấy.

Mình định chuẩn, mà tự dưng chú đi đến gần. Mỗi một bước chân tim mình đập thành thịch. Mồ hôi vã ra như mưa, hô hấp cũng nhanh hơn.

Cơ mà chú đứng cách chỗ mình ba bước chân. Rồi tự dưng có điện thoại.

Không biết bên kia nói gì mà chỉ nghe thấy:

-“Mẹ ổn chứ? Giúp bố chăm sóc mẹ nhé. Nhớ xem xét chăn, nệm. Nếu nệm mà quá cứng mẹ con sẽ khó ngủ, chăn mà qua thô hoặc không ấm mẹ con sẽ thức cả đêm đấy.”

Đợi mãi đến khi chú đi thì mình mới dám thở phào nhẹ nhõm. Eo ôi, người đàn ông gì mà tốt thế chứ. Cơ mà chú có vợ rồi à? Còn có cả con nữa?

Tự dưng nghĩ lại bất chú ở đây tận một ngày, rồi vợ chú hình như bị gì đấy. Cảm giác có lỗi quá đi. Lỡ mà vợ chú có mệnh hệ gì thì mình căng rứt lương tâm lắm luôn.

Đáng lẽ ra chú phải từ chối lời mời của mình mới phải chứ? Sao chú nhận lời làm gì, bây giờ làm cho mình cảm thấy bức rức.

Cơ mà mình cũng ngốc quá thể đáng ý. Đây là công việc, về việc xã giao ai chẳng thể. Chú lại là Hào Nam Tử, nói lời phải giữ lấy lời. Đương nhiên từ nói đùa mà thành nói thật rồi. Aaaaaa!!!! Mình ngốc thật!

Mình mò vào phòng chị Hân để nhờ chị giúp. Cơ mà không phải chuyện của Hạo nhé, là chuyện của chú đấy. Chị ban đầu nhìn mình kinh ngạc. Sau đó chột một câu bảo mình không làm sai! Rồi đuổi nhanh mình về phòng.

Hự!

Tức!

Làm cho mình cảm thấy mình là thành phần bị hất hui ý! Định bụng về phòng, mà đột nhiên gặp Hạo. Thấy bạn đang cầm trên tay một bình nước. Mình định mở miệng cười, nhưng mà nhớ mần mán là hai đứa đang giận nhau. Tính quay lưng đi thẳng luôn. Đề coi ai chịu thua ai!

Cơ mà bạn cũng ghê gớm lắm, mình chưa kịp làm gì cả, bạn chỉ vừa thấy mình thôi đã quay lưng chuyển hướng đi. Không thèm liếc mắt đến một cái nữa! Kiểu khinh người ý!

Mình sốc!

Sốc toàn tập luôn!

Lần đầu tiên bị bơ một cách trắng trợn thế đấy!

Hạo thì không tính rồi, chị Hân cũng thấy mình phiền mà đuổi ra khỏi phòng. Dân số thì 3/4. Mà hơn một nửa hất hui! Hối có túi thân không chứ?

Mình vừa đi đến cửa phòng của mẹ, tay giờ lên chưa kịp gõ thì thấy ánh đèn đã tắt!

Eo~

Tồn thương toàn tập luôn!

Khốn thế chứ nì!

Mình dùng dằng bỏ về phòng. Áo nào ôm gấu bông khóc. Hết to thiệt to luôn ý. Cơ mà thẳng hàng xóm phòng bên chẳng thấy nhúc nhích gì cả. Mình tức, vừa khóc vừa bứt lông con gấu bông!

Đêm đó, có đứa nhột đến tận rón!

-“Thằng chó Hạo đáng chết, bầm mi, bà mi, dám bơ bỏn cô nương ta.”

Hàng xóm phòng bên đang uống nước, nghe hàng xóm “hát” thì phụt ra ưót hết cả màn hình cái laptop!

-“Thằng Hạo kia, mi dám làm trái tim bỏn cô nương ta tồn thương! Mi có biết nó mỏng manh, yếu đuối lắm không hả?”

Hàng xóm đang thay quần đi ngủ thì vấp cái quần mà té chổng mông lên trời! Eo ôi! Thật mất mặt!

Thấy cần thay đổi kế hoạch, Nguyệt cô nương quyết định làm thôn nữ dân dã!

-“Chàng ơi, chàng hồi~ Thiếp cần chàng, chàng bỏ thiếp, thiếp biết sống sao bây giờ?”

Hàng xóm leo ban công qua, vào phòng rồi nói lời nhẹ nhàng, dịu dàng dỗ dành!

Cơ mà tưởng tượng thì đẹp thế đấy.

Chứ sự thật thì...

-“Đồ tòi, đồ khôn,...thấy nhau mà bơ nhau. Chó phản chủ! Chó có HOA bỏ HEO. Chó Phân biệt chủng tộc, chó phân biệt giai cấp. Đả đảo thực dân chó, đả đảo thực dân chó!”

-“Thực dân chó đáng chết, thực dân chó đáng đánh, thực dân chó đáng làm món cây tơ bầy món thơm ngon!”

-“Mừng ngày chúa sinh ra đời! Là ngày chó con vô nòi!”

V.v...

Mình hét đến khan cả cổ, còn phòng bên thì cứ im lìm, im phăng phắc luôn!

Con giận nó bùng nổ, mình đã làm hòa (-_-) mà bạn thì thế đấy! Mình thề, từ nay không bao giờ, và cũng đừng mong chờ mình làm hòa lần hai!

Mới tỉnh mơ sớm thì mẹ qua đánh thức! Vỗ vỗ cái mông cho tỉnh ngủ! Mẹ gọi là việc của mẹ, còn mình lẩn là việc của mình!

Thế nên có gọi hoài mình cũng không dậy!

Nói là sớm tỉnh mơ chứ cũng 6h30 sáng rồi! Bối, lên thành phố cái quen lối sống của thành phố luôn. Thức khuya ngủ trễ!

Nói thật chứ không phải mình hư thân mất nết mà thức khuya đầu. Tại đêm qua có đứa bỏ rơi nên lên mạng đăng “xì ta tít”. Cơ mà không thấy like nha!

Chờ cái nút like của người ta mà mòn mỏi con mắt! Đến 2h sáng không thấy like, chắc hẳn bạn chưa đọc. Thế là gục xuống ngủ liền.

-“Hôm nay tựu trường, không đi lên nhận lớp à con?”

-“Hạo cũng chưa dậy mà mẹ, để con ngủ tý đi.”

Mình đáp với mẹ bằng giọng ngái ờ ngủ. Con gái con nứa, kiểu này ế chồng chắc!

-“Hạo đi trước rồi! 7h là phải có mặt đấy cô nương. Dậy giúp mẹ đi.”

WTH? Hạo đi trước? Đi trước? Đi không gọi mình?

Nào chỉ vừa kịp tiêu hóa câu đó là phóng ngay vào WC luôn! Thay đồ gọn lẹ rồi cũng chẳng kịp ăn sáng. Chào mọi người rồi phóng nhanh lên trường.

Ngồi trên xe buýt mà bề bộn nổi lòng! Áo nào! Đạo này toàn chuyện gây sốc!

Xe vừa dừng là mình phóng ngay về khu vực lớp! Thấy bạn tay cầm cuốc, cào cào cái bồn cây ở giữa sân trường! Vừa thấy bạn là nhiều uất ức bay hết luôn, thấy bản thân vô dụng quá. Xa bạn tý là khó chịu không yên rồi. Mắn đến làm hòa!

Cơ mà!

Cơ Mà!

CƠ MÀ!

Hạo và con nào đang đứng đó?

Con nào kia?

Hừ hừ!

Khuê nữ yếu điệu, quân tử hảo cầu! Đúng là một cặp. Nhìn mặt con nhỏ đó mà khó ưa!

Thấy bạn nhìn mình! Rồi sau đó rời khỏi chỗ bạn kia. Eo ôi! Tỉnh làm hòa hả? Biết Hạo xa mình là không được mà!

Mình cười tươi rạng rỡ luôn!

-“Bạn kia, ngày đầu đến lớp mà đã đi trễ! Theo nội quy thì bạn phải dọn dẹp vệ sinh bồn hoa kia!”

Kiểu cảm giác từ thần tiên mà xuống làm ác quỷ đấy! Ngơ ngác ngác mãi cũng hiểu ra! Người ta ý, muốn phạt mình thôi. Chứ có phải là làm hòa với mình đâu.

Nhìn về hướng tay của bạn thì đó là bồn hoa đằng sau bồn hoa mà bạn và bạn nữ kia đang dọn vệ sinh!

Tức đít chịu được!

Mất mình ngân ngân đồ rồi cũng phải lao động!

Mình quay lưng về phía họ, tay cầm cốc mà cốc. Kiểu như mình ở nhà ăn không ngồi rồi, có bao giờ đụng chạm mấy cái này đâu. Thành ra lúc dọn dẹp xong cũng là lúc mọi người nghỉ ngơi.

Mình chỉ kịp rửa tay rồi ra gốc cây ngồi nghỉ. Cô giáo nói vài lời rồi cho lớp đi ăn. Chiều nay ở lại trường để phổ biến vài hoạt động.

Tay mình đỏ hết cả lên, phỏng rộp, đau tấy! Nhìn thấy vậy cũng chán mà bỏ cả ăn!

Tự dưng có cái gì mát mát áp vào cổ. Quay lại thì thấy bạn mặt hầm hầm quăng cho chai nước. Mình cũng không ngại mà uống luôn. Cơ mà vận nắp không được.

Một bên Tay đau, một bên là còn giận bạn. Thành ra chọn phương án 1. Cố vận chứ nhất định không nói chuyện!

Bạn giật lấy tay rồi bôi thuốc cho. Bạn làm nhẹ nhàng lắm, tự dưng thấy túi túi kinh khủng.

-“Hạo quan tâm Nguyệt làm gì, đi mà quan tâm cái bạn nữ xinh xinh kia ý!”

Mình rút tay lại mà bạn giữ chặt quá, đôi co một lúc cũng nhường. Mặc, bạn muốn làm gì thì làm! Mình chịu thua rồi ý!

-“Quan tâm người ta mắc công có người nói Có HOA bỏ HEO, Phân biệt chủng tộc, phân biệt giai cấp. Có kẻ còn độc mồm độc miệng kêu PHÂN.CHỦ. Ở hớ, không biết tôi thành pet của ai nữa!”

Bạn nói mà mình nhột nhột. Lạ nhỉ? Nghe đâu quen quen thế không biết.

-“Ừ, đúng ý! Ai mà độc mồm độc miệng thế Hạo nhỉ? Hạo nhà Nguyệt tốt lắm mà ta! Làm gì có chuyện đó!”

-“Hạo nhà Nguyệt???”

Tự dưng bạn nói ba chữ trong câu rồi cười cười.

<ot..ot>

Mình ôm bụng, cuối gầm mặt luôn. Tại sáng giờ chưa ăn gì mà!

Tự dưng bạn lôi trong cặp ra hai hộp. Một hộp cơm trắng và một hộp đồ ăn.

Chắc là bạn muốn ăn cơm!

Híc, ăn trên nỗi đau của kẻ khác!

-“Aaaaa...”

Bạn đưa muỗng cơm đến gần miệng, mình tròn mắt ngạc nhiên luôn!

-“Có một cái muỗng sao mà ăn.”

-“Khỏi lo, ăn chung!”

Mình há miệng chưa kịp nói gì lại bị bạn đưa nguyên muỗng cơm vào mồm. Kệ nó, nhai luôn!

Cơ mà bị đau tay vậy cũng có thú vui. Từ ăn cơm, uống nước bạn lo hết. Ăn thì bạn dứt, uống nước bạn cũng mớm. À làm, uống nước bạn cũng dâng tận miệng!

Tự dưng bạn tốt đột xuất luôn! Cơ mà chắc ruột enzyme hơi bị nhiều. Mình thì thấy bình thường, chủ yếu là cái người ưa sạch sẽ kia có bị gì không? Mặc công ọc rồi bị hiểu lầm thành giới tính thứ ba thì khổ!

-“Hạo, Nguyệt! Hai người đang làm gì thế???”

Cái muỗng trên tay tự dưng rơi xuống đất. Mình ngó qua thì thấy cái Mai mồ hôi nhễ nhại, mặt tức giận bùng bùng. Nước bọt thì nhau trôi tuột xuống cổ. “Àm xì ke” (I’m scared)

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tuyên Chiến

Chương #9: Tuyên chiến

Mình toát cả mồ hôi hột, tay chân run run kiểu gì ý, mình muốn đứng dậy mà không được. Tự dưng thấy sợ sợ ánh mắt cái Mai kinh khủng.

-“Mình...mình...muỗng...muỗng...”

-“Ăn cơm!”

Hạo nhặt lấy cái muỗng rồi đặt lên ghế. Trong khi mình sợ cái Mai hiểu lắm, chưa kịp giải thích sao sao thì Hạo đã lấy đũa gấp com ăn thoải mái. Mình chỉ biết cuối gầm mặt.

-“Mai...Mai đừng hiểu lầm, tại mình bị đau tay nên Hạo mới giúp mình ăn cơm thôi. Chuyện không có gì đâu?”

Mình giờ đôi bàn tay đỏ tẫm, đau tấy lên làm bằng chứng. Ban đầu bạn nhìn mình chăm chú lắm. Mình cứ tưởng đầu không tin, nhưng cuối cùng bạn cũng cười.

-“Hiểu lầm gì chứ, bạn bè giúp nhau là chuyện bình thường mà, đúng không Hạo?!”

-“Đúng đúng, bạn bè nên giúp nhau!”

Mình thấy Hạo không nói chuyện nên mới hòa theo cho cái Mai đỡ nghi ngờ. Tim mình như không phải của mình nữa vậy á, nó sợ cái Mai khủng khiếp. Giống như cái cảm giác ăn trộm lại bị bắt trộm vậy! Đau tim chết đi được.

Cái Mai cười hiền rồi chèn vào giữa hai đứa ngồi. Cảm giác lúc đó của mình sao nhỉ? Nó hệt hăng kinh khủng, nó cứ kì kì sao sao á! Tự dưng thấy buồn buồn!

Cái Mai quay sang Hạo, anh anh em em ngọt sớt luôn nha!

-“Hạo, anh uống nước đi, em mới mua cho anh đấy!”

Bạn không trả lời đâu, đóng thật mạnh cái hộp làm mình hết cả hồn. Mặt cái Mai buồn thiu à. Tự dưng lúc đó lòng mình vui khủng khiếp luôn. Nhưng mà nghĩ kĩ cũng thấy tội lỗi lắm cơ, bạn bè thân thiết, thấy bạn vậy mà còn cười được. Nhưng mà không hiểu sao mình vui lắm, vui vui lắm luôn cơ.

-“Cảm ơn!”

Hạo cầm lấy chai nước rồi tu một ực. Lúc này tâm trạng mình kì lạ lắm, bất chợt thấy tức giận. Người ta anh anh em em tình cảm chết đi được áy. Mình ở đó cứ như thừa thãi vậy. Tức! Vì tức nên bỏ đi!

Bỏ đi rồi bạn cũng không thêm đồ. Đúng thật là tình bạn mười năm không bằng cô gái đôi mươi. Con trai ai cũng là động vật háo sắc.

Mình bực lắm kia, mắt đỏ hoe như bông hoa hộc vậy áy. Nhưng vì sợ mọi người nhìn nên tìm đại cái bồn rửa mặt gần đó rồi tấp vô luôn.

Rửa mãi mà vẫn còn đỏ, chả biết rửa sao cho mọi người không nhận ra là mình đang khóc nữa. Bực quá ngồi lên cái ghế gần đó khóc ngon ơ à.

Giống như chưa bao giờ được khóc vậy á. Mình khóc hăng say, khóc đam mê luôn! Khóc như chỉ có mình mình được khóc, và chỉ có mỗi mình biết khóc thôi. Thế mà bạn cũng không đến đỡ cơ đấy. Mình đã dùng hạ sách này mà bạn vẫn làm lơ ngon lành luôn. Lần đầu thì khóc giả chứ bây giờ tui thân, khóc càng dữ dội hơn nữa.

-“Bạn cầm lấy rồi nín đi. Con gái khóc xấu lắm!”

Có ai đó đưa cho mình một chiếc khăn tay. Ngẩng mặt lên thì dị hết chỗ nói. Thầy cô cũng đến đây rồi, còn dám khóc nữa chết liền ý. Mình nhận lấy cái khăn tay rồi nhanh chóng nói cảm ơn.

-“Thầy ơi, cho em cảm ơn.”

Mình trả lại cho thầy chiếc khăn tay rồi lôi khăn ướt ra dùng. Lau mặt, hỉ mũi rồi làm tùm lum động tác.

Nghĩ lại cũng không biết mình ngây thơ hay mặt dày nữa. Vô văn hóa hết sức hà!

May mà thầy không nói gì, chỉ cười rồi cầm khăn tay mất dạng. Eo ôi~ thầy gì mà mặt baby búng ra sữa ý. Nhìn cứ như học sinh cấp ba, làm da trắng mịn cứ như em bé áy. Nếu so ra cũng một chín một mười với chị Hân luôn chứ không dám giỡn chơi đâu.

Nhưng mà mắt lại vô tình đụng đến chỗ hai người họ. Nàng thì dựa vào vai chàng, còn chàng thì ngồi đọc sách.

Mình buồn bực bỏ thẳng về nhà luôn. Mặc kệ hôm nay có thánh chi tập trung.

Ngay lúc Nguyệt bỏ đi, Hạo đẩy Mai ra dứt khoát mà lạnh lùng.

-“ Cô biến được rồi.”

-“ Cậu đừng quên thỏa thuận của chúng ta. Nếu cậu dám làm trái tôi sẽ nói cho mọi người biết Nguyệt là đứa không có bố. Để xem đến lúc đó là ai chết.”

Hạo vo tròn nắm đấm. Hận không thể một tay bóp chết cái Mai. Tuy nhiên Hạo biết, nếu bây giờ mà hành động thì sẽ bứt dây động rừng. Cậu cố nuốt con giận đang bùng phát, lạnh lẽo nhìn Mai.

-“ Tôi biết rồi. Nhưng tôi cũng nhắc cho cô nhớ, núi này cao sẽ có núi khác cao hơn.”

Nói rồi Hạo vác balo đi ngang qua người Mai. Mũi nhếch lên một đường cong khó hiểu.

(Nguyệt): Mình vừa về đến nhà là vội vàng chạy đến tìm chị. Khóc lóc kể lể ngon lành luôn. Chị đưa tay lên vuốt vuốt cánh mũi của mình, chị thuộc tui người ít nói nên mình biết là chị đang cảm thông cho mình ý. Làm cho mình có cảm giác mình không còn cô đơn nữa, cứ như hồi bé ý, mỗi lần mình buồn là chị đều làm như vậy. Cảm giác xuyên sao, bồi hồi lắm.

-“ Chị thay em đến trường đi, em không muốn lên lớp nữa đâu.”

Kiểu như thừa nước đục mà thả câu vậy á. Được cơ hội là làm nũng với chị yêu quý. Cơ mà chị bữa nay hiền lắm nha, nhờ là làm liền à.

-“ Được rồi, nhưng nhớ trốn cho kĩ, khi nào chị về mới được xuất hiện.”

-“ Còn nữa, không được để mẹ vào phòng chị, ok không?”

Mình như vớ được phao, dạ dạ vâng vâng lia lịa. Tưởng chị nhờ cái gì cao siêu lắm, ai ngờ dễ ẹc.

Sau đó, mình và chị đổi đồ cho nhau, chị bắt xe đến trường, còn mình thì trốn trong phòng chị mà đọc truyện.

Hân đến trường, giữa lúc mà cô giáo đang sắp xếp chỗ ngồi và bầu ban cán sự lớp. Cũng không ở Việt Nam nhiều nên Hân thật sự không biết cái môi trường này nên làm thế nào. Nhưng được cái đầu thông minh, cô lập tức hiểu ra là cần xin lỗi giáo viên vì sự đến trễ này.

Vì là lần đầu tiên nên cô giáo cũng không trách phạt gì.

-“ Em vào lớp đi, nhớ lần sau đừng khóc nhè nữa là được.”

Nói đến đây thì mọi người thì nhau bùm miệng cười, Hân chỉ biết ôm mặt mà than. Khổ nỗi, cô được sắp xếp ngồi cùng cái Mai.

Sau đó là đến lúc giao lưu, kĩ năng của Hân vốn không cao ở những khóa này nên khi có bạn nam bản trên quay xuống bắt chuyện, cô không biết phải nói thế nào cho giống em gái!

-“ Chào bạn, bạn còn nhớ mình không?”

-“ Cậu? Thì sao nào?”

Hân nhìn chằm chằm kẻ đối diện, ánh mắt của Hân làm cho người ta có cảm giác e ngại, không muốn tiếp xúc.

-“ Mình là người lúc sáng đưa khăn tay cho bạn đó, bạn lúc đó khóc dữ dội thật.”

-“ Khóc dữ dội...!”

Một thằng khác tự dưng chen vào, nó vừa nói vừa nhún nhảy, ra vẻ kênh kiệu khinh người lắm. Rồi mấy đứa còn lại trong lớp cũng hòa theo cười, châm chọc.

Mỹ Hân nhìn từng đứa, cô ghét nhất là cái việc lời người khác ra để làm trò tiêu khiển. Vô tình, nụ cười bí ẩn của cái Mai lọt vào tầm mắt của cô. Cô nhanh chóng nhận ra điểm kì lạ.

-“ Lời bản thân người khác để làm trò tiêu khiển của mình không hẳn là cách hay. Nạn nhân chưa chắc đã là người bị hại, đừng đứng đó mà vênh váo. Có ngày đội mồ cũng không biết lí do.”

Chỉ một câu nói của cô mà đám con trai đó ngay lập tức im lặng, còn cái Mai lại sững người mất vài giây. Mỹ Hân đứng một bên từ từ chiêm ngưỡng màn thay đổi sắc mặt hiếm thấy.

Đặc biệt, Hạo còn giúp sức giúp cô đánh trả đòn cái Mai.

- "Bạn Nguyệt nói đúng đấy, ai thắng ai thua...còn chưa chắc!"

Hạo nói giọng đầy ẩn ý, Mỹ Hân vận người, cười nhếch mép. Thì ra cậu ta đã nhận ra rồi, cũng khá dễ dàng. Còn cái Mai, không dám nhìn sang người bên cạnh, mặt tái mét. Mỹ Hân đá lòng neho sang chỗ Hạo, cậu ta cũng phối hợp nhịp nhàng tung hứng đề "đả đảo tinh thần" cái Mai.

Xem ra trong việc này, Mai đã thất thế!

Trong lòng cô đầy hận thù, càng hận, cô càng muốn Nguyệt biến mất khỏi thế gian này, cô muốn cái người ngồi cạnh cô phải sống không bằng chết!

Trong khi đó, Mỹ Hân biết rằng bộc lộ cái tôi thái quá sẽ lộ chân tướng, nên sau khi đả được tinh thể, ngay lập tức trở thành cô bạn đáng mến.

- "Mai à, hình như bạn bị bệnh rồi. Để mình đưa bạn xuống phòng y tế nhé."

Mỹ Hân chỉ nói vậy để thăm dò, không ngờ cô ta đồng ý liền. Đang trên đường đi, Mai hất tay của Hân ra khỏi người mình. To tiếng quát nạt.

- "Cô không cần diễn nữa đâu, có phải cô là chị của Nguyệt không?"

- "Thông minh đấy!"

Hân khoanh tay, khoanh khái nhìn Mai bằng đôi mắt thánh thức. Ngụ ý xem cô ta sẽ làm gì.

Cái Mai cười nhếch mép, sau đó ngẩng đầu cao hơn để nhìn Hân. Từ từ tiến sát.

- "Mặc dù cô là chị, nhưng tôi nói cho cô biết. Cô không đủ sức để đấu với tôi đâu. Tốt nhất nên biến đi, kẻo chừng tôi sẽ cho cô con đường sống."

Cái Mai đẩy vai Hân, cô thuận theo tự nhiên giả vờ đi lùi lại vài bước.

- "Hứm, xem ra đều yếu đuối như nhau. Thôi tốt nhất đừng nên tham gia vào, kéo lại bảo ý mạnh hiếp yếu."

Cô ta bóp miệng Hân, cười đắc chí.

Nhưng...

.

.

.

Chỉ ba giây sau.

.

.

Có tiếng hét thật chói tai và Mai đã ôm lấy tay mình.

Mỹ Hân lúc này mới nhếch mép, bẻ tay răng rắc nghe thật giòn tai. Hân đẩy bả vai Mai hơn ba lần, một lần đẩy kèm theo một câu nói cực kì mạnh mẽ.

Lần thứ nhất: "Cô nên biết, tôi không phải là em gái."

Lần thứ hai: "Tôi cũng không hề yếu đuối như cô nghĩ."

lần thứ ba: "Tôi, Vũ Mỹ Hân, là người thích dùng bạo lực để chống lại bạo lực."

Lần thứ tư: "Đừng nói là hai chị em tôi, một mình tôi cô cũng đấu không lại."

Lần Thứ năm: "Lần này tôi tha, lần sau còn đụng vào em gái tôi, đừng trách tôi ác."

Sau cái đẩy vai lần thứ năm, cái Mai té xuống sàn nhà, không còn sức chống đỡ. Mỹ Hân nhếch môi rồi bỏ đi, để lại mình Mai với cảm giác bị khinh miệt. Tuy thế nhưng Mai vẫn không rút ra được bài học gì.

- "Hai chị em nhà mày đừng có vội mừng. Hôm nay tao thua, nhưng tao thề sẽ trả lại theo cấp số nhân."

Trong khi Hân đang bận bịu lo trả thù giúp Nguyệt thì Nguyệt lại ung dung ăn miếng bánh, uống miếng nước.

Nguyệt lần hết chỗ này ra chỗ khác rồi lôi laptop của chị yêu quý ra nghịch. Vô tình lại thấy tin nhắn trong email của chị với một địa chỉ khác! Trong hộp

chat đó, chị gọi...người ta.... là bố!

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Nhạn

[- “ Chú, lời chú nói có thật không? Rằng chú là ba cháu? ”

- Nếu con không tin, ngày mai bố đến chỗ con, chúng ta đi xét nghiệm ADN.

.

.

.

-Cháu không ngờ có ngày mình cũng có bố như bao người khác.

-Bố xin lỗi.

-Không! Người cần xin lỗi mới là mẹ cháu.

-Bố sẽ cố bù đắp cho mẹ con.

-Bằng cả cuộc đời sau này của bố được không?

-Con vừa gọi ta là...

-Bố! Bố có giữ được lời hứa này không?

-Bố sẽ không hứa! Bố sẽ dùng hành động để chứng minh.

.

.

.

.-Hân Hân, bố đến thăm mẹ con con được chứ?

-Mẹ không ở Anh bố à. Mẹ và em gái đang ở Việt Nam.

-Em gái? Lẽ nào là đứa con của Nick?

-Bố nghĩ vậy sao?

-Không, Nick đã cưới mang mẹ con con, Bố cho phép mẹ đi thêm bước nữa. Bởi bố không tốt.

-Em tên Tú Nguyệt, là em gái song sinh. Nhà số abc, đường XYZ, tỉnh H, Thành Phố K tại Việt Nam. Đó là địa chỉ nơi ở hiện tại của mẹ. Hiện tại mẹ là chủ trang trại Moonlight.

.

.

.

-Hân Hân, bố cần con giúp!

-Bất cứ chuyện gì con cũng sẽ giúp.

-Bố cần con về Việt Nam làm cầu nối cho bố và mẹ.

-Không thành vấn đề! Ngày mai con sẽ về!

-Ngày mai bố sẽ cho người đến đón con!

.

.

.-Hân Hân, con rảnh không? Đến cửa hàng Peace gần trang trại đi. Bố muốn gặp con!

-Con ra ngay liền, bố chờ con một tý.]

Đọc những dòng tin nhắn như thế này, người mình như rụn rời ra. Bố? Cái chú chủ tịch kia là bố? Ngay cả đoạn hội thoại mình nghe được không lẽ nào là của chị Hân? Mọi thứ như quay mòng mòng trong đầu mình. Làm sao mà bố tìm ra chị Hân trước, chứ không phải là mẹ? Tại sao có thể cơ chứ? Làm sao? Làm sao đây? Mình nửa muốn tin, nửa lại không muốn.

Cảm giác giống như chết đi sống lại, khi tỉnh rồi cũng khó mà tin được mình còn sống.

[-Mẹ ơi, cái hộp đó là gì vậy?

-Là Nhật kí của mẹ, Nguyệt ngoan, không được cho ai biết mẹ cất nó ở đây nhé. Cũng không được chạm đến nhé!

-Nhật kí là gì vậy mẹ.

-Là một con quái vật to lớn, nó sẽ nuốt lấy con và mọi người. Suyt! Giữ bí mật nhé, nếu không nó sẽ ăn thịt mọi người mất. Nguyệt có sợ không nào?

-Nguyệt sợ lắm! Nguyệt không cho ai biết đâu!]

Bỗng dưng đoạn hội thoại lúc bé lại một lần nữa hóa đầu óc của Minh. Minh như nhớ ra. Chắc chắn rồi, đã là nhật kí thì chính nó là chìa khóa vàng của cuộc đời mình. Minh vội vàng xông thẳng vào phòng mẹ, cũng may là không có người. Lục lọi rồi tung mọi thứ thì cũng tìm được cái hộp đó. Nhưng mà không có chìa khóa, mình đoán bừa, đập bẻ nát luôn. Nghe tiếng động thì mẹ vội vàng chạy lên. Lúc mẹ bước vào cũng là lúc mà mình vừa mới mở những trang sách đó ra.

-“Nguyệt! Con đang làm gì vậy?”

-“Mẹ nói dối con, Tại sao mẹ biết bố ở đâu mà lại không báo cho con biết? Chẳng lẽ mẹ muốn con mẹ là đứa không có bố mãi sao?”

Mắt mẹ bắt đầu đỏ hoe, mình cũng không thua gì, nước mắt đã ướt đầm khuôn mặt từ lúc nào. trên tay mình giờ lên những quyền nhật kí.

-“Nguyệt, trả cho mẹ, con không hiểu đâu!”

Mẹ xông đến, định giật lấy nhưng mình đã dùng lực đẩy mẹ ra rồi chạy đến ngay cửa.

-“Con không tin mẹ nữa, mẹ là người đáng ghét nhất!”

Nói rồi Nguyệt bỏ đi, Khuê bị mảnh sành ghim vào tay đến bật cả máu. Nhưng nỗi đau trên xác thịt không là gì đối với trái tim cô lúc này. Nỗi lo sợ của cô, cuối cùng cũng đã đến, chỉ là đến sớm hơn cô dự tính rất nhiều.

-“Nguyệt ơi, mẹ xin lỗi mà, con mở cửa cho mẹ đi.”

-“Mẹ đi đi, con không muốn gặp mẹ nữa.”

-“Nguyệt! Mẹ xin lỗi mà, con ra ngoài đi.”

-“Nguyệt! Nguyệt!...”

Khuê gọi khản cả cổ, con bé vẫn không ra là không ra. Cô ngồi trước cửa, nghĩ mà thương cho con, khóc đến sưng cả mắt lúc nào không hay. Cô cũng tội nghiệp lắm chứ, nếu như con bé biết, con bé là sản phẩm của một thời bùng nổ của ba và mẹ, thì con bé sẽ cảm thấy như thế nào. Việc ngày hôm đó xảy ra, mãi là vết thương trong lòng của cô. Điều này có mấy ai hiểu?

Trong khi người ta hạnh phúc, thì cô phải nằm trong viện. Nếu lần đó không phải là Nick đụng phải cô, nếu lúc đó là người khác, chắc giờ này cô cũng đã chết ở xứ người. Đầu óc của Nguyệt có lúc thông, lúc ngẹt cũng vì lý do đó. Cô thương Nguyệt hơn cũng bởi lẽ đó. Ấy vậy mà đứa con gái lớn lại không hiểu cho cô, bây giờ đến đứa con mà cô. Thương nhất cũng bỏ rơi cô. Đời cô thật là bất hạnh.

Nghĩ vậy, cô càng khóc nhiều hơn nữa.

-“Khuê, có chuyện gì vậy em!”

-“Con bé, con bé biết được sự thật rồi. Con bé, con bé ghét em.”

Trong giờ phút này, cô không còn tâm trí để ý đến cô Hận Trí như thế nào. Cô khóc như một đứa trẻ, Một đứa trẻ được ngả vào lòng Dương Trí.

-“Cốc Cốc Cốc”

-“Nguyệt, mở cửa ra cho chú.”

-“Chú đi đi, cháu cũng không muốn gặp chú.”

-“Nguyệt! Con muốn gì cũng được, chỉ cần con đừng ghét mẹ.”

< Cạch >

Cánh cửa mở ra, Nguyệt nhìn Khuê với ánh mắt xa lánh nhất.

-“Vậy con muốn ba điều, mẹ có chấp nhận không?”

Khuê không ngần ngại gật đầu. Đừng nói là ba điều, mà có tỷ điều, vạn điều, hay bất cả trái tim cô đi cô cũng cam chịu.

-“Ngày mai mẹ và chú đi đăng ký kết hôn đi, đổi họ cho chị em con, chú với mẹ phải có trách nhiệm xây dựng một tổ ấm cho tụi con. Còn nữa, phải ngủ chung giường, chung gối, chung chăn, ăn cơm chung mâm, sống chung nhà. Hai người có đồng ý không?”

-“Bố nhất trí đồng ý!”

Khuê nhìn mặt Dương Trí cười như bắt được vàng. Nham nhở nhìn lại mặt đứa con gái của mình, con bé rất lạ, rất rất lạ. Suy nghĩ của con bé cô cũng không nhìn thấu được nữa. Cả ánh mắt nhìn cô cũng có phần khác...nó hao hao...giống với ánh mắt mà Hân nhìn cô.

-“Mẹ không đồng ý sao?”

Giọng con bé buồn buồn, có chút gì đó lạnh nhạt.

-“Mẹ...”

-“Thôi vậy! Chắc mẹ không muốn thấy con tha thứ. Mẹ không muốn con có được mái nhà hạnh phúc.”

-“Mẹ đồng ý.”

Không ngần ngại gì nhiều, cô gật đầu lia lịa. Dương Trí càng xiết chặt đôi vai của Khuê vào lòng. Con bé bật cười, nó cười trong nước mắt...

Đến sẩm xế chiều, Thiên Hạo và Mỹ Hân cuối cùng cũng về nhà. Cậu đang tính đến chọc con cún kia, đồng thời giải hòa luôn. Thế mà cái bản mặt nó cứ hầm hầm nhìn cậu rồi kéo tay chị nó đi luôn. Cậu chắc lắm, nó đang ghen í mà. Nghĩ thế cậu lại thôi, chọc cho nó ghen vẫn vui hơn nhiều.

-“ Nguyệt, có ai ức hiếp em sao?”

Hân cời bỏ balo đặt lên bàn làm việc rồi đến ngồi cạnh cô em gái.

-“ Không có, em với chị đi rình bố và mẹ đi.”

Mắt con bé sáng hoắc lên, miệng cười tươi rạng rỡ.

-“ Bố mẹ???”

-“ Em biết hết rồi, chị đừng giấu em nữa nha.”

Con bé nhảy mất tinh nghịch, ôm chầm lấy chị nó vật xuống giường.

-“ Em đã biết hết mọi chuyện rồi, em còn bắt mẹ phải ngủ chung với bố á, còn bắt mẹ với bố phải đi đăng kí giấy kết hôn nữa cơ.”

Hân nhìn Nguyệt kinh ngạc.

-“ Sao em làm được?”

- “ Lúc chiều ý, em đọc nhật kí bị mẹ phát hiện. Em giăng co với mẹ rồi chui vào phòng đọc. Vừa đọc mà vừa thương cho mẹ lắm á chị. Nhưng mà em vẫn giận mẹ lắm, thế là mẹ sợ em bị gì hay sao á, mẹ khóc bảo em ra mà em không ra, nhất quyết cự tuyệt mẹ. Em chỉ chờ mẹ nói câu “ Con muốn gì mẹ cũng đồng ý” để bày trò thôi. Hihi, cuối cùng mẹ cũng nói câu đó.”

Hân véo mũi Nguyệt, môi cũng nở một nụ cười nhẹ. Nhưng trong lòng có chút gì đó ghen tỵ với em gái. Đến cuối cùng, vẫn là mẹ thương em gái hơn. Nghĩ thế, lòng cô bỗng thất lại. Cô thở dài thườn thượt.

-“ Mà chị này, chị đừng giận mẹ nữa nha. Mẹ thương chị nhiều lắm luôn á. Mẹ dần lòng ghê gớm luôn. Chị muốn đọc không? Nhật kí của mẹ ấy?”

Con bé cầm quyển nhật kí, lật thương thướt đến trang nào đó rồi dừng lại, đưa cho cô.

[“ Tôi không biết mình phải làm thế nào cho phải nữa. Tôi muốn Hân có một tương lai tương sáng hơn, tôi muốn trả ơn cho Nick. Nhưng tôi là mẹ, tôi cũng rất thương con. Quyết định để Hân lại không phải là tôi ghét bỏ gì con bé, mà là vì tôi rất thương nó. Nhưng ngặt nỗi, bé Nguyệt lại bị ảnh hưởng bởi vụ tai nạn lần đó. Nếu để Nguyệt lại, rõ ràng là tôi không yên tâm.

“ Hân à, mong con hiểu cho mẹ.”]

[Ngày đầu tiên xa con bé, tôi nhớ nó đến nỗi muốn trào nước mắt. Lúc con bé nhìn tôi, tấm lưng tôi như bị lửa đốt, phải kìm lòng lắm mới không để rơi giọt nước mắt nào...Bởi tôi sợ con bé không yên tâm.

-“ I miss you, my daughter-Light”]

Hân bật khóc trước những dòng viết đó, ấy thế mà bấy lâu nay cô không biết. Cô không biết mẹ cô thương cô đến vậy. Cô không biết em cô bị tai nạn ra sao. Cô không biết rất nhiều thứ, vậy mà lại tự cho rằng bản thân biết hết tất cả. Tự cho bản thân cái quyền làm tổn thương người khác. Cô biết lỗi rồi. Mẹ ơi! Con xin lỗi.

Nguyệt ôm Hân vào lòng. Cười trong nước mắt.

Phòng kế bên.

-“ Anh nằm xích ra coi, tôi nhớ giường nhà tôi rất rộng cơ mà.”

Khuê đẩy đẩy Trí ra rồi kéo chăn đắp phủ đầu.

-“ Vợ ơi, nằm xa nhau lạnh lắm.”

-“ Lạnh cái đầu nhà anh, nước Anh lạnh đến âm độ anh không than, Việt Nam bất điều hòa mới có 20 độ đã than rét.”

-“ Nhưng lạnh nhất là không có em bên cạnh.”

Trí ôm Khuê vào lòng, thật chặt thật ấm

-“ Ghét tôi thì nói một tiếng, chứ đừng âm thầm mà giết người cướp của.”

-“ Nhắc mới nhớ, công nhận lần đó anh mạnh thật vợ ha?! Một lần sút tới hai con tinh trùng con.”

Hân và Nguyệt phòng kế bên mím môi đến hừ tởn cả nội tạng. Công nhận bố của cô dễ thương thật.

-“ Mạnh mẽ cái đầu nhà anh, tránh ra cho tôi ngủ.”

-“ Vợ ngại gì, ôm vợ ngủ đầu phải lần đầu mà vợ ngại. Ôm nhau ngủ thế này mới hấp dẫn.”

-“ Dương Minh Trí, anh biến ngay cho tôi!!!!”

Hai đứa nhỏ phòng bên bật cười lăn lộn, cười đến nổi té xuống cả giường.

-“ Hụ hụ...mẹ ơi, còn chúng con ở phòng bên cạnh nà.”

Cô mếu cả mặt, anh cười rạng rỡ như mùa xuân. Cô hận, tại sao hồi đó cô xây hai cái phòng cách âm này cho hai đứa con gái. Bây giờ tại sao lại thành của cô và anh.

-“ Đẩy vợ thấy chưa, ngoan ngoãn mà ngủ đi. Anh hứa không làm gì vợ đâu, vỡ kế hoạch hóa gia đình thì chết.”

Cô nghe thấy tiếng cười ha hả phòng bên. Bức quá, mặc kệ anh muốn làm gì thì làm, cô đắp chăn ngủ ngon lành.

Đêm đó, cả cô và anh đều có những giấc mộng đẹp. Giấc mộng về một tương lai tương sáng.

Bạn đang đọc truyện *Bé Cung, Về Đội Anh Nào! Ngoan! Ngoan!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.